

Nepal'de Maoist kuşatma

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist) liderliğinde Halk Savaşı veren gerillalar, başkent Katmandu'ya giden ana yolları kesti. Katmandu'yu kuşatan üç büyük bölge de (Dhading, Nuwakot ve Kabre) Maoistlerin güçlü olduğu bölgeler.

Nepalli kaynaklar, NKP(M)'nin taleplerinin tutuklu Maoist liderlerin serbest bırakılması, kayıpların bulunması ve gerillaların katledilmesinden sorumlu olanların yargılanması olduğu yönünde bilgi verdi.

18 Ağustos Çarşamba günü başlayan kuşatmanın ardından Katmandu'ya giden ana yolların tamamen boşaltıldığı bildiriliyor. Ayrıca Maoistlerin etkin olduğu bir sendikanın 17 Ağustos'tan itibaren işçilere yönelik yaptığı grev (bandh) çağrısı da etkili oldu ve birçok şirket çalışmalarını durdurdu.

Bugüne kadar NKP(M)'nin yaptığı çağrılara uyularak Katmandu ve diğer büyük kentlerde birçok kez genel grev gerçekleştirilmiş, Nepal'de yaşam durdurulmuştu. Ayrıca şehirlerde çeşitli bombalama eylemleri ve kitle gösterileri de gerçekleştirilmişti. Ancak NKP(M) ilk kez böylesine, başkenti kuşatan

ve günlerdir devam eden bir kuşatma hareketi başlatmış durumda. Maoistlerin gücü ve cüreti karşısında şaşkına dönen burjuva basın eylemi, "Maoistler güçlerini göstermek için şimdi Katmandu'yu hedefliyorlar" şeklinde verdi.

Bu arada Nepal Komünist Partisi (Maoist), 16 Ağustos'ta yaptığı bir açıklama ile hükümet denetimindeki "Nepal Radyosu" muhabiri Dekendra Raj Thapa'nın öldürülmesini üstlendi. 26 Haziran'da kaçırıldıktan sonra haber alınamayan "gazetecinin" işbirlikçi olduğu netleştirildikten sonra 11 Ağustos'ta infaz edildiği bildirildi. *Sayfa 22*

İŞÇİ-KÖYLÜ

Sayı: 2004-3

3

*Yıl:2 *27 Ağustos-9 Eylül 2004 *Fiyatı: 750. 000 TL ISSN:1303-9350

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yükselen ateşini NECEF DİRENİŞİYLE BULUŞTURALIM!

Emperyalizm, tüm araçlarıyla ezilen ulus ve halklar üzerindeki cenderesini sıkılaştırırken; halklar bu kuşatmayı kırmak için mücadelesini ve savaşını yükseltiyor. Saldırısını yoğunlaştırdığı her yer aynı zamanda ezilenler tarafından kendisine cehenneme çevriliyor.

İRAK'IN YENİ FELLUCE'Sİ: NECEF

ABD emperyalizmi ve diğer işgal güçleriyle Irak kukla hükümeti Sünni üçgeninin ağırlık merkezi Felluce'de kabuslar yaşarken, işgal öncesi yaptıkları hesapların tersine Şiilerin başta Necef olmak üzere birçok kentte işgal güçlerini zora sokan direnişleriyle karşı karşıya kalıyor.

Sünni ve Şiilerin arasındaki, Saddam döneminin büyük husumetlerin işgal "sayesinde" bir kenara bırakılması, emperyalistlerin hiçbir zaman anlayamayacakları bir gerçeğe işaret ediyor.

Ezilen halklar yaşamları için, onurları için, ekmekleri, vatanları için tüm güçlerini ezenlere karşı harekete geçirir. Bugün emperyalist işgalin Irak'ta ortaya çıkmasını "sağladığı" gerçeklik budur.

Necef direnişi, bir şey daha öğretiyor ezilen halklara. **Halkların sömürü ve kanı üzerine kurulmuş hiçbir düzen, hiçbir yönetim onların acılarını paylaşamaz, onlarla bir olamaz.** İşte İran halkı Necef için ayağa kalkmışken, yönetimin tavri ortadadır. Her ne kadar Irak direnişinden cesaret alarak ABD'ye kafa tutsa da, direnen Irak halkı

için göstermelik girişimlerde bulunsa da, Necef'in yanında olan İran yönetimi değil, İran halkıdır.

NEPAL'DE MAOİSTLER BAŞKENTİ KUŞATTI

Ezilen halkların savaşına bir başka önemli ve anlamlı örnek de Nepal'de yaşanmakta. Gericici eski Nepal devletinin Maoistlerin önderliğinde yürütülen Halk Savaşına karşı emperyalistleri ve yayılcı Hindistan devletini de arkasına alarak sürdürdüğü baskı ve katliamlar ezilenlerin bu savaşını durduramamaktadır. Nepal devleti ile Nepal halkının gerçek temsilcisi Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasındaki görüşmelerin kesilmesinin ardından Halk Savaşını büyüten ve yeni bir aşamaya sıçratma hazırlıkları yapan Maoistler, tutsak yoldaşlarının serbest bırakılması, kayıpların akıbetlerinin açıklanması ve katliamların sorumlularının yargılanması talepleriyle başkent Katmandu'ya giden ana yolları keserek kenti kuşatma altına almış durumda. 18 Ağustos'tan beri süren kuşat-

ma, Nepalli Maoistler tarafından yürütülen Halk Savaşının gücünü gösteriyor. Nepal halkı dünya halklarına kurtuluşun yönünü, Maoizmin gücünü işaret ediyor. NKP(M) önderliğindeki gerillalar, bir yandan Katmandu'yu kuşatma altında tutarken, diğer yandan yine büyük güçlerle ülkenin diğer kent ve kasabalarında devlete ait binaları bombalıyor, Katmandu kuşatmasına güç veriyor.

İşçi-köylü'den "DERİN DEVLET" DENİLEN FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN KENDİSİDİR!

Devrimci-demokratik kamuoyuna zorunlu bir açıklama!

Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki yazıyı haber değeri taşıdığından olduğu gibi yayınlıyoruz.

Son zamanlarda Partimize gerçeklerle ilgisi olmayan "suçlar" yüklenmektedir. Bu **sorum-suz tavırların** çeşitli "anlaşılır" nedenleri olmakla birlikte önemli derecede saldırganlık ve provokasyon içerdiği için bulanıklığı gidermek, iftiralara yanıt vermek gereği bizim açımızdan kaçınılmazdır.

Suçlamaların özü Partimizin "kendinden kopan unsurlara yönelik ölüm kararı aldığı" iddiasıdır. Ve "gizli karar" olarak tanımlanan bu suçlama böylece kamuoyuna bir muamma olarak sunulmaktadır!.

Partimizin en son 7. Konferanstan sonra "kendinden kopanlara" yönelik bir ölüm kararı olmadığı gibi, genel olarak bu yönde bir politikası da yoktur.

Sınıf Teorisi dergisinin 7. sayısının 71-76. sayfalarında yer alan bir "eleştiri yazısı" devrimci ilişkileri inkara dayalı bir yöntemle, gerçeklere dayanmayan suçlamalarla Partimizin "kendinden kopanlar için ölüm kararı alacak kadar tahammülsüz olduğunu ve bunu içeren politikalar uyguladığını" iddia etmiştir.

Bu makalede sözü edilen ve ön-

ce askıya alınan, 7. Konferansımızda da bozulan "ölüm kararları" Konferans Kaçını Suçlular Güruhu elemanlarından iki kişi ile ilgilidir. Partimizden kopan KKSG'nin tüm üyeleri için değil, iki kişi için alınan kararların gerekçeleri bu kişilerin Partimizi, üstelik Konferans koşullarında düşman operasyonlarına açık hale getirmeleri ve Partimize ait kimi malzemeleri çalmaları/gasp etmeleridir.

"Sınıf Teorisi" dergisindeki suçlamalar asılsızdır. İki kişi hakkında alınmış ölüm kararlarının nedeni çok farklı olduğu halde bu görmezden gelinmiştir. Bununla bağlantılandırılarak gündeme getirilen 7. Konferanstan sonra partimiz ile ilişki kurmaktan kaçınanlar için ise alınmış bir "ölüm kararı" yoktur.

Son karaçalmaların nedeni olan unsurlar Partimizi ilgilendiren ve Parti içinde tanımlanmış ve sonuçlandırılmış suçları nedeniyle Partiden **ihraç** edilmişlerdir. Partimizle ilişkilerinin tümünden kesilmesinden sonra bu arkadaşlar, Partimiz aleyhine yaptıkları dedikodu, karaçalma, iftira ve **özellikle** de partimizin illegal özelliklerini deşifre eden tutum-

ları nedeniyle sözlü ve yazılı olarak uyarılmışlardır. Partimize yönelik saldırgan tutumlarından vazgeçmeleri, aksi durumda Partimizin saygınlığını korumak üzere devrimci adalete uygun tavırlar alacağı bu arkadaşlara özellikle iletilmiştir.

Buna rağmen bu arkadaşlar karşı-devrime hizmet edecek doğrultuda; Partimize sempatisi olan kesimler içerisinde çirkin anti-propagandalar yaparak olumsuz tutumlarına devam etmektedirler. Devrimci partilere Partimizle ilgili iftira içeren açıklamalar yaparak örgütlü mücadeleye yan çizen tutumlarına meşruluk kazandırmak istemekte ve **asıl olarak** Partimize düşmanlıklarını sürdürmektedirler. Uyarılarımızın devrimci özünü kavramakta ısrar etmektedirler...

Görülmektedir ki arkadaşlar uyarılarımızı bu defa da aptalca bir yöntemle boşa çıkarmaya niyetlenmişlerdir. Ve Sınıf Teorisi dergisi de bu aynı niyeti paylaşarak Partimize yönelik olumsuz tepkisini dikkatli davranılması şart olan bir temayı sorumsuzca kullanarak kamuoyuna sunmuştur. Bu samimiyetsiz, devrimci

kişiliğe ve ilişkilere tamamen zıt tutumları makul karşılamadığımız **kesinlikle** bilinmelidir. Kişisel husumetlerin ve oportünist saldırganlığın Partimizi ve dolayısıyla halkın devrimci hareketini lekelemesine izin vermek gibi bir tercihimizin **asla** olamayacağı idrak edilmelidir.

Partimizin ilkelerine, hareket tarzına, tarihine yönelik çirkin, yalan ve iftira dolu saldırıların ulaşacağı tek sonuç Partimizin ve devrimci-demokratik kamuoyunun nefreti olacaktır. Partimiz kimi aptalca yöntemlerle kendi kişisel heveslerini devrimci zeminde meşrulaştırmak isteyen unsurları muhatap almayacak kadar büyük ve kendine yönelecek çirkin saldırılara gerekli tavrı alacak kadar onurlu bir partidir.

Yalan ve iftiraya dayanan; Partimizin açıklamalarına, kararlarına, belgelerine dayanmayan hiçbir iddiaya itibar edilmemelidir. Bu türden iddiaların ancak iddia sahiplerine zarar vereceği kavranmalıdır.

**Türkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist
MK-SB
Ağustos 2004**

✓ İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar;

Devrimin karakteri, yolu, hedefleri ve sorunlarına net bir şekilde açıklık getiren; Kürt sorununu o ana dek kimsenin ulaşamadığı bir uzak görüşlülükle çözümleyen Kaypakkaya'nın görüşleridir. Söz konusu kitap bu görüşlerin birinci elden ifadesidir.

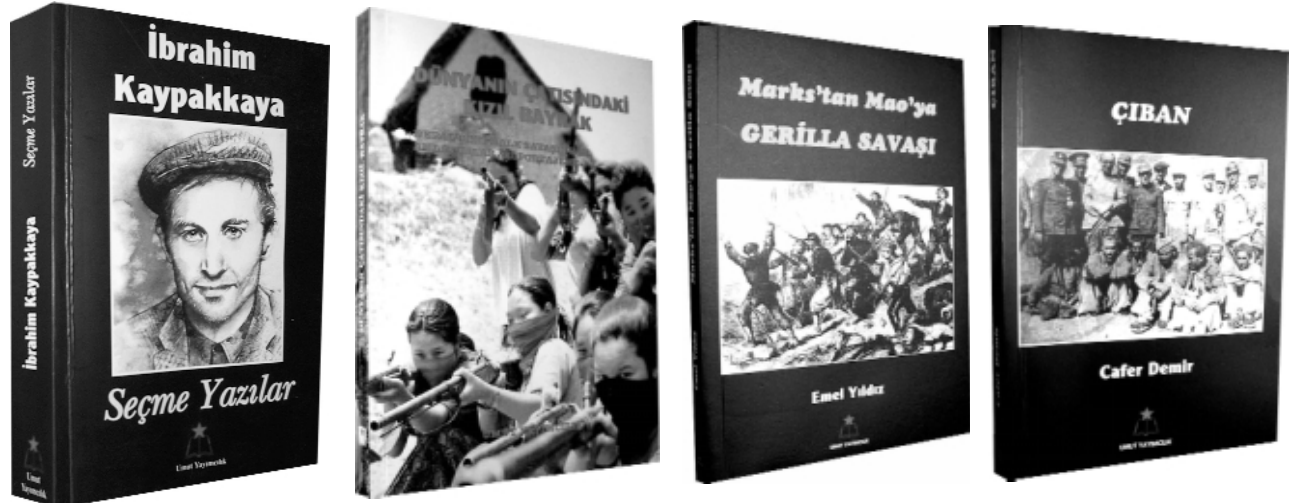
✓ Dünyanın Çatısındaki Kızıl Bayrak;

NKP(M)'nin yürüttüğü Halk Savaşı'nın canlı tanıklığına dayanan bir çalışmanın ürünü olan bu kitap, Nepal'de yürütülen Halk Savaşı'nın Türkiye kamuoyuna duyurulması açısından yararlı olacaktır.

✓ Marks'tan Mao'ya Gerilla Savaşı; Genel Marksist bilgileri içeren bu çalışma içinden geçtiğimiz bu süreçte büyük önem taşımaktadır.

✓ Çıban; Toplumsal belleğimizin yenilenmesi için gerekli olduğunu düşündüğümüz ve yaşanan trajedinin canlı tanıklarının anlatımlarıyla Dersim katliamının öykü şeklinde anlatıldığı bu kitabımızın ve diğerlerinin ideolojik ve politik birikimimize katkıda bulunacağını umuyoruz.

Umut Yayıncılık'tan dört yeni kitap

Umut Yayıncılık bürolarında ve kitapçılarda

**İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI
6 AYLIK: 10.200.000 1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

“Biz Sünni ve Şiiler; Hepimiz Muktedayız, Hepimiz Felluceyiz”

ABD'nin gerçekleştirdiği saldırıların ardından direnişe destek vermek için kente gelen halkın desteği sadece protesto gösterileri ile sınırlı kalmıyor; yaşlı kadınlarından, gencine ve yaşlısına kadar herkes silahlanarak ABD'ye karşı savaşıyor.

alan uyarıdan kaynaklı yapıldığını açıklamadılar. Bölgede kuşatmanın sürdüğü açıklamaları ile birlikte bu geri çekilme gerçekleşti. Irak hükümetinin önemli bir gelir kaynağı olan bu petrol rafinerisi ABD açısından da petrol ihtiyacının giderildiği önemli merkezlerden biri idi. Yapılan eylem ve açıklamanın ardından ABD'nin geri çekilmeyi, yaratacağı tüm etkiye rağmen kabul etmesinin nedeni bu kaynakların elinden gideceği ihtimali olduğunu bilmesidir.

Irak'ta yaşanan bu gelişmeler hiç zaman kaybı yaşanmadan dünya ekonomisindeki yansımaları da buldu. Yapılan saldırının ardından emperyalist tekellerin korktuğu ve “**büyük bir krizin**” habercisi olma niteliği taşıyan petrol fiyatları belirlenmek zorunda kaldı. Petrol tekelleri büyük bir telaşla yaşanan bu duruma çözüm bulma sürecine girdi. Gelecek yılın felaket senaryoları arasında geçen “**petrol fiyatları 50 dolara çıkabilir**” tahminleri gelecek yılı beklemeden bu ay içinde yaşandı. Nefef'teki saldırıların ardından piyasalardaki petrol fiyatı 45 dolar oldu. Petrol kuyularına yönelik yapılan saldırıların ardından piyasada var olan petrolü stoklayan ABD, bu yolla Irak'ta süren direnişin ağır faturasını çıkarmaya çalışıyor. Dolarla ticareti yapılan petrolün yükselen fiyatı ABD'nin daha fazla dolar basmasını beraberinde getiriyor. Basılan ve hiçbir değeri olmayan bu dolarla petrol satın alan ABD buradan sağladığı kârla işgalin maliyetini çıkarmayı planlarken, diğer taraftan da petrol fiyatını belirleyebiliyor. Ancak yaşanan bu gelişmelerin tümü son hafta petrol fiyatında yaşanan yükseliş dünya ekonomisinin büyük bir krize sürüklenmesi niteliği taşımaktadır ki, bunun da anlamı yoksulluk oranının artması, yoksulların daha fazla yoksullaşmasıdır.

Direnişin Sunni halkın desteğini alarak büyümesi ile birlikte işbirlikçi Irak hükümeti başta olmak üzere ABD de Mukteda El Sadr'a **ateskes ilan etmesi** ve görüşme çağrısında bulundu. Ancak Sadr'ın görüşmeler için ortaya koyduğu 10 maddenin hiç birinin işgalciler açısından kabul göreceği yanı yoktu. Çünkü bu 10 maddenin **birincisi** ABD'nin işgale biran önce son vermesi. Ki, bunun yanısıra ABD yaptığı her ateskes çağrısının ardından şiddetli bombardımanlar yaparak yüzlerce masum insanı katlediyor. Bu koşullar ve şartlar altında görüşmelerin yapılamayacağını açıklayan direnişçiler, saldırılar karşısında direnmeye devam ediyorlar.

Birleşerek büyüyen direniş sadece ABD'yi gittikçe köşeye sıkıştırmayı getirmiyor, yanısıra desteğinin de biraz daha zayıflamasını beraberinde getiriyor. **Pakistan** hükümetinin ABD askeri yetkilileri ile yaptığı görüşmede Müslümanlar için değerli olan yerlere saldırılmasının halkı ve hükümeti tarafından hoş karşılanmadığı açıklaması yapılarak, bunun aynı zamanda bir uyarı niteliği taşıdığı açıklamaları kamuoyuna yansıyan gelişmeler arasında. Nitekim, bu açıklamanın ardından Pakistan'da halk büyük bir miting düzenleyerek Nefef direnişini destekledi. Bunun yanısıra **Tayland** Savunma Bakanlığı Sözcüsü yaptığı açıklamada önümüzdeki hafta içinde

Irak'ta görev yapan askerlerini **geri çekeceğini** açıkladı.

Nefef'te Hz. Ali türbesine yapılan saldırının ardından **İran**'da yaşayan Şii'lerin yaptıkları destek eylemi ve İran hükümetinin ABD'ye karşı yaptığı tehditkar açıklamalar oldukça çarpıcı gelişmeler. On binlerce insanın katıldığı İran'da eylem yapan halkın attığı slogan ve taşıdıkları pankartlarda “**Amerika'ya ölüm**”, “**İşgalcilerle Ölüm**” sloganları ön plana çıkan noktaların anlaşılması açısından önemli. İran hükümeti ise yaptığı açıklamalarda ABD'nin nükleer santrallerini gerekçe göstererek önümüzdeki dönemde herhangi bir saldırı durumunu gündeme getirirse, bunları kullanılacağı açıklaması, önümüzdeki dönem yaşanacak olası gelişmeler açısından üzerinde durulması gereken bir nokta iken, diğer bir yanı ise Irak'taki direnişin yarattığı etki ve gücü de kavramak açısından önemlidir.

ABD'nin gerçekleştirdiği saldırıların ardından direnişe destek vermek için kente gelen halkın desteği sadece protesto gösterileri ile sınırlı kalmayarak yaşlı kadınlarından, gencine ve yaşlısına kadar herkes silahlanarak ABD'ye karşı savaşıyor. Nefef'e direniş için gelen 40 yaşındaki Fadıl Hamid “**ya tankların önünde yatacak ya da Nefef'i savunmak için Amerikalıları öldüreceğim**” diyor. Halkın büyük bir çoğunluğunun bu düşünceyle silahlandığını Felluce direnişinden biliyoruz.

Direnişin simgesi durumunda bulunan Sadr, çoktan terörist ilan edildi. Burjuva basın ve onların her renkten satılmış kalemlerinin bu “gerici, gaddar ve zalim” adam üzerine yazdıkları bir dizi özellik direnişçilerin ve gerçeğin oldukça uzağında. Üzerindeki kefeniyle halkın karşısına çıkan Mukteda bu görüntüsüyle halkına büyük bir güven verirken aynı zamanda “**ben ölsem bile direniş devam etmeli**” çağrısını da her seferinde yinelemiş oluyor. Bu gerçeği emperyalistler de çok iyi bilmektedir. ABD Deniz Harp Akademisi'nde Ortadoğu uzmanı Ahmet Haşım yaptığı açıklamada; “**Eğer ölürse şehit olacak, yakalanırsa halkın tepkisi daha da artacak, eğer Nisan'daki gibi bir pazarlık ve anlaşma gerçekleşirse, siyasi konumu daha da güçlenecek. O her halükarda kazanacak**” diyerek gerçekliğe dikkat çekmektedir.

Nefef'teki direnişçilerle görüşen bir gazeteciye verilen şu yanıt yukarıda vurgulamak istediğimiz gerçeği ortaya koyuyor; “**Sadr'ın ölmesi direnişimizi asla etkilemez. Sadr sadece bir simge bizim için, biz Allah için, özgürlük için, işgale karşı savaşıyoruz ve savaşaacağız**”. Bu gerçeklik yapılan tüm “zalim” çığırıklığının bugün için ne kadar anlamsız ve boş olduğunu da göstermektedir.

“**Direnişe katılan 200-300 kadının yükselen zılgıt sesi bir anda sessizliği yırtarak ortahğı kapladı**.” Nefef'te, Felluce'de kadınların zılgıt seslerine karışan silah ve direnişin sesi er ya da geç kazanacak tek ses. ABD'nin tüm yok etmeyi hedefleyen saldırılarına karşı işgale karşı birleşen Irak halkı, ateş ve katliamla etraflarında örülmeye çalışılan bu çemberi direnişe yıkıyor.

Nefef'te büyüyen direnişe destek vermek için **Felluce**'de eylem yapan direnişçilerin pankartında yer alan bu slogan bugünün Irak tablosu açısından oldukça anlamlı bir mesaj içeriyor. ABD'nin geçtiğimiz hafta **Nefef**'e başlattığı saldırının ardından direniş, büyüyen yaygınlaşma özelliğini koruyarak devam ediyor. Üstelik ABD'nin bölgeye yönelik ve işgale başladığı ilk günden itibaren Irak'a yönelik tüm politikalarını alt-üst etme **cüretiyle** devam ediyor.

ABD'nin Irak somutundaki planlarını bir kez daha büyüyen direnişle birlikte hatırlayacak olursak; ülkeye saldırının ardından askeri gücünü kullanarak halkı ülkeyi denetimi altına alacak, Saddam'ı devirerek halkın sempatisini toplayacak, yapılacak yatırımlarla ülke refaha kavuşturulacak, böylelikle halkın yüreği tam denetim altına alınacak ve olası bir başkaldırı da da Sunni, Şii çatışmasından faydalanacaktı. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi toprakları işgal altında tutulan halk, emperyalist saldırı ve kuşatma karşısında birbirine kenetlenecek ve aradaki nedenleri zaten sunî olan düşmanlıklar tali bir noktaya indirilerek, ortak direniş merkeze oturacaktı. Bugün Nefef ve Felluce somutunda çok çarpıcı biçimde yaşanan tam da bu gerçektir. Felluce'de Nefef direnişine destek eyleminde “**Felluce Amerika'ya karşı Nefef'in yanında**” sloganının atılması emperyalist işgalcilerin hayallerine verilen anlamlı bir yanıt olma özelliğini taşımaktadır.

Aylardır ABD ve Irak kukla hükümetinin denetimi dışında olan Felluce, Irak ve dünya ezilenleri açısından bir **direniş simgesi** idi. Şimdi bu direniş merkezine bir yenisi daha ek-

leniyor; **Nefef**. ABD, ülkede denetimi sağlamak amaçlı Şiilere yönelik başlattığı saldırıda, Şiilerin nüfusunun en kalabalık olduğu Nefef kentini büyük bir bombardıman ve kuşatma altına aldı. Yüzlerce Iraklının katledildiği bu saldırılar direniş odağını güçlendirme ve Irak halkının kaynaşmasını sağlamaktan başka bir işe yaramadı. ABD'nin her kanlı saldırısı, ardından Mehdi Ordusu'nun ve bugün direnişin simgesi haline gelen **Mukteda El Sadr**'a olan desteğin büyümesini de beraberinde getiriyor. Irak'ta yapılan son araştırmalarla da kanıtlanan bu durumun tablosunu yansıtmak açısından; Mehdi Ordusu'na katılanların sayısı son **7 ay içinde 5 binden 20 bine** ulaşmış durumda, Şii nüfusunun **3-5 milyon** arasındaki kesimi Mehdi Ordusu'nu ve direnişini sahipleniyor, destekliyor. Ayrıca ABD'nin Nefef'e yönelik saldırısını protesto etmek için **petrol rafinerisi işçilerinin iş bırakma** eylemi Mukteda'ya olan desteğin çapını görmek açısından da çarpıcı bir örnektir.

ABD'nin Nefef saldırısının hemen akabinde Mehdi Ordusu militanlarınca Amara'daki petrol kuyusuna yönelik yapılan eylem Nefef'te süren direnişin içindeki gelişmelerden biridir. Yapılan eylemin ardından Mehdi Ordusu tarafından yapılan açıklamada; “**Amara'daki petrol kuyusunu ateşe verdik. Bu, hükümete ve işgal güçlerine yaptığımız basit bir uyarıdır. Nefef'ten 48 saat içinde ayrılmazlarsa güneydeki ana ihracat hattını bombalayacağız**.” Bu eylem ve açıklamanın hemen ardından ABD, silahlı gücünü bölgeden çekmek durumunda kaldı. Ancak bunun tabii ki ne yapılan eylem ne de yukarıda yer

Sınıfsal Bakış

“ANCAK NAMUSSUZLAR VE BUDALALAR
AKSİNİ İDDİA EDEBİLİR!”

Çakıcı'nın yurt dışına çıkarılışı ile beraber bu bağlantıda **Yargıtay-MİT** ilişkisi ve çelişkinin kamuoyuna sergilenmesi, **Yavuz Ataç**'ın **Gladio** açıklamaları/“itirafları”, **Van**'daki **Mustafa Bayram** olayında yaşananlar, **Korkut Eken**'in geçici istirahatgahından sine-i millete dönüş töreni gibi olayların son bir aya sığması hayli ilginç bir zamanlama oluştururdu. Bütün bunların **ortak** yanı, devlet yapılanmasının faşist niteliğine ilişkin belirlemeye **net** bir biçimde ışık tutacak örnekler oluşturmalarıydı.

Bölgede uyuşturucu, karapara, sınır ticareti, fuhuş vd. yer altı sektörlerini **yöneten** eski milletvekili Mustafa Bayram; yanlışlıkla gözaltına alınan oğlunu karakol basarak “**özgürlüğüne kavuşturuyor**”, usulen tutuluyor, kefaletle bırakılıyor, sonra yine usulen hakkında karar çıkarılarak sözde “**aranan kişi**” konumuna alınıyor. Bütün bunlar, ülkenin bir çok yöresinde **yaygın** şekilde işleyen pratikler. Ancak bazen, olaylar bir biçimde dışarıya yansıyor, “**devlet**”in aslında nasıl bir mekanizma olduğu ve kimler için ne şekilde işlediği böylece kamuoyunun gözleri önüne serilebiliyor. Polis denilen, **halk için** “korkulu”, “kudretli” teşkilatın, efendileri tarafından nasıl da tokatlandığı ve aşağılandığı, **gerçekte** nasıl da güçsüz ve aciz olduğu bir kez da görülebiliyor.

Alaattin Çakıcı isimli **mafya karikatürü**, “baba” bozuntusu, faşist katilin tıpkı Kırıcı, Çatlı vd. faşistler gibi devlet hesabına **sürekli** çeşitli işler yaptığı herkesin bildiği bir “**sırdır**”. Bunun için artık **yeni** kanıtların, **yeni** MİT görevlisi pasaportlarının veya itiraflarının ya da telefon kayıtlarının çıkması gerekmiyor. Üzerinden çıkan telefon defterinde devlet zevatının isimlerinin kayıtlı olması da **yeni** değil.

Bu kez yeni gibi gözükten ve kamuoyunu hayrete düşürerek meşgul eden, **yargının başında** bulunanlardan birinin bu tür işlerin içine bulaşmış olmasıdır. Oysa, yargının hakimler ve savcılar düzeyinde **rüşvet** ilişkisine boğazına kadar battığı, yer altı dünyası ile **yoğun** ilişkiler içinde bulunduğu araştırmalar ile de saptanan ve **yaygın** olarak bilinen bir husustu. Hatta geçmişte DGM savcılarının Sursurluk benzeri kazalar sonucu böyle si ilişkileri deşifre de olmuştu.

Bir başka MİT yetkilisi Yavuz

Ataç'ın tam da bu dönemde yaptığı, “**Gladio ismi takılan yapının dört sene sorumlusuydum.**”, “**Yurtdışında 200 operasyona katıldım.**”, “**Şimdi ben size suç da teşkil eden bir sürü olay anlatabilirim. Bunların her biri yargıllık, içinden çıkılmaz. Bir mücadele yürütülecekse o mücadele böyle başsız şusuz busuz yürütülmez.**” (**Belma Akçura'nın röportajı, Milliyet, 10-12.08.04**) sözlerine yer verdiği çarpıcı açıklamaları; sadece Türkiye'deki **Kontr-gerilla** ve **NATO-Gladio** örgütlenmeleri konusunda önemli bir itiraf oluşturmuyor, aynı zamanda şu günlerdeki tartışmaları da aydınlatıcı ve tamamlayıcı bir rol oynuyordu.

Ve hiç şüphesiz, kısa bir süre önce “**ceza**”sını tamamlayarak tahliye olan Korkut Eken'in kendisi için düzenlenen karşılama töreninde yaptığı konuşma belleklerden gitmemiştir. Son derece “**mütevazı**” ve “**vakur**” bir edayla mikrofonu eline almış, tezahüratlar eşliğinde, hapiste yatmayı da bir görev olarak kabul ettiğini vurgulamış ve işinin **yeniden** başında olduğuna dikkat çekmişti. Katliamcılarının en büyük şeflerinden Korkut Eken, “**devlet**” adına konuşmayı ihmal etmemiş, tehditlerini sıralamış, yapacaklarının **bitmediğini** ve görev **hazır** olduklarının da altını çizmişti.

Bütün bunlar, gerektiği halde harekete geçmeyen devlet kurumları (savcılıklar, başsavcılıklar, hatta emniyet teşkilatı), başbakan ve cumhurbaşkanının tam bir sessizliği ile birlikte okunduğunda, yasal ve yasadışı **ikili** yüzüyle **tipik** bir faşist devlet mekanizmasına işaret etmektedir. Sursurluk'ta ortaya serilen ve devamında parça parça dökülen bir dizi gerçeklik, hep **aynı** kapağa çıkıyor ve faşist yapılanmanın “**örtülü**” yanını deşifre ediyordu. Bu çerçevede “**derin devlet**” diye bir kavram icat edildi ve varolan devlet yapılanması bir tür **aklanmaya** tabi tutularak, arızalı ve kirli yanlar bu isimlendirmeyle **ayrıştırılmaya** çalışıldı.

Bugün aynı tabloyu pekiştiren yeni gelişmelerin yaşanması, yine aynı biçimde “**sapma**”lar, “**bozukluklar**” olarak nitelendirilecek, “**derin devlet**” **yanılsaması** ile mesele boğuntuya getirilecektir. Bir takım soruşturma, açığa alma, istifa ettirme, görevden uzaklaştırma gibi tasarruflar ile “**olay**” **savuşturulacaktır**. Hiç kuşkusuz bu savuşturma işinde faşizmin

bütün temsilcileri **işbirliği** yapmak ve üzerlerine düşen rolü oynamak zorundadır. Zira nihayetinde söz konusu edilen, tam da “**âli**” çıkarlardır. Bu durumda egemenlerin “**muhalefet**”i (özel örnek CHP'nin tavrı) belli sınırlar içinde kalmaya özen göstererek düzeni aklayıcı bir rol üstlenmektedir.

Bir kez daha bu devletin, onun uyguladığı rejimin, sistemin, düzenin hiç de bu ülkedeki en ucuz ve pespaye yalan olan “**demokratik**” karakterde olmadığı gözler önüne serilmiştir. Emperyalizme komparador burjuvazi aracılığıyla **bağlılık** ve büyük toprak ağaları ile oluşturduğu **ittifakın** ördüğü egemen sınıflar bileşkesinin **feodal-faşist** bir dikta rejimini şekillendirdiği; burjuva klasik karakterde “**hukukun üstünlüğü**” normlarını dahi taşımadığı; işleyişin esasen **gayrı-resmi** platformda yürüdüğü açıkça görülebilmektedir. Bu sistemden hiçbir kurumun soyutlanamayacağı, tümünün birbiriyle **ilişkili** olduğu ortadadır. Bunun daha iyi anlaşılabilmesi için Korkut Eken'in yaptığı konuşma **bir kez daha** hatırlanmalıdır. Eken, tahliye sonrası hitabetinde, TSK'dan polise, YÖK'ten TÜSİAD'a kadar **bütün** kritik kurumları övmüş, tümünün **başarılı** olduğunu ve bu anlamda güvendiklerinin **özenle** altını çizmişti.

Ancak bizim bu gelişmeler vesilesiyle **asıl** değinmek istediğimiz sorun başkadır. Biz, her renkten oportünist ve reformistin yıllardır bir biçimde değindiği ve tartıştığı, “**Sursurluk Devleti**”, “**Derin Devlet**”, “**Kontr-Gerilla Cumhuriyeti**”, “**Mafya-Devlet-Siyaset**” (veya farklı kombinasyonlar) gibi senaryolar etrafında **sakız çiğnemeyi** öteden beri olduğu gibi bugün de doğru ve gerekli bulmuyoruz. Faşist diktatörlüğün **teşhiri** bakımından bunun bir yere kadar yararlı olmakla beraber, hem asıl karakteristik **niteleme** yapılmaz hem de bu devlet yapılanmasının nasıl **parçalanacağı** sorunu tartışılmaz ise, işte bu noktada bir kez daha aynı sistemin **parçası** haline geliniyor demektir.

Önce, bu ilişkiler ağının **yapısal** bir karakter arz ettiği; bir veya birkaç dönemle, bir veya birkaç kurumla ya da bir veya birkaç memur ve görevli ile sınırlı olmadığı tespiti yapılmalıdır. **İkincisi**, bu sistemdeki yasal ve yasadışı kavramlarının bir madalyonun **iki yüzü** olduğu saptanmalıdır. **Üçüncüsü**, bir takım maddi çıkar ilişkileri hariç tüm faaliyetlerin **özünde** ve **esasında**, komünistlere, devrimcilere, yurtsever güçlere, kısacası halka karşı en alçakça ve en vahşice yöntemlerle **saldırıların örgütlenmesi** görevi vardır. **Dördüncüsü**, bunların önemli bir bölümünün em-

peryalizmin yarı-sömürge ülkelerdeki “**özel**” örgütlenme ve örgütlenmelerinin ürünü olduğu bilinmelidir. **Beşincisi**, bu faaliyetlerdeki yoğunlaşmanın sınıf mücadelesinin ivmesi ile **doğrudan** ilişkisi vardır. **Altıncısı**, bunların deşifreyonu, kimi zaman rastlantılar sonucu olabiliyorsa da, kimi kez aralarındaki çıkar çatışmalarından kaynaklı gündemleşebilmekte, kimi durumlarda ise bizzat kendileri tarafından “**son kullanım tarihi**” gelen bir elemanın harcanması, gözdağı, ibret vb. şekilde gerçekleştirilmektedir. Bu yorumları içine alan bir parantez bize **faşist devlet yapısını** işaret eder etmez, hemen ikinci temel sorunu gündemleştirmektedir. Bu da böylesi bir yapıyla oynanmayacağı, ona bir biçimde alet olunamayacağı, onun herhangi bir kurumundan **stratejik** olarak yarar umulamayacağıdır. Bir başka ifadeyle, **şiddete-zora** dayalı yöntemle bu mekanizmanın, bu ilişkiler ağının, bu kurumsallaşmanın **parçalanması, dağıtılması** gerektirir. Bunun adı da **devrimdir**. Ülkemizdeki karakteristik ifadesi de **demokratik halk devrimidir**. Kitleler, tek yolun bu olduğuna, kurtuluşun bundan geçtiğine inandırılmalı ve devrim mücadelesine **seferber** edilmelidir. Aksini önerenlere **Lenin** yoldaş şöyle sesleniyordu:

“**Ancak namussuzlar ya da budalalar, proletaryanın önce, burjuvazinin boyunduruğu altında, ücret köleliğinin boyunduruğu altında gerçekleşen oylamalarla çoğunluğu kazanması gerektiği ve ancak bundan sonra iktidarı ele geçirebileceğini iddia edebilirler. Bu darkafahlığın ve ikiyüzlülüğün zirvesidir; bu, sınıf mücadelesinin ve devrimin yerine eski toplumsal sistemin, eski devlet iktidarının korunduğu koşullarda oylamaların geçirilmesi demektir.**” (**Bütün Eserler, Cilt 30/ Polemik-1963-, İnter Yayınları, Sf. 430**) **Reformizm/Devrim** ekseninde yaşanan kapışmada emperyalizmin de vargücüyle desteğini alan reformistler, ‘90’lardan sonraki kampanyalarını artık **solukları sıkılaştırarak** sürdürüyorlar. Çünkü **2000**'li yıllar, rüzgarı belirgin bir biçimde **tersine** çevirmiş bulunuyor. Karşı-devrimci kampanya ideolojik iflasını **pratikte** de yaşama-ya başladı. Emperyalist-kapitalist sistem “**tek alternatif**” olduğu, “**yenilmez**” bulunduğu, “**tarihin sonu**”nu getirdiği gibi tezler de en önde gelen temsilcisi ABD emperyalizmi şahsında **arabayı devirdi**. **Şimdi daha güçlü yüklenmek parolamızdır. Marksizm-Leninizm-Maoizmin bir dizi ülkede göklere yükselen ateşini, Felluce'de Necef'te işgalcileri kavuran direniş ateşi ile buluşturmanın zamanıdır.**

Çiğli Belediyesi'nde çalışan 187 Kafesan işçisi geçtiğimiz günlerde Belediye Başkanı tarafından işten atılmıştı. Geçmiş dönemde Belediye Başkanı da işçilerin haklarını ve maaşlarını gasp etmişti. Yeni Belediye Başkanı Ensari Bulut da işçilerin haklarını gaspetmiş ve maaşlarını ödemedi işçileri işten atmıştı. **Belediye-İş Sendikası** üyesi olan işçiler "para yok" gerekçesiyle işten atılmış ve maaşları ödenmemişti. Maaşların taksitle ödeneceğinin açıklanması üzerine geçtiğimiz günlerde iki işçi kendisini belediye binası önünde zincirleyerek bu öneriyi protesto etti. Bu protesto sonucu saldırıya uğrayan iki işçi polis tarafından göz altına alındı. Yaşanan gelişmelerin ardından direnişte kararlı olduğunu belirten Ali Bingöl adlı işçi 17 Ağustos 2004 tarihinde süresiz açlık grevine başladı. Para yok gerekçesiyle işçiler işten atılırken aynı belediye başkanı yeni işçileri işe almış ve milyarlarca lira para yatırımıyla tadilat çalışmalarını başlatmıştı. Bu gelişmeyi de protesto eden Ali Bingöl açlık grevini 17 Ağustos 2004 tarihinde saat 10:30'da Çiğli Belediyesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla başlattı. Bingöl, yaptığı açıklamada "Günlerdir cevap bekliyorum, ama yanıt alamadım. Taleplerim kabul edilene kadar süresiz aç-

Çiğli Belediyesi'nde işçi kıyımı

lık grevine başlıyorum" dedi.

Açlık grevinin 1. gününde haber ve röportaj için Çiğli Belediyesi önünde bulunan İşçi Köylü, Alınteri ve Mücadele Birliği muhabirlerini engellemek isteyen polis ise muhabirlerin tepkisi üzerine geri adım attı. Gelişmelerle ilgili Ali Bingöl'ün görüşlerini aldık.

- Bize yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

Ali Bingöl: Bize toplu sözleşmeden feragat etmemiz için bir dayatma geldi. Biz de buna hayır dedik. Hayır dememizin sebebi, bunlar bizim kazanılmış haklarımızdır. Kazanılmış haklar da geriye verilmez. Onlar 'bu kağıdı imzalamazsanız biz de size işbaşı yaptırmayız' dediler. Biz de direneceğimizi belirttik. Bugüne kadar yaptığımız 8 eylem var. İlk yaptığımız açlık grevinde anlaştık. Ama gördük ki sözlerini tutmadılar. Geçenlerde bize 'size 1 milyar verelim geriye kalanı da taksite bağlayalım' dediler. Bu dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir. Hem beni işimden edeceksin, haklarını elimden alacaksın, ondan sonra da taksitlendirme yapacaksın diyeceksin. Böyle bir şey olmaz. **Bu insanlarla alay etmek, dalga geçmek gibi bir şeydir, bu ciddiyetsizliktir.** Ben ciddi olmaları için açlık grevine başladım. Umarım bu sefer akıllarını başlarına toplarlar, ancak bu zeminde anlaşabiliriz. İşimizi ve haklarımızı teslim ettiklerinde anlaşabiliriz. Aksi takdirde açlık grevine devam edeceğim ve vazgeçmeyeceğim.

- Bugüne nasıl geldiğini anlatır mısınız, gasp edilen haklarınız nelerdir?

A. Bingöl: Kafesan'ın ihale tarihi bitti. Temizlik işleri ve park bahçeden kısımların. Kafesan'ın bazı ekonomik sorunlarının olduğunu söylediler. Bunlar bizi ilgilendirmez. Çünkü çalışmış bir şey varsa, gidip bir önceki belediye başkanını mahkemeye versinler. Kim çalıp-yediye kim hortumladıysa hesabını onlar versinler. 163 tane Valilik ve İçişleri Bakanlığının gönderdiği geçici kadro vardı. Sizinle çalışabiliriz demişlerdi. Ama bütün haklarımızdan feragat etme adı altında geldiler. Biz de onlara hayır dedik. Şimdi görüyoruz ki; Kafesan iflas etmedi, halen çalışıyor ve yasal sürecini koruyor. Şu an bünyesinde 30 tane işçi var. Sendikadan istifa ettirdiler. Bizin 163'ün üzerinde kadromuz varken, bunu alıp belediye meclis üyeleri ve CHP üst düzey yönetimindeki insanlara hoş görünmek için boş kontenjani onlara verdiler. Ayın 13'ünde CHP İlçe Başkanı Ali Rıza Koçer'e dilekçemi götürdüğümde bana şu cevabı verdi. 'Ben senin Çiğli Belediyesi'nden ekme yemeni istemiyorum' demişti. Çünkü ben ona hizmet ettim, ben çalıştım, 36 günde bu seçimi onlar değil biz onlara kazandırdık. Ama bizim mükafatımız bu oldu, bize mükafatı böyle verdiler. **Biz de direnerek onlara cevabımızı vereceğiz.** Bundan sonra da haklarımızın tamamını almaya kadar, geri adım atmadan, ölüm pahasına da olsa bunda kararlıyım, aileme de söyledim, ölsem da hi kimse müdahale etmeyecek. **Kesinlikle**

haklarımızı almayınca, burada gerekirse öleceğim.

- Türkiye işçi sınıfına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

A. Bingöl: İşçi sınıfına şunu söylemek istiyorum. Biz emek sarfettik, emeklerimizi bu şekilde çarçur etmemeliler. Emeye saygıları olmalı. Bu en doğal hakkımız. Biz emeğimizi satıyoruz. Tabi ki bizi bir köle alır gibi taksitlerle vb. yöntemlerle satın alamazlar. Bize böyle yaklaşıyorlar. **İşçi arkadaşlarıma birleşelim diyorum, bu sömürüye son verelim diyorum, biz birleşmediğimiz sürece değişen bir şey olmayacak.** Hep aynı oluyor. Artık buna dur demeliyiz. **Ayrıca Belediye-İş Sendikası'nın 4 No'lu Şubesi bizim sorunumuza duyarsız kaldı.** Onlara sözleşme tarihinin biteceğini, müzakere yapmaları gerektiğini söyledik. Ama gördük ki Belediye-İş 4 No'lu Şube yöneticileri bu soruna el atmadılar. Hep işverenle oturup, gizli kapılar ardında "işçiler işten nasıl atılır", "direnişler nasıl kırılır" noktasında bir de işverene ders verdiler. Buradan büyük bir nefretle bunları kınıyorum.

- Teşekkür ederiz.

A. Bingöl: Ben teşekkür ederim.

Ali Bingöl direnişe başladığı gün belediye duvarına "İş-ekmek-adalet", "İş yoksa barış da yok" dövizleri asarken **Tüm Bel-Sen Çiğli Şubesi'nden destek istedi.** Sendika Bingöl'e "Biz CHP'ye yakın bir sendikayız. Bu yüzden sana destek veremeyiz" cevabını verdi. (İzmir)

Emekçinin Gündemi

EMEKCİLERE YÖNELİK SALDIRILARIN ÖZÜ SİSTEM SORUNUDUR

Geçtiğimiz günlerde yaşanan hızlandırılmış tren faciası burjuva medya manşetlerinde günlerce kaldı. Kimileri bu olayı anlayış sorunu olarak lanse ederken kimileri, pastadan pay kapmak ve demokrasi çığırkanlığı yapmak için durumu kullandı. Kimi gözü iktidar hırsı bürümüş sözde düzen muhalifiymiş gibi görünen düzen partileri, olaylardan oy kapma telaşı içine girmişlerdir. Çürümüş düzenin çürümüş anlayışı Pir Sultan'ın o değerli saptamasını hatırlatıyor: "Bozuk düzende sağlam çark olmaz". Bu söz bir kez daha gerçekliğini kanıtlamış oldu. Tren faciası sonucunda burjuva medyadan gelen bir soruya R.Tayyip ERDOĞAN'ın "haddini bilerek sor" cevabı ve "sorunu ideolojik göstermeyin" demesi soruna nerden baktığımız ya da bakmamız gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır.

R.Tayyip Erdoğan'ın sorunu ideolojik olarak algılanmasını istememesinin tek nedeni vardır o da var olan sorunların gerçek nedenlerinin önüne bir perde çekmek, gerçek nedenlerinden insanları uzaklaştırmaktır.

Nedenine gelince biliyoruz ki toplumsal yaşayışı ve bu düzeni var eden esas anlayış beslendikleri burjuva ideolojilerdir. İktidardan pay kapma, biraz daha yeme telaşı, koltuklarına sıkı sıkıya yapışma onu kaybetme korkusunun altında yatan her anlayış ideolojiktir. Özellikle de insanı dışlayan, sermaye düzeninin, geleceklerini tehlikeye atacak anlayışlar ortaya çıkınca, yapacakları tek

şey kalmakta o da Tayyip'in yaptığı gibi yalana, inkara başvurmadır. Yalanlarının kabul edilmediği zamanlarda ise tehditle, saldırıyla, katliamla olayı ört bas girişimine başvururlar. Bu da faşist düzenin karakteridir.

Devrimci hareketin özellikle de işçi sınıfı öncülerinin 96'dan bu yana devam eden tikanıklığı son süreçte atmaya başlamaları, özellikle de emperyalist saldırganlığa gösterilen tavır oldukça olumludur. **Devrim bilinci almamış sadece düşük ücret nedeniyle alanlara çıkan emekçilere karşı sömürü düzeninin gösterdiği tavra bakıldığında en küçük bir hak arama mücadelesine bile tahammülünün kalmadığı görülmektedir.** Bu saldırı sadece greve giden işçilerin kendisine değil yakın arkadaşlarına, ailelerine karşı bile pervasızca yürütülmektedir. Zira olayın kendisi düzen sorunudur sömürü sorunudur. **Komprador patron ağa devleti kendi düzeninin en küçük bir yapı taşının tehlikede olduğunu anladığı ilk andan itibaren hırçınlaşmakta, azgınca saldırmaktan geri durmamaktadır.** Bunlar münferit birkaç olayı mıdır? Yoksa altında yatan gerçek sorun, beslendikleri ideoloji midir? Onlar bunun aslını bilmektedirler. Korkuları ellerinden gidecek olan iktidarlarıdır, işte onları asıl tedirgin eden de budur.

Tabii ki bizim bakış açımız ideolojiktir. **Saptamalarımız ideolojiktir.** Çünkü konu su geçen olayın çıkış nedenlerine baktığı-

nızda insanların açlık, yoksulluk, işsizlik, düşük ücret karşılığında geçim sıkıntısı çekmeleri ideolojiktir. Yaşamlarını sürdürebilmek için birinci dereceden ihtiyaç olan yerli beslenme, sağlık, eğitim vb. gereksinimleri karşılama talebi bile komprador patron ağa düzeni tarafından lüks olarak görülmektedir. **1 milyar 422 milyon olmuş yoksulluk sınırı, 800 milyona çıkmış açlık sınırı varken 150 milyonla 4 nüfuslu aile geçindirme çabasında olan insanların talepleri ideolojik değildir de nedir?**

Örneğin GSMH'dan askeri harcamalara % 40 gibi bir rakam ayrılırken, bir ülkenin gelişmişlik düzeyini belirleyen eğitime ve sağlığa çok komik rakamlar ayrılması hastalıklı burjuva ideolojisinin bir ürünüdür. Bu koşullarda tren faciası beklenmedik bir olay değildir. Uşaklığını yaptığı ülkelerden gelen uzmanların bile, rayların her 5-6 yılda yenilenmesi gerektiğini söylemesine rağmen, bunlar "ihmal" edilerek sırf "iktidarında hızlı treni de yaptım" demek için insanlar göz göre göre ölüme gönderilmiştir. Bu olayı ideolojik gerçekliğinden çıkarmaya çalışanlar ya düzen yardakçılarıdır, ya da onun maskeli kalemleridir.

İşte sorun bizim açımızdan bundan sonra başlamaktadır. Biz devrimci ve komünistlerin özellikle de bizim gibi yarı-feodal yarı-sömürge, faşist karakterli ülkelerdeki görevi daha fazladır. Bu anlamda sorunun çözümü açısından birçok kurum, kuruluşa çok iş düşmekte, işçi-emekçiler açısından da biz DDSB'lileri büyük görevler beklemektedir. Peki nedir DDSB'liler olarak sorumluluklarımız? Bu sorunu burada ayrıntılı bir şekilde yazmayacağız çünkü oldukça geniş bir konudur. Belirteceğimiz en temel sorun her alanda olduğu gibi örgütlenme ve

örgütlü bir şekilde kitlelere gitme sorunudur. Örgütlülüğümüzün yaşadığı sorunlardan kaynaklı uzun bir dönem DDSB faaliyetimiz birçok bölgede aksamış, bundan dolayı da işçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikal kavrayışı yeterince gün yüzüne çıkaramamış bulunuyoruz. Süreç bitmiş değildir ve ne kadar da geç kalınmış olsa kendini daha olgun bir şekilde yapılandırmak en asli görevlerimizdendir. **DDSB'li bizlerin aslında azımsanmayacak bir kitleye sahip olduğumuz bir gerçektir.** Bunun yanında da bu kitlenin birçok sürece müdahale konusunda sürekli bir yerlerden ya da birilerinden çalışma beklentileri bizim açımızdan doğru bir kavrayış değildir.

Görülmesi gereken en önemli tavır **DDSB politikasını benimseyen her taraftar ya da işçi-emekçi yoldaşların buldukları yerde DDSB'yi tanıtmaları ve faaliyetçisi olmalarıdır.** Örneğin sürecin getirdiği merkezi eylemliliklerde DDSB pankartı var mı, yok mu diye aranmamalı, gerekirse pankart bizler tarafından açılmalıdır. Bu konuda genellikle birkaç yanlış kavrayış hakim olmaktadır. Bunlardan biri hazırcılığa düşülmesi ya da **kitlemiz az pankart açmayalım, herkes kurumunda yürüsün** mantığına gidilmesidir. Başka sakat bir kavrayış ise **DDSB'de deşifre olmayalım, çalışmamızı engeller** anlayışıdır. Oysa ki bizim gibi önder yoldaş **Kaypakkaya'nın** ardılları şunu bilmelidir ki bizde her taraftar aynı zamanda da bir faaliyetçidir, örgütlülüğünün bir çalışanıdır. Kaldı ki şimdiki süreçte bu bizim için bir zorunluluktur. Biliyoruz ki mücadelemiz uzun soluklu bir mücadeledir. Önümüzde mücadelemizin daha çok engeli alanları mevcuttur. Bunları kavramak ve cesaretle ilerlemenin zamanı çoktan gelmiştir.

“Köylüler örgütlenmek istiyor”-2

- Sözleşmeli üretimden bahseder misiniz?

- Sözleşmeli üretim de bu saldırılardan bir tanesi. Toprak tekelin elinde; sen ırgatsın, işçisin. Kendi iradenle, kendi toprağında, kendi üretim araçlarıyla çalışıyorsun. İlacını, tohumunu o veriyor, sen ona çalışıyorsun, o da sana bir pay veriyor. Toprak da senin değil herhangi bir tekelin toprağı. Sen de orada kendi topraklarında onun denetiminde çalışmış olacaksın. Bunun üretici köylüler için iyi bir şey olacağını düşünmüyorum. Toprakları ele geçirmenin bir yolu da bu aslında. Fiyatı o belirleyecek, ürettiklerin onun, sen çalışa-

caksın, aylık bir ücret verecek sana. Elde edilen değerler onun, işletmeci o, sen işçisin onun yanında. Hayvancılık da öyle. Hayvanları alacak sana verecek; sen bakacaksın, sen sağacaksın, sütünü vereceksin, sana ücret verecek ama hayvanlar onun olacak. Nereden bakarsan bak amaçları aynı, toprakları ele geçirmek.

- Köylere gittiğinizde somut olarak köylülerin önüne ne koyuyorsunuz?

- Bunu bir örnekle açıklayayım. Bursa'da Mudanya köylü mitingi yapıldı. İki yıl önce Karacabey'e gittim. Yoğun domates üretiliyor Karacabey'de. Gittiğimde Karacabey kırsalında Türkiye'nin Güneydoğusu'ndan tarım işçileri gelmişti. Tarlalarda domates topluyorlar. Tarla sahiplerine toprak sahiplerine sorduk “domatesi kaç paraya veriyorsunuz” diye. 45 bin liraya veriyorlarmış. Ama pazardan domatesin kilosunu 250 bin liraya alıyordu.

45 bin liraya domates üreten köylüler bize “ne yapacağız” diye sordular. “Sendika kuralım” dediler.

Hesapladık onların 45 bin liradan sattığı ve tüketicinin 250 bin liradan aldığı domatesin asıl kârı araçlara gidiyor. O zaman üretici köylüyü örgütlemek ve satış kooperatifleri-

Ülkemizde üretici köylülerin sorunlarına her gün bir yenisi eklenip, köylünün sırtındaki kambur her gün biraz daha büyürken; bu sorunlara karşı köylüleri örgütlemek için yola çıkan Tüm Köy-Sen'in Genel Başkanı Şevki Konur ile büromuzu ziyareti sırasında yaptığımız röportajın devamını yayınlıyoruz.

mizi kurmak gerekiyor.

- Köylülerin örgütlenmesinin önündeki en büyük engel nedir, köylere gittiğinizde nasıl tepkilerle karşılaşıyorsunuz?

- Köylüler sürekli aldatılmışlar. Ziraat odaları, birlikler, üretici köylü birlikleri, kooperatifleri kurulmuş. Ama sürekli insanlar sömürülmeye, haksızlığa maruz kalmış, bir iyileşme getirilmemiş yani. Ziraat odaları kurulmuş haklarını savunamamış, birlikler kurulmuş savunamamış, kooperatifler kurulmuş bir biçimiyle yozlaşmış, yozlaştırılmış, gasp etmişler haklarını. Bir güvensizlik var örgütlenme noktasında. Aktif mücadeleye katılanlar genel anlamda devlet baskısı altında kalıyor. Bundan 15 gün önce Cem Uzan miting yaptı. Cem Uzan'e Lüleburgaz'ın merkezinde belediye ve kaymakamın yanında miting yaptı. Bize ise lağım sularının aktığı bir dere de eylem yapma izni verdiler.

Buna rağmen köylülerin örgütlenme istekleri var, çünkü başka çareleri de kalmadığı gerçeğiyle karşı karşıyalar. Ben umutluyum.

- Somut kazanımlarınızdan bahseder misiniz?

Örneğin Ziraat Bankası'na borçlu olan köylülerin traktörlerine el koydular. Bankanın Pınarhisar şubesi traktörlere el koyup alıp gitmişler. Ancak biz müdahale ettik ve sonrasında traktörler geri verildi. Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü'ne gittik. Köylünün ipotekini kaldırttık.

Örneğin başka köyde köylülerin mera olarak kullandığı alana jandarma karakolu kurulacaktı. Sendika olarak gittik, muhattap-

ları ile görüştük ve çeşitli girişimlerimiz sonrasında bu kararı kaldırdık. Tüm bunlar elbette küçük kazanımlar. Ancak insanlarda yukarıda da bahsettiğimiz sebeplerden dolayı oluşan güvensizliklerin kalkmasında oldukça etkili şeyler bunlar.

- Köylerde çeşitli sebeplerden dolayı yaşanan göçlerin ardından köylü sayısının azaldığı ve bu yüzden sendika ya da farklı şekillerde köylü örgütlenmelerine ihtiyaç olmadığı yönünde görüşlere ne diyorsunuz?

- Bu anlayış yanlış bir anlayış. Yani Avrupa'da bile bitmiş bir şey yok. Türkiye'de bir yerde işsizlik var, sanayi çökmüş. Bir yerde köylüleri de topraktan kopararak büyük şehirlere göç ettiriyorsun. Büyük şehirlerdeki bu işsizler ordusu ne olacak? Büyük şehirler yaşanmaz hale gelecek. Ondan sonrası da hırsızlar olacak, kapkaççılar olacak. Bu insanlar yaşamak için bir şey yapacak. Katil olacak ya da çete. Üretimi de azaltıyorsun, bunun azalması demek köylünün örgütlenmemesi anlamına gelmez. Çünkü bizim ülkemizde köylülerin örgütlenmeye ihtiyacı var.

Üstelik Türkiye'de 35 milyon gibi bir rakam söz konusu. Yukarıda bahsettim devlet neden korkuyor sendikadan. Diyor ki “35 milyon köylüyü ayaklandıracaklar.”

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bugün Eğitim-Sen'i kapatıyorlarsa yarın bizi de kapatırlar, işçi sendikalarını da kapatırlar. Her şeyi kapatırlar. Onun için Eğitim-Sen'in de kapatılmasına topyekün karşı olmalıyız. Ve hepimiz haklarımız için mücadele etmeliyiz. (İstanbul)

Normandy sonunda mühürlendi

10 yılı aşkın bir süredir İzmir'in Bergama ilçesinin çeşitli köylerinde birçok yasaklama, mahkeme kararı ve Bergama köylüsünün tepkisine karşı, yasadışı bir şekilde siyanürle altın arayan Normandy şirketi sonunda mühürlendi. 10 yılı aşkın süre içerisinde kârna kâr katmak için çalışmalarını sürdüren ve arada sırada isim de değiştiren emperyalist tekel Normandy Firması faaliyetleri sonucunda insan sağlığına ve doğaya zarar vermişti. Normandy'nin son felaketi ise içme sularına

zehir bulaştırmak olmuştur. Atık barajından sızan ve Bergamalı köylülerin yaşamını tehdit eden zehirli atıklar içme sularına karışmıştı. Bilim adamlarının araştırmaları da bu tehdidi doğrulamış; ancak Normandy insan yaşamından daha değerli gördüğü için altın aramayı sürdürmüştü.

Bakanlar Kurulu'nun kararıyla çalışmalarını sorunsuz bir şekilde sürdüren Normandy'nin geçtiğimiz günlerde Danıştay 6. dairesi çalışmayı durdurma kararı verdi. Bunun üzerine İzmir Valisi Yusuf Ziya Göksoy'un talimatıyla Normandy mühürlendi. İçişleri Bakanlığı'nın 18 Ağustos 2004 tarihinde İzmir Valiliğine gönderdiği ve “gereğinin yapılması” istenen yazıyla vali Göksoy kararı Bergama kaymakamlığına ilettili. Bu gelişme üzerine Sağlık Grup Başkanlığı ekiple 19 Ağustos 2004 tarihinde saat 17:00'de madene giderek kararı bildirdi ve madeni mühürlendi.

Bu gelişmeler üzerine DHA'ya açıklama yapan Bergamalı köylülerin avukatı Semih Özyay “Gelişmeleri dikkat ve kuşkuyla izliyoruz. Daha önce de mühürlenmişti, ancak alınan başka bir kararla yeniden açmışlardı. Endişemiz 30 günlük süre içinde kararı uyguluyormuş gibi yapıp Bakanlar Kurulu'nun yeni bir kararıyla madeni tekrar açmalarıdır” dedi.

Yaşanan gelişmeler, aslında 10 yıl önce yapılabilecek olan mühürlenmenin bu kadar sonraya bırakılmasının, TC devletinin olayda söz sahibi olmadığını da bir göstergesidir. Emperyalizmin uşağı olan TC devleti 10 yılı aşkın süre içerisinde Bergama gerçekliğiyle bu rolünü gizleyememiştir. Kendi mahkemelerinin aldığı kararları uygulayamayan devletin bu hamleleri geçici çözümlerdir, çözüm Bergama köylüsünün yıllardır yaptığı gibi direnmekle sağlanacaktır.

(İzmir)

Hayvancılık bitiriliyor

Türkiye Ziraat Odaları Birliği Başkanı Şemsi Bayraktar, ülkemizde işlenen hayvancılık politikalarının bir sonucu olarak et ithalatının arttığını ve hayvancılığın bitirildiğini söyledi. Kamuoyuna konuyla ilgili bir açıklama yapan Bayraktar; hükümetlerin yanlış uygulamalarını eleştirerek 1980'li yıllardan itibaren hayvancılığın giderek gerilediğini, koyun sayısının 40 milyondan 25 milyona, sığır sayısının da 15 milyondan 9 milyona düştüğünü ifade etti. Hayvancılığı Geliştirme Karamameleri ile hayvancılığın geliştirilmeye çalışıldığını ancak başarılı olunamadığını, gerekli önlemlerin alınmaması durumunda ülkemizdeki et ihtiyacının büyük çoğunluğunun dış ülkelerden karşılanacağını açıkladı. Bayraktar; artan nüfusa paralel olarak hayvansal ürünlerin artmadığını, tersine azaldığını da sözlerine ekleyerek sorunun çözümü için önlem alınmasını istedi. (Ankara)

4 kilo domates 1 bardak çay fiyatına

Ülkemizin emperyalizme bağımlılığından dolayı hangi parti hükümet olursa olsun emperyalist kurumların direktifini bir bir yerine getirmektedir. Bu nedenle Türkiye tarımında son 10 yılda ürün fiyat artışı 6 bin kat iken üretim girdilerindeki (ilaç, gübre, akaryakıt, alet, makine vs.) artış 60 bin kat olmuştur.

Tarıma yapılan yatırımların hemen hemen hepsinin kaldırılması, kredi faiz oranlarının yükseltilmesi, finans sorununda üreticinin tefeci tüccar eline bırakılması, sübvansiyonların kaldırılmasıyla küçük üreticilerin girdi temelinin olanaksız hale getirilmesi köylüyü yoksulluğun batağına itti. Diğer nedenlerden biri de KİT'lerin özelleştirilmesi. Tarımsal kooperatif işletmelerin tasfiyesi köylüyü tefeci tüccarın eline bırakmıştır.

Biz de köylünün bu zor durumunu yerinde görmek ve yaşadıklarını irdelemek amacıyla Bursa'nın Mustafa Kemalpaşa ilçesine bağlı Ormankadı ve Tepecik köylüleriyle söyleşi yaptık.

- Köylü olarak ne üretiyorsunuz? Ürettiklerinizi pazarlayabiliyor musunuz ve yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Muharem Çakır: Biz domates, fasulye ve karpuz ürettik bu sene, ancak giderlerimizi karşılayamayacak hale geldik. İki yıl oldu. Hükümet iktidara geldi. Daha köylüyü, köylünün sorununu ağzına almadı. Bursa'da 16 milletvekili var, hiçbiri gelip sizin sorunlarınız nedir diye sormadı. Seçimden seçime gelip birçok vaatte bulunup gidiyorlar.

Ürettiklerimizi tefeciye, tüccara, aracıya satıyoruz. Tüccar gelip malımızı götürüyor, bir kısmını veriyor, bir kısmını vermiyor. Bazen paramızı da alamıyoruz, bizi dolandırıyorlar. Köylü batmış durumda. Karpuz dediler karpuzu ektik, ilkten para etti (ilk satabilenler) daha sonra karpuzlar elimizde kaldı. Bir karpuzun dönümü 400 milyona mal oluyor. Kilosunu ise 100 ila 120 bin arası satıyoruz. Bir dönümden 4 ton karpuz ürün alıyoruz ona göre hesapla, en düşük maliyeti olan mısırın 200 milyon dönüm başı maliyeti var. Kilosunu 300 bin liraya satıyoruz. Bir dönümden bir tona yakın mahsul alıyoruz. Su parası, gübre parası, biçme parası derken girdiğimiz kapıdan geri çıkıyoruz.

- Niçin kooperatif kurmuyor, kendi ürünlerinizi pazarlamıyorsunuz?

Muharem Çakır: 1974'ten 1987'ye kadar kooperatifimiz vardı, lağvettiler. Dört yıl başkanlığı yaptım. Köy Kalkındırma Kooperatifiydi. Köylünün yemi, yağı, pirinci dışarıda bir ise biz çeyreğe veriyorduk. Kooperatifimiz varken durumumuz iyiydi. Ancak içimizde birlik sağlamadığımızdan dolayı kooperatifimiz kaygandı. Neticede köylü iflas etmiş durumda. Köyümüzde 10 bin dönüm domates vardır. 5 bin dönüm tarlada kalır, fabrika çalışmıyor. Tohumu sattılar parayla, şimdi almıyorlar. Geçen yılın parasını dahi alamadık. Geçen yıl MERKO AŞ fabrikasına verdik, ürünü müzü salça yapıp sattılar. Bizler ise hala paramızı alamadık.

"BUNLAR IMF POLİTİKALARIDIR"

- Sizin sorunlarınızı öğrenmeye geldik. Ne üretiyorsunuz, ürettiklerinizin karşılığını alabiliyor musunuz, ürünlerinizi nereye satıyorsunuz?

Şerif Sancal: Mazot pahalı, tohum pahalı bir de üstelik aldığımız tohumdan hastalık çıkmakta. Domates ektik para etmedi, domatesin kilosu şimdi 65 bin lira, domateste cepten ödüyoruz. Pancar üretecektik ama kotadan dolayı ekemiyoruz. Sulama birliğine borcumuz vardır, mazotu ödeyemiyoruz, ya hayvan ya da tarla satmak gerekir ki borcunu ödeyebilsin. Domatesin yuvarlak hesap 55 bin lira kilosu. Buradaki fabrikalar kapandı. Tefeciye, tüccara veriyoruz. Onlar da geçen yılki aldıkları domatesin parasını daha vermediler.

- Pancara kota var diyorsunuz ama bu hükümet şeker ithal ediyor. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şerif Sancal: Aklımız ermiyor, biz burada çok güzel pancar ürettiyorduk. Önceden istediğimiz gibi üretebiliyorduk. 100 dönüm tarlası olan 5 dönüm pancar ekemiyor. Normalde 25-30 dönüm pancarın ekilmesin, bizimki kurtarılsın. Amerika ve dış devletler ektirmiyor. Mısır da öyle, burada erken biçiliyor, tüccarlar bizden alıyorlar. 200 liraya alıyorlar, 400 liraya satıyorlar. Biz elimizdeki kuru fasulyeleri ektik daha satamadık, ama dış ülkelerden ithal ediyoruz. Bundan iki yıl evvel iki milyondan kuru fasulyenin kilosu. Şimdi ise

800-900 bin lira maliyetini kurtaramıyoruz. Tüccardan mazot alıyoruz, borcunu ödeyemediğimizde malımızı, traktörümüzü satıyoruz.

Enflasyon düşecek dediler rakamlar gösteriyorlar, bizim domatesimizi, karpuzumuzu, biberimizi ucuza alarak enflasyon düştü diyorlar.

- IMF diye bir kurum var. 3 yıllık anlaşma yaptık, kota uygulaması da bunların politikası. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Şerif Sancal: IMF, IMF dediler çok kötü. Enflasyon düştü dediler daha da kötüye gitti. Enflasyon yüksek olsa daha iyi olurdu. Herşeye zam yap ondan sonra enflasyon düştü de. Bunlar hep IMF politikasıdır. İnsanların alım gücü kalmadı.

Daha önceden biz 30 ton buğdaya bir traktör alıyorduk, şimdi 130 ton da olsa alamayız. 10 dönüm domatese sıfır traktör alıyorduk, şimdi 110 dönüm de olsa alınmıyor. 4 kg domates bir bardak çay etmiyor. Köylünün hali fenadır.

- Ürettiğinizin karşılığını alabiliyor musunuz?

Durmuş Ay: Gördüğünüz gibi hava yağışlı gitti, çamuru görüyorsunuz. Bunları fabrikaya veriyoruz. Fabrika yüzde otuzunu veriyor. MERKO bize çim (fidan) verdi. Biz de malımızı onlara vermek zorunda kalıyoruz. Kooperatifimiz yok, odalarımız yok. Fabrikaya bağımlı yaptılar bizi. İmza atturdular çim verdikleri için. Şeker pancarını kotadan dolayı üretemiyoruz. Ürettiğimizi satamıyoruz. Niçin bizi böyle engelliyorlar bilmiyoruz. Bu gördüğünüz tarla, pancar sahası. Ben isterim pancar ekim, domates çürüyor. Pancar hem hayvansal yönden iyi hem de ormanlık alan oksijen yayıyor, bu doğaya da iyi geliyor. Seçim dönemi geldiğinde bizleri kandırıyorlar. Biz sizin için daha iyi olacağız, sizin hakkınızı vereceğiz diyorlar. 280 bin lira ektiğimiz buğdayı fiyat açıklanmadığı için tüccara vermek zorunda kaldık.

- Siz kendi sorunlarınızı anlatır mısınız?

Nadi Şenmeriş: Biz domates, fasulye, biber, mısır ekıyoruz. Ancak pazarlama konusunda sıkıntı çekiyoruz. Ürettiğimizin karşılığını alamıyoruz. MERKO diye bir fabrika mallarımızı alıyordu. O da bazı nedenlerden dolayı kapandı. Tüccarın eline kaldık. **Pancar çiftçinin sigortasıydı, ona da kota uygulayarak bitirdiler. Dış devletler kendi çiftçisine destek verirken Türkiye de bu devletlerin ürettiği ürünleri ithal edip kendi halkına yedirmektedir.** Biz de bilemiyoruz bu devletin parası mı yok, neden destek vermediğini biz de bilmiyoruz. **Bak görüyorsunuz Şırnak Cizre'den gelen bu işçileri çalıştırıyorum. 10 milyon lira, çektikleri rezillığe göre az.** Biz de bir şeyler kazanamadığımızdan dolayı elimizden gelen budur. (Bursa)

TARLADAN SOFRAYA FİYAT UÇURUMU

Köylüye tarımsal destek vereceğini söyleyen hükümetin her geçen gün vaatlerinin lafta kaldığı görülüyor. Sezon başında 350-400 bin lira olarak belirlenen buğday fiyatları, TMO'nun hububat alımını tüccarlara bırakması ve tüccarların fiyatları kırmaları nedeniyle 260-270 bine kadar düşmüştür. TMO'nun buğday alımları ise son 10 yılda 5 milyon tondan 300 bin tona kadar düşmüştür. Bu konuyla ilgili olarak Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı **İbrahim Yetkin;** Eylül ayında spekülasyonlarla buğday fiyatının artacağını ve bunun da ekmek fiyatlarına yansıtacağını açıkladı.

TMO'nun, zamanında köylüye yapması gereken ödemeleri yapmaması, piyasaya kendisi değil de tüccarın girmesi ve onların da çok ucuza aldıkları buğdayı stok yapmalarıyla beraber köylüden olduğundan çok ucuza alınan buğday halkın sofrasına gelinceye kadar fiyatlar tavana vuracak. Fiyatlar konusunda köylünün ve halkın bunu yaşayacağını önceden tahmin etmek pek zor değil. Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ)'nün son aldığı kararla köylünün başına gelenlerin emperyalistlerin önceden hazırladıkları bir oyun olduğu ortadadır. AB, IMF, DB ve DTÖ'nün kısılacı altında olan yoksul ülkelerin, emperyalist devletlerin (DTÖ'nün) aldıkları yeni kararlar sonucunda en fazla zararlı çıkacakları bellidir. Türkiye için stratejik öneme sahip olan ve dünyada üretiminin en fazla Türkiye'de yapıldığı ürünler pamuk, ayçiçeği, mısır, soya fasulyesi gibi ürünlere verilen prim desteği de emperyalistlerin son kararlarıyla beraber ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. (Ankara)

TARIM-İŞ DER 1. OLAĞAN GENEL KURULU'NU YAPTI

Bölgemizde yoksul kesimin önemli bir kısmını oluşturan oldukça zor şartlar altında, sigortasız, güvencesiz çalıştırılan tarım işçilerini aynı çatı altında örgütleyebilmek ve sorunlarına çözüm üretebilmek amacıyla kurulan Tarım-İş Der 1. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. 7 Ağustos günü saat 11:30'da **Çilek Mahallesi'**nde yapılan Genel Kurul tüm devrim şehitlerine atfen 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından geçici yönetim kurulunun geçmiş dönem faaliyet raporu okunup onaylandı ve oybirliğiyle yeni Yönetim ve Denetim Kurullarının seçimi yapıldı.

Genel Kurul'a tarım işçilerine destek olmak amacıyla **GÖÇ-DER, SES, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** ve **İşçi-Köylü gazetesi** de katıldı.

Tarım işçilerinin büyük çoğunluğunun düşük yoğunluklu savaş nedeniyle köylerinden zorla göç ettirilen, yoksullaşan Kürt halkından oluştuğunu söyleyen GÖÇ-DER Başkanı, işçilerin mücadelesini selamlayarak Kürt halkına köye dönüş çağrısında bulundu.

SES ise maddi manevi tüm imkanlarıyla özellikle sağlık noktasında tarım işçilerinin yanında olacaklarını belirtti.

Bizler de İşçi-köylü gazetesi olarak tüm tarım işçilerinin örgütlü mücadelesini destekliyor, Tarım-İş Der'e çalışmalarında başarılar diliyoruz. (Mersin)

Kürt topraklarına barış ve özgürlük KEMALİST DİKTATÖRLÜĞÜN YIKILMASIYLA GELİR!

Son süreçte KONGRA-GEL militanlarına, demokratik Kürt kurumlarına yönelik saldırılar giderek daha da artmaya başladı. Dersim'de ve Muş'da gerilla cesetlerini parçalayan, kulaklarını kesen militarist güçler, Amed şehri Hevsel Bahçeleri'nde ise dokuz gün adeta terör estirdiler. Elbetteki Kürt topraklarında yürütülen saldırılar yalnız bunlarla sınırlı değildir. Özellikle gerillalara yönelik sürdürülen saldırılar oldukça geniş kapsamlıdır. İmhaya dönük yürütülen bu saldırıların yanısıra, yoğunlaşan gözaltılar, siyasi "linç" girişimleri de devam ediyor. Bu "linç" girişiminin en pervasız şehit düşen gerilla ailesine taziye ziyaretinde bulunan Amed Belediye Başkanı **Osman Baydemir** ve diğer bazı belediye başkanlarına karşı yapıldı. Başbakanından, Genel Kurmayına, hükümet sözcüsünden, muhalefet partisi temsilcisine kadar, tüm karşı devrim erkani bu insani ve meşru olan davranışa karşı adeta kin kustular. Ve hemen valinin girişimiyle belediye başkanları hakkında soruşturma

başlattılar. Bu soruşturma nasıl bir neticeyle sonuçlanırsa sonuçlansın; buradan önemle görülmesi gereken, TC'nin halkın iradesiyle seçilmiş Kürt belediye başkanlarının en insani davranışlarına dahi "terörü cesaretlendiriyor" diyerek müdahale ettiği ve tahammül göstermediği gerçeğidir.

Bu konuda fazla uzağa gitmeye gerek yok. Yakın tarihimize ilişkin kısaca da olsa hafızalarımızı biraz yoklayalım. Devlet kanalında, haftanın belli saatlerine sığdırılmış Kürtçe yayın yapılması ve DEP milletvekillerinin serbest bırakılmasından hareketle, "bu memlekette bir şeyler değişiyor", "demokratik ve barışçıl çözümler için umut artıyor" söylemleri gazete sayfalarının köşe yazılarında, yorum ve röportaj sayfalarında kendine yer bulmaya başladı. Dahası yıllarca Kürt halkının ödediği ağır bedeller sonucu yarattığı değerleri koruma, sahiplenme yerine kimi Kürt siyasetçileri her şeyi ne olduğu belirsiz bir "barış" söylemine feda etme çabası içindeler. "Artık barış ortamı korunmalıdır", "bir daha aynı çatışmalı ortama dönülmemelidir" ve yine savaşın yarattığı "yıkımlara" dair bitmeyen tükenmeyen analizler birbirini izlemeye devam ediyor.

Unutulmamalıdır ki; gerçekler, gücünü somutluktan, haklılıktan ve meşruluktan alır. Dolayısıyla gerçekleri ters yüz etmeye kimsenin gücü yetmez. Tepeden tırnağa militarist bir ruhla şekillenen, ırkçılık ve şovenizmde sınır tanımayan Kemalist diktatörlüğün işçilerin-emekçilerin, ezilen ulusların demokratik hak ve özgürlüklerine saygılı olmasını beklemek; gerçeklerin yerine, hayalleri koymaya çalışmaktır. Oysa içinden geçtiğimiz bu zor ve karmaşık süreçte Kürt işçileri ve Kürt emekçilerinin yarının başarısı ve teminatı için iki önemli noktada ısrar etmeleri gerekir. **Birincisi;** tarihte işçilerin-emekçilerin, ezilen ulusların lehine elde edilen her kazanımın, her başarının ödenen ağır bedellerin, yani zorlu bir yürüyüşün ürünü olduğu gerçeğidir. **İkincisi;** gerçek barışın ve özgürlüğün canilere-katillere barış gömleği giydirecek değil, canilik ve katillik yapacakları koşulları ortadan kaldırmakla ancak sağlanabilir. Ve tüm bu yaşananlar, sınıf savaşımının doğal bir sonucudur. Baskı ve sömürünün, ezen ve ezilenlerin olduğu,

ırkçılık ve asimilasyon politikalarının dolu dizgin sürdüğü bir ülkede-bir coğrafyada "barış"tan söz etmek, ya mevcut sistemin devamını savunmaktır ya da ezilenlerin öfke ve tepkisini sistem içinde eritmek için gerçeğin duvarlarını hayallerle, sahte "barış" söylemleriyle dövmeye kalkmaktır.

Bugün Kürt halkı adına politika yapan parti ve örgütlerin esasının tam da yapmaya çalıştığı budur. Yıllarca haksız yere tutuklanan, horlanan DEP milletvekillerine yapılan haksızlığın hesabını sormaya devam etme yerine, birkaç ay erken hapisneden bırakılmaları, Kemalist diktatörlükte yaşanan değişimlerin(!) propagandasına vesile olabiliyor. Ya da, Kürt halkına yönelik TV'lerde Türkçe yürütülen saldırı ve yok sayma politikaların haftanın belli saatlerinde Kürtçe yayını ile yapılması büyük bir gelişme olarak gösterilebiliyor. Yapılan hileli yaklaşımları teşhir etme yerine "yapılanlar azdır, daha cesaretli adımlar atılmalıdır" vb. temenni dileklerinde bulunabiliyor.

Yapılan tüm bu yanılgılı değerlendirmelerin Kemalist diktatörlüğünün niteliğini doğru çözümlenemekten kaynaklandığı gerçeğini öteden beri ifade ediyoruz. Gücünü MLM bilimsel düşünüş tarzından değil, burjuva milliyetçi düşünüş tarzından alan bu bakış açısı olayları, olguları sınıf bakışıyla değil, dar ulusal bakış açısıyla ele alıyor. Hal böyle olunca, dar ulusal bakış açılarını objektif olarak uygun düşen en ufak gelişmelerden hareketle ortaya olmadık sonuçlar çıkarılabiliyor.

Oysa değişim sürecine girildiği denilen TC, ülke içinde ve dışında Kürt halkına karşı geniş kapsamlı bir saldırı içindedir. Gerillaların ölü bedenlerine saldırarak, halkın iradesiyle seçilen belediye

başkanlarını görevden almak için her türlü pervasızlığı yapan Kemalist diktatörlük nasıl bir değişim yaşamıştır? Demek ki değişen Kemalist diktatörlük değildir. Değişen Kemalist diktatörlüğün değiştiğine kendini ikna eden ve Kürt halkını da ikna etmeye çalışan KONGRA-GEL önderliğidir.

Böylesi bir bakış açısının değerlendirmeleri de, gerçeklere göre değil, güçlüye göre, sınıfsal bir zemine dayanan stratejik hedeflere göre değil, günü birlik politikalara ve çıkarılara göre yapılır.

Mesela emperyalistlerin Irak işgalini alkışlayan, "ABD'siz Kürt sorunu çözümlenmez" diyen Kürt siyasetçilerinin ABD'nin KONGRA-GEL'i içten bölme-zayıflatma çabalarının somut bir olguya dönüşmesinden sonra, ABD emperyalistlerine lanetler yağdırmaya kalkması tam da yukarıda ifade ettiğimiz anlayışın ürünüdür. Kendi varlıklarına direkt yönelmelerinin, sürecin dışına itilmelerinin yarattığı bir tepkinin sonucudur.

Dost ve düşman kavramı da bu düşünüş tarzına göre şekilleniyor. İşte, dün dost denilene bugün düşman denilmesi tam da bu ideolojik şekillenişin ürünüdür. Bu dar ulusal ve pragmatist yaklaşımlar terk edilmedikçe; dost ve düşman kavramı da yerli yerine oturamaz.

Kürt halkına dönük ve Kürt halkının iradesiyle seçilen temsilcilerine karşı yürütülen her türlü saldırıya karşı tereddüt-süzce tavır almamız. Sahiplenmeye dönük dayanışma pratikleri geliştirmeliyiz. Bu ve benzeri görevler önümüzdeki süreçte de daha somut olarak karşımıza çıkacaktır. Dolayısıyla şimdiden dışımızdaki devrimci ve yurtsever güçlerle ortak pratik tutumlar geliştirme konusunda fikir alış verişinde bulunmak, ortak tutum belirleme konusunda önümüze daha somut görevler koymak gerekir.

İşkencenin hızında yavaşlama yok

AKP'nin işkenceyi saklamaya çalışması yayınlanan kimi belgelerde ortaya çıkıyor. İÖG (İşkenceyi Önleme Grubu) 2002 Ocak ve 2003 Aralık tarihlerini kapsayan çalışma raporunun ardından çıkardığı Dokümantasyon Bülteni 4. sayısıyla işkencenin hızında bir yavaşlama olmadığını bir kez daha kamuoyuna gösterdi. Yayınlanan bültenle 25 Haziran-25 Temmuz 2004 tarihleri arasındaki işkence vakaları anlatılırken 2002-2003 yıllarının çalışma raporu da özetlendi. 1981 Ağrı doğumlu olan E.T. adlı işkence mağdurunun İzmir Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube'de gördüğü işkenceleri anlattığı bülten Türkçe ve İngilizce olarak iki dilde yayımlandı. Bültende yaşadığı işkenceleri anlatan E.T. "Konak Meydanı'nda resim çekiyoordum. Bir grubun basın açıklaması yaptığını gördüm. Ben de onların resimlerini çektim. Bu sırada hiçbir gerekçe gösterilmeden polisler tarafından dövülerek gözaltına alındım, götürüldüğüm yerde de dövül-

düm" diyerek yaşadıklarını İÖG Bülteni'ne anlattı. Bültende ayrıca 1 aylık işkence vakaları şöyle yansıyor:

1-) **Yeşilyurt Polis Karakolu**, Alsancak Polis Karakolu, **Karşıyaka Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube**, Basmane Polis Karakolu, **Buca Cezaevi Jandarma Koruma Bölük Komutanlığı**, Bergama Cezaevi, **İstanbul Emniyet Müdürlüğü Vatan Terörle Mücadele Şubesi** ve Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü:

*18 yaşından küçük mağdur sayısı: 7

*18 yaşından büyük mağdur sayısı: 6

*Mağdurların 13'ü de erkek

*Toplam dosya sayısı: 9

*25 Haziran-25 Temmuz tarihleri arasında yapılan işkence metotları ise şöyle:

Kaba dayak, aşağılama, **ezme**, yaralama, kırma, kelepçe, **pranga**, tecrit, **tehdit**, cinsel travma, **kimyasal madde kullanımı**, başkasına yapılan işkenceyi izletme/dinletme, WC yoksunluğu vb. olarak çoğalıyor.

(İzmir)

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'ndan protesto

Kürt halkına karşı siyasi linç girişiminin söz konusu olduğunu ifade eden **Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu**, Kürt halkının haklı talepleri ve mücadelesinin yanında olduklarını belirtti.

"Kürt halkına yönelik saldırılara son" yazılı pankart eşliğinde Galatasaray Postanesi önünde toplanan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu üyesi bir grup, "Belediye başkanlarına yönelik siyasi linç durdurulsun", "Vahşete seyirci kalmayalım" yazılı dövizler ve operasyonlar sonucu cesetlerine "işkence" yapıldığı kaydedilen HPG gerillalarının fotoğraflarını taşıdı. Sık sık Kürtçe ve Türkçe, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katiller halka hesap verecek" sloganları atan grup adına açıklama yapan **Çetin Poyraz**, Irak'taki işgalin bütün Ortadoğu'yu kapsayan bir kıyımın parçası olduğunu belirterek, Türkiye'de ise Kürt halkının emperyalizm ve Türkiye egemenleri tarafından inkâr ve imha politikalarının hedefi haline getirildiğini söyledi.

(İstanbul)

Depremzedeler hala devleti arıyor!

Bundan tam beş yıl önceydi. 17 Ağustos 1999'da gece saat 03:02'yi gösterdiğinde Marmara Bölgesi'nde 7.4 şiddetinde ve tam 45 saniye süren bir deprem yaşandı. Marmara depremi başta **İzmit**, **Gölcük**, **Yalova** il ve ilçeleriyle birlikte çevre il ve ilçelerde de ağır hasarlar meydana getirdi. Devletin açıkladığı rakamlara göre Marmara depreminde 16.987 kişi ölmüştü. Depremin akabinde devletin depremde ölenlerin yakınlarına 750 milyon lira vereceğini duyurmasının ardından başvuruların sayısı ise **68 bin kişiydi**. Devlet yetkilileri her ne kadar gerçekleri halktan saklamaya çalışsa da herkes gerçek sayının söylenenden kat kat üzerinde olduğunu çok iyi biliyordu.

17 Ağustos'ta halkın en çok sorduğu sorulardan biri de **"devlet nerede"** sorusuydu. Yakınlarını arayanlar, depremden sağ kurtulanlar devletin yardımını bekliyorlardı! Ama devlet yine ortalarda yoktu. Devlet yetkilileri kapalı kapılar arkasında geçişi halktan nasıl saklarsanız, süreçten kendimizi nasıl kurtarırsanız tartışmalarını yaparlarken depremzedeler sorunlarıyla baş başa kalmışlardı. **Sağ kurtulanlar arama tarama çalışmalarına katılıyor, bir-**

birlerinin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyorlardı. Yani, enkaz altında kalanlara yardım eli yine depremzede halktan geliyordu. Devlet bir taraftan depremzedelere yardım elini uzatmadığı gibi diğer taraftan da depreme geyen yardımları kendi kasasına attı. Yiyecek, giyecek yardımlarını yandaşlarına dağıttı. Dağıtmadığını da depolarda çürüttü. Bunun yanında kendi sorumluluğunun üzerini örtmek için hemen birkaç tane sorumlu müteahhit bulunarak tutuklandı. Ancak müteahhitlere ruhsat veren, demirden, çimentodan çalışmasına göz yuman devlet yetkilileri hakkında ne hikmetse tek söz söylenmedi, hukuki işlem yapılmadı. Tutuklanan müteahhitlerin birçoğu, kısa süre tutuklu kaldıktan sonra tutuksuz bırakılmak üzere serbest bırakıldılar.

Marmara depreminden sonra depremzedeler prefabrik evlere yerleştirilirken kaldıkları bölgelere en küçük bir hizmet yapılmadı. Kışın çadırları su bastı. Yazın sıcaklarda su bulamadılar. **Depremzedeler Derneği** kurdular. Sorunlarını çözmek için çalmadık kapı bırakmadılar. Sorumlulardan hesap sormak için ellerinden geleni yaptılar. Ama depremin üzerin-

den 5 yıl geçmesine rağmen depremzedelerin sorunları hala ilk günkü gibi duruyor. **Acıları hala taptaze.**

Marmara depreminin üzerinden 5 yıl geçti. On binlerce ölü, on binlerce yaralı ve yüz binlerce evsiz insanı ardında bırakarak. Marmara depreminin ardından ülkemizde Bolu, Doğubeyazıt, Elazığ depremleri başta olmak üzere birçok deprem daha yaşandı. Başta İstanbul olmak üzere birçok yerde şiddeti 7'nin üzerinde deprem bekleniyor. Ancak yaşanan depremlerde de gördüğümüz gibi doğal afetler karşısında hiçbir önlem alınmıyor. Hükümetler kendi ceplerini doldurmanın hesabını yapıyor. **Kapitalist sistemin kâr hırsı, sömürü sistemi halka daha fazla zulüm, daha fazla acı olarak geri dönüyor.** Teknolojinin geliştiği ülkelerde doğal afetlerin birçoğunda can kaybı olmuyor, küçük maddi hasarlarla doğal afetler atlatılıyor. Bizim gibi geri bırakılmış ülkelerde ise en küçük doğal afetler katliama dönüşüyor. Bunun en son örneğini de geçtiğimiz hafta yağın yağmurda Bahçelievler'de üç kişinin ölümüyle sonuçlanmasında, yine Alibeyköy'ün sular altında kalmasında görebiliriz.

17 Ağustos depreminde olduğu gibi sonrasında yaşanan tüm doğal afetlerde de devlet ortalarda yoktu. **Ki, yağışların haftalar öncesinden bilinmesine rağmen doğru dürüst bir önlem alınmamıştı.** Egemen sistemin halk için yaptığı bir şey yoktur. Halk adına yapılan her şey de halka acı, zulüm, daha fazla sömürü olarak geri dönmektedir.

"Ailemizi hedef gösteren gerici feodal husumetlerdir"

Dersim'in Çemişkezek ilçesine bağlı Doğan Köyü'nde 9 Ekim 1993 tarihinde PKK tarafından katledilen TKP/ML taraftarları **Meral-Zeynep-Veli Kahraman** ailesinin ölümünden sorumlu tutulan ve Ağustos 2004'te MKP tarafından cezalandırılan **Zeynel Benler**'in ailesinin cezalandırma eylemiyle ilgili olarak Kahraman ailesini hedef göstermeleri üzerine Kahraman ailesi tarafından 17 Ağustos 2004 tarihinde **İHD İstanbul Şubesi**'nde yapılan basın açıklamasında Benler ailesinin yıllardır kendi kindar duygularına siyasal güçleri de ortak etmeye çalıştığı ifade edildi.

Kahraman ailesi adına **Leyla** ve **Elif Kahraman**'ın yaptığı açıklamada '93 yılında ailenin PKK tarafından yoğun bir baskıyla karşı karşıya kaldığını ve bu baskı sonucunda köylerine yapılan bir baskın sırasında işkenceler altında ailelerinden üç kişinin katledildiği vurgulandı. Bu katliamda aktif rol oynayan Zeynel Benler'in Maoist Komünist Partisi tarafından cezalandırılması sonrasında gerek Benler ailesinin feodal husumetlerini ve kindar duygularını içeren açıklamalarının, gerekse bu açıklamalara yer veren **Ülkede Özgür Gündem** gazetesinin belgelerle ortada duran bu yalın gerçeği tek yanlı bir yanılı ile haber yapıp kamuoyuna yansıtmasının ailelerini ciddi bir tehditle karşı karşıya bıraktığı belirtildi.

Kahraman ailesi "Acımızdan ötürü, bu acıya aracı edilen siyasi gücün konuya ilişkin açıklamalarını takip edebilmek için kendi yayınlarını ve belgelerini de yurtdışındaki akrabalarımız üzerinden takip etmeye çalıştık. Ama maalesef konuya ilişkin doğrudan bir açıklama ya da özür ile muhatap olamadık. Ancak bu siyasi gücün bizzat başkanlığı tarafından yapılan kimi çözümlenmelerde, askeri ve siyasi güçlerinin ciddi düzeyde feodal gerici güçlere alet edildiğini gördük. Ve buralardan hareketle bizlerdeki kanaat daha bir güçlendi. Gerici feodal husumetler ve kindar duygular, ailemizin katledilmesiyle yetinmemiş, bir siyasal gücü de katliama ortak etmiştir. Bizler Kahraman Ailesi olarak, Zeynel Benler'in öldürülmesiyle ailemizin hiçbir ilgisinin bulunmadığını belgeyle de ortaya koyabilecek durumdayız" dediler. (İstanbul)

Tedbirsizlikle gelen sele protesto

15-17 Ağustos tarihlerinde yağın yağmur herkese pırlıtların arkasında binlerin yaşadığı öteki İstanbul'u tekrar gösterdi. Üç gün öncesinden meteoroloji merkezlerinden İstanbul'da beklenen yağışın sel baskınlarına sebep olabileceğine dair uyarılar geçildi, belediyeler önlemlerimizi aldık dedi. Ancak her zaman yaşanan Türkiye gerçeği bir kez daha kendisini gösterdi.

18 Ağustos günü saat 13:00'da bir araya gelen **ESP**'liler **Alibeyköy**'de her yağmurda yaşanan insanlık dramını protesto etmek için bir araya geldi. Emniyetin taciz amaçlı kamera çekimi yapmasına rağmen çevredeki insanların da ilgisini çeken basın açıklamasında konuşan **ESP** temsilcisi **Zehra Aydemir**, hükümetin gecekondu ve varoşların yoğun olduğu yerlerde bu tarz olaylarda takındığı vurdumduymaz tavrı eleştirerek, bu semtlerin alt yapı sorununun giderilmediğini, belediyeler ve valilikler için lüks semtlerin önceliğinin bulunduğunu anlattı.

Aydemir tüm sel felaketi boyunca diğer devrimci yapılar gibi kendilerinin de semtlerde halka yardıma koştukları-

ını ve su baskınlarının devam ettiği 2 gün boyunca Alibeyköy'de olduklarını vurgulayarak, burjuva basında çıkan belediyenin ve devletin yardım ettiğine dair haberleri yalanlayarak **"Basın çağırıldı, halk otobüse bindirildi, resimler çekildi, kamera çekimleri yapıldı ve on dakika sonra herkes geri indirildi ve otobüsler gitti. Eyüp merkezi su basmasın diye Eyüp'e giden kolektörler kapatıldı ve bunlar Alibeyköy'de taştı. Karadolap meydanındaki sel baskınının asıl nedeni budur"** dedi.

Zehra Aydemir'den sonra konuşma yapan Alibeyköy halkından biri "Çocukları başkasına yolladım. **Ne taahhüt edilen gibi bir yardım geldi ne de başka bir şey.** Bir de yardım için gittiğimiz dernekte bize hakaret ediyorlar; elektriğimizin suyunuzun borcunu yatırmıyorsunuz da ondan böyle oluyor diye. Biz de ne para var ne pul" diyerek sıkıntısını izah etti.

Basın açıklaması sırasında kitle sık sık **"Haramilerin Saltanatını Yıkacağız"**, **"Saraylara Savaş Varoşlara Barış"**, **"Birlik Mücadele Zafer"** sloganlarını attı. (İstanbul)

Şırnak'ta köy boşaltıldı

Şırnak'ın Beytüşşebap'a bağlı **Gemav köyü** 2001 yılından sonra ilk defa sözde güvenlik gerekçesiyle boşaltıldı. Özellikle **HPG**'nin son süreçte yaptığı silahlı eylemlerin ardından bölgede adeta terör estiren devlet, OHAL sistemini aratmayan uygulamalarla bölge halkı üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. Bölgede başlatılan operasyonlar ve çatışmalarda şehit düşen gerillaların cesetlerine işkence yapan devlet, OHAL döneminde uyguladığı köy boşaltmalara da yeniden başvuruyor. Gerillayla bölge halkı arasındaki bağı kesmek için uyguladığı bu sistemi Şırnak'ta en son 2001 tarihinde yapmıştı. O tarihten sonra ilk defa Şırnak'ın Beşüşşebap ilçesine bağlı Gemav köyünde bulunan 30-40 hane boşaltıldı.

Köy boşaltma, köylülerin **İHD Diyarbakır Şubesi**'ne başvurmasıyla ortaya çıktı. Olayla ilgili bir açıklama yapan **İHD Diyarbakır Şube Başkanı Selahattin Demirtaş**, kendilerine yazılı ve sözlü başvuru yapıldığını belirterek **"İlcak (Gemav) köyünden telefonla ve faksla derneğimize başvuruda bulunan köylüler, Temmuz ayında Alay Komutanının köye gelerek herkesi köy meydanına topladığını, bir daha kimsenin eve dönmeyeceği tehdidinde bulunduğunu söylediler.** Köyde derenin diğer tarafında bulunan 30-40 hanelerin bu tarafına yerleşmeleri noktasında tehdit edilmişler. Ayrıca Beytüşşebap yolunda patlayan bir mayın nedeniyle bölge halkı üzerinde kesintisiz bir baskı uygulanıyor. Köylülerin bu nedenle kaygı ve korkuları her geçen gün artıyor" dedi. Demirtaş ayrıca Belediye Başkanı **Faik Dursun** ile telefonla görüştiklerini ve Belediye Başkanının olayı doğruladığını belirterek "Yeniden köylere dönüşlerin tartışıldığı bir süreçte böyle bir olayın yaşanması akıllara durgunluk verecek bir olaydır. **Bizler köylülerin güvenliğinin sağlanması ve zararlarının karşılanması için acil girişimlerde bulunacağız.** Konuyu İçişleri Bakanlığı ve TBMM İnsan Hakları Araştırma Komisyonu'na ileterek harekete geçmeleri ve olay yerini de incelemek için bir insan hakları inceleme heyet çalışması başlatacağız" dedi. (H. Merkezi)

TUYAB'DAN ETKİNLİKLER

Aile toplantısı

TUYAB, 22 Ağustos Pazar günü İHD İstanbul Şubesi'nde tutsak ve şehit aileleriyle bir toplantı düzenledi. Toplantının amacı "infaz yasa tasarısının geri çekilmesi için aileler olarak neler yapılabileceği" üzerine görüş ve önerilerin alınmasıydı.

Tutsak yakınları toplantının birinci bölümünde infaz yasa tasarısının ön uygulamaları niteliğinde gittikleri farklı hapisanelerde nelerle karşılaştıklarını anlattılar. Adana 1 No'lu F tipinde yakını olan Hacı Çiçek, "Adana 1 No'lu F Tipinin pilot hapisane olarak seçildiğini ve iki hafta üst üste görüşe alınmadıklarını, tutsaklara dayatılan hapisane kimliğini yırtmış olmalarının görüşe alınmama nedeni olduğunu" söyledi. Çiçek "tutsak ailelerini karşı karşıya getirmek için asker ve gardiyanların bilinçli bir şekilde bunu körüklediğini, haksız uygulamalara tepki veren ailelerle diğer ailelere ayrı muamele uygulandığını" vurguladı.

Kandıra 1 No'lu F Tipinde bulunan Özgür Bayka'nın annesi Hamiyet Bayka "sabah gardiyanların sayım için ayağa kalkmalarını istediğini, tutsakların mahkemeye götürülürken ring aracı içinde niye ayağa kalkmıyorsa-

nuz diye saldırıya uğradıklarını, saldırı sırasında Sırrı Usta isimli tutsağın kelepçelerinin sıyrıldığını bunun üzerine askerlerin kaç da vuralım gibi psikolojik saldırılarına maruz kaldığını" anlattı.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Veli Özdemir isimli tutsağın eşi Kader Özdemir ise "hapisaneye girerken 3 kez aramadan geçirildiklerini, üzerlerinde metal bulunmadığı, problem olmadığı halde problem yaratılmak istenerek ailelerin görüşe gelmelerinin engellenmek istendiğini ve böylece tutsaklara yönelik tecritin ağırlaştırılmasının hedeflendiğini" söyledi.

Hapishanelerde yaşanan sorunların aktarımlarından sonra ailelerin Yeni İnfaz Yasa Tasarısına ilişkin neler yapılmalı sorusuna en iyi yanıtı Hamiyet Bayka "ben cop yediğimde elimden tutan birisi, birileri olmalı diyerek" verdi. Bu cevap, birlikte hareket etmenin önemine vurguydu. Toplantıya kısa bir süre ara verildi. Verilen arada yeni tutsak aileleri ile tanışıldı, sohbet edildi.

İkinci bölüm Tohum Kültür Merkezi'nden iki arkadaşın verdiği müzik dinletisiyle başladı. Ardından ailelerden gelen öneriler üzerine üç komisyon

oluşturuldu. Bu komisyonlar sürece dönük faaliyetlerle görevlendirildi. Bundan sonra aileler infaz yasa tasarısının ayrıntıları ile ilgili TUYAB tarafından bilgilendirildi. Ayrıca TUYAB'ın infaz yasa tasarısıyla ilgili faaliyetleri dile getirildi ve önümüzdeki günlerde yapılacak eylem takvimi sunuldu. Tohum Kültür Merkezi'nin sunduğu dia gösteriminin ardından toplantı sona erdi.

Bu arada TUYAB'ın "Yeni İnfaz Yasası mahpusluktan kürek mahkumluğuna geçistir!" başlıklı imza kampanyası tüm ülke çapında başlatıldı.

Esenyurt'ta panel

21 Ağustos 2004 tarihinde Esenyurt Hücre ve Tecrit Karşıtı Platform, İnfaz Yasa Tasarısı ile ilgili bir panel düzenledi. Panelist olarak DEHAP, ESP ve Partizan temsilcilerinin yer aldığı panel DEHAP Büyükçekmece İlçe Başkanının konuşmasıyla açıldı.

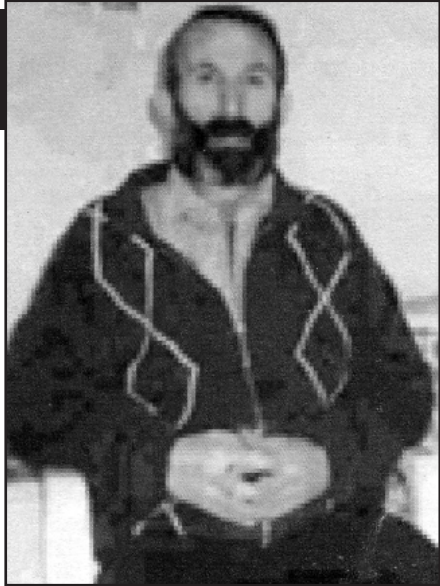
Platform üyelerinden bir arkadaş ve İnfaz Yasa Tasarısı'nın içeriği ve panelin amacına ilişkin bir metin okudu. Aynı zamanda avukat olan DEHAP temsilcisi İnfaz Yasa Tasarısı konusunda katılımcıları hukuki boyutuyla bilgilendirdi. ESP temsilcisi tecritin işkence olduğunu, insanın varlığının başka insan-

larla anlamlı olduğunu, bunun en çok tecritte duyumsandığını ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı'nın insansızlaştırma saldırısını, birleşerek püskürtmek gerektiğini belirtti.

Partizan temsilcisi; bugün tecrit için bir araya gelmenin de tecriti kırmanın ilk adımı olduğunu, 12 Eylül'den bu yana toplum üzerindeki tecritin genişletildiğini, ayrıca dışarda da bu tecritin demokratik kurum ve kuruluşları susturmak, tüm kurumlar ve insanlar arasındaki dayanışmayı kırmak biçiminde sürdürdüğünü söyledi.

Tutsak yakını olan İsmail Karagöz; alanlarda eylem yaparken copların adres tanımadığını, bizim de bu yakıcılığı duyarak yürek ve ellerimizi birleştirmemiz gerektiğini dile getirdi.

Şehit ailesi olan Salih Günel; yeni çıkarılan iş yasasıyla tutsaklar için dayatılan İnfaz Yasası arasında özünde bir fark olmadığını, bu iş yasasının da esasta insanın toplumsal bir varlık olarak her türlü ihtiyacını çok saydığını ve bu bağlamda hapisanelere dönük saldırının dışarıya dönük saldırıyla bağlantılı ele alınarak ciddiye alınmasının farkına varılması gerektiğini vurguladı. Platform üyelerinin yaptığı duyarlılık çağrısıyla panel son buldu.

Selami Kurnaz şehit düştü

yürüterek ideallerine bağlılığını sürdürmeye çalıştı.

Aynı yıllarda İstanbul'a gelerek örgütlendi. Bundan sonra mahalli alanda çalışmalara katıldı. Bir süre Trabzon'da Mücadele bürosunda çalıştıktan sonra Trabzon Özgür-Der'in kurucu üyesi oldu, burada çalışmaya başladı.

Temmuz 93'te tutsak düştü... Daha sonra 1995 ve 2000'de yine kısa süreli tutsaklıklar yaşayacak, mücadele kararlılığı yine değişmeyecekti. Tutsaklıklarının dışında, mücadele ettiği yıllar boyunca onlarca kez işkencehanelerden geçirildi. 1994'te İstanbul mahalli alan örgütlenmesinde sorumluluklar aldı.

2001 Haziran'ında bir kez daha tutsak düştü. F Tiplerine atıldı. Bu onun son tutsaklığı olacaktı. 20 Ekim 2000'den bu yana sürdürülen direnişte bayrağı devralmak için gönüllü oldu. Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nin bir savaşçısı olarak bayrağı on ay boyunca taşıdı.

Ölüm orucunun 117. şehidi olarak sınıf mücadelesi tarihindeki yerini aldı.

Cenazesi kaçırıldı!

14 Ağustos günü Cerrahpaşa Adli Tıp Kurumu önüne cenazeyi almaya giden TAYAD'lı aileler sabah saatlerinden itibaren Adli Tıp Kurumunun evrak işlemleri ve Kurnaz'ın ailesini

beklemeye başladı. Saat 20:00'a kadar süren bekleyişte tahrik ve taciz amaçlı davranışlara maruz kalan TAYAD'lı aileler sabırla cenazeyi bekledi. Mesai bitiminden itibaren Kurnaz'ın ailesinin gelmemesini bahane edenler, Kurnaz ailesi de geldiğinde evrakları çoktan hazırlanmış cenazeyi sessiz sedasız hapisane cenaze nakil aracına koyarak başka bir yere kaçırıp ailelere de "cenazeniz burda değil eylem yapmadan dağılın. Cenaze içinde savcılığa başvurun" denilerek kitle dağıtılmak istendi.

Demokratik Kitle Örgütlerinden Tepki

Selami Kurnaz'ın ölüm orucunda hayatını kaybetmesine devletin 'tecrit' politikalarının neden olduğunu vurgulayan Demokratik Kitle Örgütleri, F Tipi Hapishanelerde bulunan tutuklular üzerindeki 'tecrit'in bir an evvel kaldırılmasını istedi.

Selami Kurnaz'ın "tecrit"e ve F Tipi Hapishanelere karşı başlattığı ölüm orucu sırasında Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde yaşamını yitirmesi üzerine Halkın Hukuk Bürosu, Mücadele Birliği ve İdil Kültür Merkezi bünyesinde çalışan sanatçılar yazılı açıklama yaptı. Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan yazılı açıklamada, "Bu ölümlerden ders almayıp, tec-

riti kaldırmak yerine tutuklu ve hükümlülere zorla çalıştırmayı ve mavi kefen giymeyi, ölüm orucu yapmayı suç saymayı dayatanlar yaşanacak yeni ölümlerden sorumludur" denildi. İdil Kültür Merkezi, yaşanan ölümleri görmezlikten gelmenin insanlıktan çıkmak anlamına geldiğine dikkat çekti. Açıklamada, şunlara yer verildi: "Bütün sanatçılara, ilerici demokrat insanlara, bu ülke hakkında biraz olsun sorumluluk taşıyanlara sesleniyoruz. Bu ülkede olan her şeyden, bu ülkede bulunan insanlar sorumludur. Yok edilmek istenen bu ülkenin geleceğidir. Bütün kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz." Mücadele Birliği tarafından yapılan açıklamada ise, Selami Kurnaz gibi devrimci tutukluların unutulmayacağı kaydedildi.

Erol Zavar'la dayanışma

Erol Zavar'la Dayanışma Komitesi 19 Ağustos 2004 tarihinde Cumhuriyet Postanesi önünde yaptığı eylemde Zavar için toplanan imzaları Cumhurbaşkanlığı, TBMM Cezaevi Komisyonu ve Adalet Bakanlığı'na gönderdiler. Saat 12:30'da başlayan eylemde sık sık "Erol Zavar'a özgürlük", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlar atıldı. Basın metnini Dr. Alp Ayan okudu. Ayan konuşmasını "Bu kampanyayı Erol Zavar özelinde tüm insanlık dışı saldırılara vereceğimiz bütünlüklü yanıtın bir parçası olarak görüyoruz" dedi. (İzmir)

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçisi Selami Kurnaz 12 Ağustos'ta kaldırıldığı hastanede şehit düştü..

Ölüm Orucuna Tekirdağ F Tipi Hapishanesinin tecrit hücrelerinde başlamıştı. 5 ay önce Tekirdağ Devlet Hastanesine kaldırıldı. 5 aydır zorla müdahale tehdidi altındaydı.

Selami Kurnaz, 11 Şubat 1964, Arsin/Trabzon doğumludur. Laz milliyetindedir. Devrimci düşüncelerle 12 Eylül öncesinde henüz 14 yaşındayken tanıştı. 1980'in hemen öncesinde örgütlü olarak Devrimci Yol içinde mücadeleye başladı. Cunta sonrası Devrimci Yol'un dağılışına bağlı olarak örgütsüz kaldı. Bu dönemde bir süre tutsak kaldı. Ama o yine devrimci ideallerinden kopmadı. 1990'lı yılların başında Trabzon'da Halkevleri'nde faaliyet

DEVRİMCİ TUTSAKLARDAN KAMUOYUNA AÇIKLAMA

İnsanlık tarihinin belki de en dehşetli ve en hesaplı olayıyla “**Hayata Dönüş Operasyonu**” adı verilen 19 Aralık katliamının ardından F tipi tecrit hücrelerine sürgün edilen devrimci tutsaklar olarak; yeni saldırı politikalarıyla karşılaşmaya devam ediyoruz.

Ailelerimizin katliama ortak olan askerler hakkında yaptığı suç duyurusu ardından başlatılan hazırlık soruşturması, aradan geçen 44 aya rağmen halen tanımlanamamış değil...

Zayıflatılan toplumsal hafızanın güvenlik şeridi içerisinde, **Demokles**'in kılıcını sallamaya devam eden faşist diktatörlük; varolan toplumsal sessizlikten çıkardıkları “onay” hüviyetiyle, bir kez daha can pahasına kazanılmış haklarımıza yönelmektedir.

“**Çağdaş demokratik reform paketi**” yaygaralarıyla ilan edilen “**Ceza ve Tedbirlerin Uygulanması**” Hakkında Kanun Tasarısı hapishanelerde yapılan katliamların peşisıra türlü araçlarla dayatılan tecrit politikalarının sürekli-

leştirilmesi ve pekiştirilmesi anlamını taşımaktadır.

Tasarı yasalaştığı anda en başta **Tek Tip Elbise (TTE)** ve **Çalışma Zorunluluğu (ÇZ)** saldırılarıyla karşımıza çıkacak olanlar; bunlarla da sınırlı kalmayacak, saldırının kapsamını alabildiğine genişleteceklerdir.

“**Cezaevi sözü içime dokunuyor. Buralar konuk evi**” demek suretiyle varolan gerçekliği örtmeye yahut “**Siz böyle bir sorun yoktur dersiniz, yoktur**” anlayışıyla varolanı yok saymaya çalışanlar; topluma karşı düzenledikleri özel psikolojik hareketlerle yaratmaya çalıştıkları ve büyük ölçüde başardıkları **müebbet körlük, müebbet sağırılık** ortamından alabildiğine yararlanmakta; henüz yasalaşmamış tasarının müeyyidelerini daha bugünden işler kılmaya çalışmaktadır. Amaç tecrit ve izolasyonu kalıcılaştırmaktır.

Devrimci tutsakların, hapishanede bulunan amir ya da infaz koruma memurlarının emrettiği ya da istediği şe-

kilde davranmaması; herhangi bir infaz koruma memuru için çok kişisel bir tutumu dahi, suçun işlenmiş sayılmasına gerekçe oluşturabilmekte ve disiplin cezaları uygulanabilmektedir. Bu yanıyla devrimci tutsaklar; tedavi edilmesi gereken hastalar yahut intikam alınması gereken düşmanlar olarak görülmektedir.

Bulduğumuz Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde son birkaç aydan bu yana; kapı bozuldu, kapının kenarlarındaki duvarlar çatladı, revirde doktorlarla yahut koridorlarda gardiyanla tartıştı vb. iddialarla; görüş, açık görüş, mektup cezaları gibi disiplin cezalarıyla, çok sınırlı haklarımızın dahi gaspına kalkışılmakta; tecrit uygulamaları, hergün biraz daha yaygınlaştırılmaya ve kalıcılaştırılmaya çalışılmaktadır.

Erdal Süsem ve Hakkı Alçin arkadaşlarımız, bu saldırı sürecinin son muhatapları olmuş, oluşturulan iddialarla; 2 ay mektup 2 ay kapalı görüş ve 6 ay

açık görüş cezalarına çarptırılmışlardır. İçerde artan saldırıları dışarda göğüslemeye çalışan ailelerimiz ise dış güvenlikten sorumlu jandarmalar tarafından yoğun saldırılara uğramakta, üst düzeyde yaralanmalara neden olmaktadır.

Dün dört bir yanına çiçekler ilâştirecek, objektiflere içerden bahar görüntüleri sunmaya çalışanlar, bugün bu çiçekleri kanlarımızla suladıklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Ama kanlarımız saksularına sığmaz olmuştur. Elimizden alınmaya çalışılan, baskılara karşı direnme hakkımızı sonuna kadar kullanacak ve;

BİZ KAZANACAĞIZ!!!

Tüm basını ve kamuoyunu geliştirmeye çalışılan bu kapsamlı saldırılar karşısında duyarlılığa ve devrimci tutsakların direnişine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi tutsakları adına Bayram Kama, Erkan Altun, Murat Karayel, Hasan Polat, Hasan Rüzgar, İmam Akmut

Yeni Ceza İnfaz Yasası'na Hayır!

Hapishanelerdeki devrimci tutsaklara tek tip elbise zorunluluğunun getirilmesi, irade dışında zorla çalıştırma ve ağır disiplin cezaları içeren Yeni Caza İnfaz Yasa Tasarısına karşı İzmir'de çeşitli etkinlikler yapıldı.

Daha önce İHD, ÇHD ve TAYD-DER'in İnfaz Yasası karşıtı yaptığı kampanyanın ardından İzmir'de Partizan, İHD, ÇHD, ÖMP, TAYD-DER, Nakliyat-İş, DHP, EKB, ESP, SGD, BDSP, ÖMP ve SDP'nin oluşturduğu oluşum İnfaz Yasası karşıtı eylemlerini başlattı.

18 Ağustos 2004 tarihinde Yeni İnfaz Yasa Tasarısı'nı protesto için **Kırıklar F Tipi Hapishanesi** önüne giden oluşum bileşenleri yaptıkları bu ilk eylemle kendisini de deklare etti. Hapishaneye 100 metre kala minübüslerden inen kitle “**Ceza İnfaz Yasa Tasarısı geri çekilsin**” yazılı pankartı açarak kortej oluşturdu. Kortejde “**Zorla çalıştırmaya hayır**”, “**Türkü, marş, konuşmak yasak**” vb. dövizler de açarak yürüyüşe geçtiler. Hapishane önünde de sloganlarını haykıran kitle adına basın metnini **İsminaz Ergün** okudu. Ergün, İnfaz Yasa-

sı'yla tutsakları ve toplumu bekleyen saldırıları belirterek “tasarı, onbinlerce hükümlüyü zorla çalıştırma, hapishaneleri de özelleştirme” dedi. Ergün açıklamayı sürdürürken ilk başta basın mensubu sanılan ancak JİTEM görevlisi olduğu anlaşılan bir kameramanın açıklamayı çekmesi üzerine açıklama durduruldu. Aralarında İHD İzmir Şube Başkanı **Mustafa Rollas**'ın da bulunduğu avukatların müdahale ettiği JİTEM'ci şahıs ısrarla çekim yapmaya çalışırken bir yandan da avukatlara hakaret etmeye başladı. Bunun üzerine kitle “**Baskılar bizi yıldıramaz**”, “**Faşizme karşı omuz omuza**” vb. sloganları atmaya başladı. Hapishane içinden 15-20 civarı jandarma da çıkarken kitlenin kararlı tutumu sonucu JİTEM görevlisi eylem yerini terk etti. Açıklamaya devam eden Ergün “Bizler bu tasarıya karşı çıkıyoruz ve reddediyoruz” dedi. Eylem “**Yaşasın devrimci dayanışma**” sloganıyla bitirilirken bir grubun “**Biji Serok Apo**” vb. sloganlar atması eylem bütünlüğüne zarar verir nitelikteydi.

Bir başka eylem de İHD, ÇHD, Partizan, TAYD-DER, SDP, EKB,

ESP, SGD, ÖMP, DHP, BDSP ve Devrimci Mücadele'nin oluşturduğu oluşum tarafından yapıldı.

Bildiler, gerçeği halka taşıdı

“**İnfaz Yasasına Geçit Veremeyeceğiz**” diyen oluşum üyeleri 21 Ağustos 2004 tarihinde DEHAP Konak ilçe binası önünde yaptığı basın açıklamasının ardından infaz yasının neler getireceğini anlatan bildirileri halka dağıttı.

Basın açıklamasını İHD İzmir Şube Sekreteri **Mihriban Karakaya** yaptı. Karakaya “**bizler hapishanelerde süren tecrit ve ölümleri yasalaştıran bu tasarıya karşı çıkacağımızı bir kez daha kamuoyuna açıklıyoruz**” dedi. Açıklamanın ardından **Kemeraltı, Konak, Çankaya** ve **Gümrük**'te sesli ajitasyon eşliğinde halka propaganda yapılarak bildiriler yoğun bir şekilde dağıtıldı. **Buca** ve **Karşıyaka**'da da bildiriler yoğun bir şekilde dağıtıldı.

İHD'den panel

Yine 21 Ağustos 2004'de DEHAP Konak ilçe binasında İHD İzmir Şubesi bir panel yapacak Yeni Ceza İnfaz Yasasının içeriğini anlattı.

Saat 16:00'da başlayan panelde ilk sözü alan Şube Sekreteri **Mihriban Karakaya**, herşeyin ‘suç’ sayılacağı bu yasa tasarısının kabul edilmemesi için herkesi mücadele etmeye çağırdı. Ardından söz alan Şube Başkanı **Mustafa Rollas** ise, yasanın hukuksal boyutuna değinerek özellikle öne çıkan bazı maddelerini örneklendirerek anlattı. Paneli izleyen tutsak anası **Gülnaz Türkmen** ise, içerde yaşananlara sessiz kalınmaması için çağrı yaptı. (İzmir)

Tutsaklara saldırı

5 Ağustos 2004 tarihinde **Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi**’nde duruşmaya getirilen tutsaklar, mahkemeye götürülürken askerlerin sözlü tacizine uğradı. Saat 11:15 gibi **Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi** önüne gelindiğinde nezaretin dolu olduğu ileri sürülerek tutsaklar nezarete konulmadı. **Coşkun Akdeniz, Baysal Demirhan, Aslan Taşhan, Hüseyin Uzundağ, F. Ergün Arpaç, Gökhan Oruç, Sinan Gülüm, Caner Uluç** ve **Cihan Karaman** isimli tutsaklar burada 5 saat bekletildi.

Sinan Gülüm adlı tutsak rahatsızlığından dolayı kısa süreli baygınlık geçirdi. En sonunda ringi sallayıp slogan atan tutsaklar şikayetlerini mahkemede dile getirdi.

Mahkemenin ardından **Fatih Ergin Arpaç** adlı tutsak ring aracına binmesine az kala askerler tarafından sert bir şekilde itilerek düşürüldü ve ardından dövülmeye başlandı. Bunun üzerine bütün askerler ring aracının içine girerek tutsaklara saldırmaya başladılar. **Baysal Demirhan** adlı tutsağı saçından tutarak dışarı çekmeye çalıştılar. Tutsaklar yaptıkları açıklamada konu ile ilgili suç duyurusunda bulduklarını belirttiler.

(H. Merkezi)

Gazeteciye 5 yıl hapis

Alınteri gazetesi Yazışları Müdürü **Sakine Yalçın**, 5 Ekim'de hakim karşısına çıkacak. Yalçın, gazetenin 19 Ocak 2002 tarihli nüshasında çıkan “**Zeynel Karataş Ölümsüzleşti**” başlıklı haber yoluyla “Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist-TKP(ML)- örgütüne propaganda suretiyle yardım” edildiği gerekçesiyle ceza almış, gazetenin bir hafta süreyle kapatılmasına da karar verilmişti.

Boğaz Köprüsü'nde eylem

F tiplerinin kapatılması talebiyle 26 Ağustos 2003 günü Ölüm Orucu eylemine başlayan **Remzi Aydın**'a destek vermek ve tecrite karşı ses yükseltmek için bir grup **DE-TAK**'lı (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) **Boğaz Köprüsü**'nü trafiğe kapatarak eylem yaptı. Yolu kesen DETAK'lılara polislerle birlikte bir grup faşist saldırdı. Vahşice saldıran faşistler, 34 BB 384 plakalı bir aracı soyadını öğrenemediğimiz **Erdem** adında gencin üzerine sürerek çarpmak suretiyle ağır yaraladılar. Eylemcilerin tamamı gözaltına alındı.

Ahmet Laço ve Sevda Yıldız Eğitim Kampı BAŞARI İLE GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Yurt dışında geleneksel olarak düzenlenen ve bu yıl üçüncüsü yapılan ve Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik hattını kavratma amaçlı olarak organize edilen eğitim etkinliklerinden bir yenisi daha sonuçlandı. TKP/ML'nin son şehitlerinden olan ve Dersim halkının bağrından çıkarak, bir süre önce yine Dersim dağlarında ölümsüzleşen Ahmet Laço ve Sevda Yıldız'a atfen düzenlenen eğitim kampı başarı ile sonuçlandı. **Ahmet Laço Ve Sevda Yıldız Eğitim Kampı** parti, devrim ve sınıf mücadelesi ekseninde, devrimci bilincin kuşanılmasının yeni bir adımı olarak ele alınarak gerçekleştirildi. **10-17 Temmuz 2004** tarihlerinde Alp dağlarının eteklerinde gerçekleştirilen eğitim kampı, ideolojik-teorik donanımın, politik mücadele bilincinin yanında, kolektif yaşam, sorumluluk bilincinin kavratılması ve kültürel, sportif etkinliklerle zengin bir tarzla ele alınarak, katılanların hepsinin olumlu tepkilerini alarak sonuçlandı.

Eğitim konularının birinci konusunu **SBKP(B), ÇKP ve TKP/ML** tarihi ve siyasal görüşleri oluşturdu. Buna bağlantılı olarak ele alınan Parti'nin devrimdeki rolü, devrimci partilerin demokratik merkezîyetçilik ilkesi, örgütlenmenin bazı temel meseleleri, devrimci eleştiri-özeleştirilme ilkesi ve görevlerimiz gibi meseleler ikinci konu olarak işlendi. Üçüncü konu ise emperyalizmin 21. yüzyılda dahi en çok korktuğu ve onu temellerinden sarsacak güce sahip olan, evrensel bir gerçek olarak da dünyanın fırtına merkezlerinde kendini gündüne daha çok hissettiren, Demokratik Devrim Stratejisi **HALK SAVAŞI** idi. Bu konular günlere ayrılarak verildi.

Günlük çalışma tarzı olarak her gün saat 7:00'de kalkan ve 7:30'da spor eğitimine başlayıp, 8:00'de kahvaltı yaptıktan sonra saat 9:00'da eğitimin birinci bölümü 12:30'da sona eriyordu. Öğle yemeği ve serbest bölümün ardından saat 15:00 ile 18:30 arası günlük eğitimin ikinci bölümü gerçekleştiriliyordu. Ayrıca her eğitim konusunun bitirilmesinin ardından işlenen konu üzerine dört grup oluşturuluyor, devrimci bilgi yarışması düzenlenerek, eğitmenler tarafından verilen bilgilerin hafızalara kazınması derinleştiriliyordu. Bilginin tazelemesinin yanında mizahi açıdan da oldukça zengin ve iddialı geçen bu yarışmalar kolektif yaşamın önemli bir parçası olarak görev görmekte ve yoldaşlık duygusunun pekişmesinde ciddi bir etken olarak hizmet görmekteydi. Bunun yanında spor etkinlikler, turnuvalar ve kolektif geziler sosyal ilişkilerin pekişmesinde önemli rol oynuyordu.

Yiyecek ve güvenlik noktalarında kolektif nöbet sistemi ile ele alınan kamp faaliyeti üç yılın vermiş olduğu tecrübeye bağlı olarak da oldukça düzenli geçiyordu. Bu kampta öncekilerine nazaran örgütsel açıdan nispeten yeni olan şey, genç ve tecrübesiz yoldaşların ağırlıklı olarak katılımın çoğunluğunu oluşturmalarına rağmen sorumluluk bilinci ve sosyal kaynaşma

noktasında oldukça ileri bir düzey yakalamaları idi. Bu özellik hemen göze çarpıyor ve bir çok kişi tarafından bizzat dile getiriliyordu. Yurt dışının nispi refah ortamında, yozlaşmanın ve tasfiyeciliğin etrafımızı çevrelediği bir mecrada katılımcı yoldaşlarımızın disiplin, kolektif yaşam, paylaşım ve sorumluluk bilinçlerindeki performansları gelecek faaliyetler açısından bizi umutlandırıyor. Bununla birlikte katılımın ağırlıklı bölümünün gençlerden olmasına bağlı olarak yaratıcılık, coşku, öğrenme hırısı, araştırma isteği kampta göze çarpan başka önemli özelliklerdendi.

Akşamın serbest saatlerinde, günlük siyasal sohbetlerin yanında sazlı-sözlü halk türküleri, devrimci türküler, marşlar ve şiirlerle eğitim kampı kültürel açıdan da pekiştiriliyordu. Kapanış günü eğitimin amaç ve hedeflerinin anlatıldığı kısa ve vurgulu bir konuşmanın ardından, katılımcıların yetenek ve becerileri doğrultusunda hazırladıkları kültürel katkılarla düzenlenen küçük bir gece, yoldaşlık ilişkisinin doruk noktasını yansıtıyordu. Hep birlikte parti, devrim ve ordu marşları eşliğinde herkes tek ses, tek yürek oluyor ve ardından bu coşku ile halaya durularak gece devrim andıyla bitirildi.

Eğitim kamının gelecek senelerde daha başarılı ve etkili kılınmasına hizmet etmesi için yapılan anket sorularına verilen cevaplardan bazı örnekler:

- Eğitim kampını ideolojik-siyasal ve örgütsel açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap 1: Seçilen konular yaşadığımız sürecin sorunlarına cevap verecek nitelikte ve isabetlidir. Özellikle nasıl bir Parti sorusuna bu kampta verilen cevaplar, henüz yeni demokrasi mücadelesinin başında olan bizler için çok önemli ve gerçekçi idi.

Cevap 2: Genel anlamıyla verimli olmuştur konular birbirini tamamlamıştır. Yaşadığımız tikanıklıklara ve sorunlara iyi bir cevap olmuştur. Parti bilincimizi ileriye taşımıştır.

Cevap 3: Konuların seçimi ve sunulduğu genel olarak iyi idi. Eğer biz bu dava için bedel ödeyeceksek, kendi ideolojik-siyasal çizgimizi bilmemiz ve kavramamız gerekiyor.

- Eğitim kampını organize açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap 1: Başarılı fakat konular bütün alanlara önceden bildirilmeli idi. Bazı alanlar burada öğrenmişler. Bunun nedenleri araştırılmalıdır.

Cevap 2: Olumlu buluyorum. Örgütümüzün bizi buraya davet etmesi onurlandırıcı bir durumdur. Herkesin buna layık olmasını umut ediyorum.

Cevap 3: Katılımların hedeflenen kesimi temsil etmemesi bakımından eksiktir. Buna rağmen takviyelerle de olsa aşağılara doğru genişletilmesi olumludur. Organize esasta olumlu ve başarılıdır.

- Kampı kültürel, sosyal ve sportif etkinlikler açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

yorsunuz?

Cevap 1: Başarılı ve oldukça olumludur.

Cevap 2: Bu kampın en iyi yanlarından bir tanesi sportif ve sosyal etkinliklerdi. Yoldaşların birbirlerini çok yönlü tanımalarına ve kaynaşmalarına katkı sağladı.

Cevap 3: Kolektif yaşamın ciddi bir parçası olan bu faaliyetlerde gönüllü disiplin olgusunun oturması bağlamında başarılıdır.

- Kamp komitesini yönetim tarzı ve görevlerini yerine getirmesi bakımından nasıl değerlendiriyordunuz?

Cevap 1: Herhangi bir olumsuzluk yoktu. Organize açısından olsun, görevlerin yerine getirilmesi açısından olsun olumlu idi.

Cevap 2: Olumlu idi fakat alınan bazı kararların uygulanamaması geçici de olsa bazı gevşemelere yol açtı. Zamanla giderildi fakat daha titiz olunmalıdır.

Cevap 3: Görevlerini yerine getirmede ortak hareket etmeleri iyi idi. Elbette bazı eksiklikler olacaktır. Eleştiri ve önerilere açık olmaları başka bir olumluluk idi.

- Eğitim kampını eğitime katılan arkadaşların bileşeni açısından nasıl buluyorsunuz?

Cevap 1: Genç ve yeni insanların ağırlıkta olması açısından olumlu buluyorum. Gelecek kamplarda da genç ve mücadele ruhu taze arkadaşların katılımına özel bir önem verilmelidir.

Cevap 2: Çoğumuz bu tür kamplara katılan arkadaşların siyasi ve bilinç seviyelerinin yüksek olmasına önem veriyoruz. Bence partiye, devrime ve davaya bağlılık ölçüt olmalıdır. Burası zaten siyasi bilinç faktörünü kazanmak için düzenlenmektedir.

Cevap 3: Katılımcıların seçilerek ve karma olarak getirilmesini daha faydalı görüyorum.

- Eğitmenlerin yöntemlerine ilişkin görüşleriniz nelerdir?

Cevap 1: Tepegöz projeksiyonu kullanma yöntemi olumlu ve bir zenginlik katmıştır. Gelecek eğitimlerde görsellik daha da geliştirilmelidir. Bunu yapabilecek beceri ve kapasiteye örgütümüz sahiptir. Bu konularda genç arkadaşların bilgilerinden yararlanılmalıdır.

Cevap 2: En çok tartışılan konular aynı zamanda en çok kavranan konular oldu. Dolayısıyla eğitilenlerin tartışmalara ve eğitim süreçlerine bu kampta daha fazla iştirak etmeleri olumluluktur.

Cevap 3: Eğitmenlerin hazırlıkları genel olarak iyi idi fakat daha iyi ve zengin olabilirdi. Güncel sorunlarla bağlantılar daha çok kurulmalıydı.

- Eğitim kampının kendi üzerinizdeki etki ve faydaları nelerdir?

Cevap 1: Benim açımdan gerçekten çok iyi idi. Bu tür eğitim kampları insanda motivasyon ve heyecan yaratıyor ve okumaya teşvik ediyor.

Cevap 2: Geçen yılki kampa katılmamdan hareketle yola çıkarak değerlendir-

irsem benim açımdan sosyal pratikte etkisi büyüktü. Partiye, yoldaşlarıma ve kendime olan güvenim daha da arttı.

Cevap 3: Normal yaşantının dışında günlük yaşamın programlı ve disiplinli olmasının üzerimde olumlu etkileri oldu.

Cevap 4: Etkileri ve faydaları çok yönlü olmuştur. Sınıf bilincimizi yükseltmiş, mücadele azmimizi ve kararlılığımızı bilemiştir. Öncü olmanın sorumluluğunu, bunun bizlere yüklediği görevleri kavratıp, bizleri parti bilinciyle kuşatmıştır bu eğitim kampı.

Emperyalizmin ezilen dünya hallarına ve işçi sınıfına saldırıları pervasızca yükselttiği bir dönemdeyiz. Hayatın bütün alanlarında emekçilere yönelik paket saldırılarla sömürü sürecinin perçinleştirildiğini her aklı başında insan görmektedir. Dünya gerici egemen sınıfları, bu saldırılarını topyekün hareket ederek yapmaktadırlar. Her ne kadar kendi ulusal çıkarları söz konusu olduğunda ayrışmış gibi gözükseler de onlar, mesele halkların ve işçi sınıfının çıkarları olduğunda birleşerek azgınca saldırmaktadırlar. Emperyalist savaş, işgal, talan, sosyal-siyasal-hukuksal yıkım politikaları bu komplike saldırıların açık ifadeleridir. Artık emperyalist burjuvazi kendi yarattığı değer yargısı olan burjuva demokratik kırıntıları bile yıkacak kadar gericileşmiştir. Onlar aslında kendi sonlarını hazırlamaktadırlar bir anlamda.

Ama dünyayı ve gelişmeleri yorumlamak tek başına yeterli değildir. Bilindiği gibi Marksizm'in devrimci özünde aslan dünyayı değiştirmektir. Dünyayı değiştirecek olanlar ise, sınıf mücadelesinin kızgın ateşinde ve örsle çekiç arasında pişerek öne fırlayan kadrolardır. Geleceğin devrimci komünist militan ve kadrolarının yaratmanın yurt dışı cephesinden katkısı olarak algılanan ve artık geleneksel olarak yapılan eğitim kampları genç, yetenekli, inançlı, fedakar ve cesur devrimci ve komünistleri yaratmak için düzenlenmektedir.

Her yıl bir şehidimizin anısına düzenlenen bu seneki eğitim kampının özelliği, Dersim dağlarında düşmana, her türlü zorluklara ve ihanetlere inat, silah elde-parti türküsü dilde, üretken bir tohum olarak toprağa düşen son şehitlerimiz Ahmet Laço ve Sevda Yıldız adına düzenlenmiş olmasıdır.

Anıları bilincimiz, kavgaları erincimiz, acıları kinimiz olan şehit yoldaşlarımızın şahadetleri önünde saygı ile eğilirken ve arılları olarak onların izinden şaşmaz bir kararlılıkla yürüyeceğimiz sözünü verirken, düşmanlarımızı ve onların müttefiklerine de diyoruz ki; Vahşetiniz, zulmünüz, sömürü ve saldırılarınız, bizim daha güzel bir dünya yaratma utkumuzdan daha güçlü değildir. Siz her geçen gün, kendi kuyunuzu kendiniz kazarak hazin sonunuzu yakınlaştırsanız da, boynunuza son ilmiği takma tadını ancak proletarya ve onun ezilen müttefikleri çıkaracaktır. Başka kurtuluşunuz yoktur.

YDG, Castleblair işçilerini ziyaret etti

Daha iyi bir ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için DİSK çatısı altında toplanarak örgütlenmeye karar veren Marks&Spencer'a bağlı Castleblair fabrikasında çalışan işçiler sendikaların ihanetiyle karşılaşmaları sonucu işlerinden atılmış ve tazminatlarını alamamıştı. Atılmalarının ardından fabrika önünde direniş başlatan işçiler, 50 günü aşkın süredir direnişleri boyunca Marks&Spencer'ın çeşitli şubelerinin önünde basın açıklaması yaptı, DİSK temsilcilerini makamlarında ziyaret edip ihanetlerinin hesabını sordu vb.

Direnişlerini, işlerini ve haklarını geri almaya kadar sürdüreceklerini dile getiren Castleblair işçilerini 22 Ağustos 2004 tarihinde Yeni Demokrat Gençlik dergisi okurları ziyaret etti. "Castleblair işçilerinin direnişini selamlıyoruz", "Yarını umut etmek değil, yarını istiyoruz", "Sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele etmeye cüret et", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb dövizler taşıyan YDG'liler

ve Castleblair işçileri sık sık "Zafer direnen emekçinin olacak", "Birlik mücadeleye zafer", "Castleblair işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb sloganlar attılar.

Fabrika önündeki sohbetle devam eden ziyarette, işçiler sendikada örgütlenmeye karar vermelerinden itibaren işveren ve DİSK'le yaşadıkları sorunları anlatarak sendikaların günümüzdeki durumunun, işçi sınıfının köleleştirilmesine yönelik karşı bir mevzi haline geldiğini ifade ettiler.

Direnişlerinin amacının sadece işlerini ve haklarını geri almak olmadığını

belirten işçiler, Castleblair işçisinin kararlı olmasındaki diğer nedenin de işçi sınıfının yanında olması gereken sendikaların sınıfın karşısında olmasına karşı da bir tepki olduğunu ve bu ihanet özgülünde tüm sendikal ihanetlerin bedelini ödetmek için sonuna kadar bu kararlılıklarını koruyacaklarını, çünkü bunun sadece kendileriyle sınırlı olmadığını tüm işçi sınıfına yönelik bir ihanet olduğunun da altını çizdiler.

Daha sonra fabrika önüne gelerek işçilerle birlikte basın açıklaması yapan YDG'liler, "Emeğiyle dünyayı yaratan, düşleriyle yaşamı paylaşan işçiler, tarihten bu yana direnmişlerdir ve direnmeye de devam edeceklerdir. Her direnen belki kazanmaz ama kazananlar hep direnerek kazanmışlardır. Biz YDG olarak Castleblair işçilerinin bu onurlu direnişini selamlıyoruz" diyerek "Haklarımız ve onurumuz için direniyoruz" pankartı arkasında sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganını attılar.

Açıklamanın ardından gitar çalıp türkü söyleyen, halay çeken grubu OSB İMES İşçileri Derneği, Kartal ve Ümraniye'den BDSP'liler ziyaret etti. Ziyaretin sonunda ise uzaklaşan YDG'lileri Castleblair işçileri ve BDSP'liler "Kurtuluş yok tek başına. Ya hep beraber ya hiç birimiz", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlar atarak uğurladı. (İstanbul)

Devlet, NATO karşıtlarını yargılıyor

28-29 Haziran tarihinde İstanbul'da düzenlenen NATO Zirvesi'ni protesto eylemlerinde gözaltına alınanlara açılan davalar; 11 Ağustos'taki ilk duruşmada protestolarla karşılandı. Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu tarafından Beyoğlu Adliyesi'nde duruşma öncesinde yapılan basın açıklamasında "NATO Dağıtılın Üsler Kapatılın" yazılı pankart ve NATO protestoları sırasında devletin kolluk güçleri tarafından uygulanan işkencelerin fotoğraflarının bulunduğu dövizler açıldı.

Kitle adına basın açıklamasını okuyan İlksan Kaya, NATO'ya ve dünyadaki emperyalist işgallere karşı olan herkesin bu protestolar sırasında gözaltına alınan 35 kişi şahsında yargılandığını belirterek "Burada yargılanmak istenen insanlık onurudur" dedi.

Katılanların sık sık "Katiller Halka Hesap Verecek", "NATO'ya Hayır Üsler Kapatılın" sloganını

attığı açıklamada İlksan Kaya "Bilmelisiniz ki kurduğunuz mahkemeleriniz de bizi yıldıramaz. Bizler, o mahkemeleri NATO karşıtlarını, onurlu insanları değil, üzerimize ölümcül gazları sıkanları, kafamızı ve kollarımızı kıranları yar-

gılayan mahkemelere dönüştüreceğiz" dedi.

Basın metninin okunmasından sonra sloganlar atan kitlenin bir kısmı davayı izlemek için Adliye'ye girerken geri kalanlar dağılarak protestoyu bitirdiler. (İstanbul)

Evrensel gazetesi eski Yazı İşleri Müdürü kansere yenik düştü

Yakalandığı kanser hastalığı sonucu İngiltere'de yaşamını yitiren ve cenazesi 11 Ağustos'ta Türkiye'ye getirilen Ali Erol için tören düzenlendi.

İlk tören 12 Ağustos saat 13:00'de Kartal Cemevinde yapıldı. Törene Erol'un ailesi, Evrensel gazetesi çalışanları ve EMEP'liler katıldı. Yapılan konuşmalarda Ali Erol'un mücadelecilik kişiliği ve halkına bağlılığına vurgu yapılarak bu erdemlerin büyütülmesi gerektiğine dikkat çekildi.

Daha sonra araç konvoyu oluşturularak toprağa verileceği Büyük Bakkal Köyü Mezarlığı'na doğru yola çıkıldı. Cenaze burada toprağa verildi.

(Kartal)

SES'ten SSK'nın yağmalanmasına açıklama

Son günlerde basında SSK'nın yağmalanmasıyla ilgili yoğun şekilde yer alan haberlerin ardından SES İzmir Şubesi 13 Ağustos 2004 tarihinde şube binasında bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan açıklamayı şube başkanı Dr. Ergün Demir okudu. Demir basında çıkan haberlere tepki göstererek, bu durumun yeni olmadığını belirtti. Demir "SSK daha önce de yerli ve yabancı ilaç şirketlerine peşkeş çekilmişti. Bunun yeni bir şeymiş gibi yansıtılması doğru değil" diyerek tüm bu uygulamaların IMF'nin sosyal devleti yok eden ve sosyal güvenliği piyasa koşullarına terk eden siyasal yönelimi olduğunu vurguladı. (İzmir)

Genel-İş işçisi sendikasında kararlı

Genel-İş Sendikası'na üye olan Denizli Belediyesi işçileri sendikalarından zorla istifa ettirilmeye çalışılıyor. İşçiler istifa ettirilerek Hizmet-İş'e üye yapılmak isteniyor. Bunu protesto eden Denizli Belediyesi işçileri 13 Ağustos 2004 tarihinde belediye binası önünde basın açıklaması yaptı. Eylemde sık sık "Yaşasın işçilerin birliği", "İnadına sendika inadına DİSK" vb sloganları atan işçilere KESK, TEKSİF, işten atılan Boyasan işçileri ve çeşitli kitle örgütleri destek verdi. Eylemde konuşan Süleyman Çelebi işçilere sahip çıkacaklarını belirterek: "İşçilerin sendikalarının değiştirilmesi yönünde baskılar sürerse, bu baskıları yapanları çeşitli platformlarda rezil ederiz" dedi. Ayrıca Denizli Valisi'yle konuyla ilgili görüşen Çelebi, savcılığa da suç duyurusunda bulundu. Eylemin ardından Genel-İş Şubesi'ne dönen işçiler Hizmet-İş'e tepkilerini dile getirdiler. "Hizmet-İş'e kuklalık yapmayız" diyen işçiler Hizmet-İş'i örgütleyenlerin amirler, belediye başkanı ve yardımcılarının olduğunu söylediler. (İzmir)

Yeni Zelanda İşçi Partisi'nin "Silahlı mücadele ve 3. dünyada halk savaşının gelişmesi" üzerine çalışması "Onların birliği geleceğin anahtarıdır"

Karl Marks ve Frederich Engels, Komünist Manifesto'nun basımıyla birlikte 1847-48'de bilimsel sosyalizmi geliştirdiler. Bu, komünizmin gerçek doğumuydu. Esas olarak proleter devrimci bilince en yakın olan Avrupa işçi sınıfına hitap eden ustaca teorik çalışmalar dizisi yazdılar. O dönemde, sömürgelerin büyük halk kitleleri arasında işçi sınıfı daha yeni gelişmeye başlamıştı. Marks ve Engels'in çalışmaları insan düşüncesinin temel alanlarını kapsıyordu: **felsefe, politika ve sınıf mücadelesi**. Bunlar, birlikte Marksizm'in ideolojisinin bütünü oluşturuyordu. Komünizm teorisinin yaratılmasında esas parça Marks tarafından Engels'in büyük katkılarıyla oluşturulmuştu.

Marksist teori insan düşüncesinde bir devrim yarattı. Bununla başlayarak, Marks'ın ataları Klasik Alman filozofları **George Hegel** ve **Ludwig Feurebach** tarafından geliştirilen teorilerden yararlanarak modern materyalizmin felsefi açısını oluşturdu. Bu, yeni ve tamamen bilimsel dünya bakışı, gelişmenin derin bir teorisidi. Temel ögesi onların felsefesine bir bütün olan, tek tarih bilimi **tarihsel materyalizmdi...**

Modern kapitalist toplum, iki temel sınıf **proletarya** (işçi sınıfı) ve **kapitalist** (burjuvazi) sınıfları arasındaki ilişkilere dayanmaktadır. Marks büyük çalışması **Kapital**'de analiz ettiği ve yorumladığı kapitalist toplumun hareket yasasını keşfetme nihai amacıyla kapitalist üretim üzerinde çalıştı. Marks aynı zamanda Fransız ve Avrupa tarihi üzerine keskin çalışmalar yaptı. Bu çalışmalar, Paris işçilerinin "**fırtınalı cennet**" dediği **1871 Paris Komününü** hararetle bir savunusuyla bitmektedir. Marks ve Engels'in bu deneyimden çıkarttığı önemli dersler daha sonra Rusya'da 1917 sosyalist devrimi dönemine liderlik eden **Lenin** tarafından kullanıldı.

Marks ve Engels'in çalışması yalnızca teoriyi geliştirmedir; Avrupa işçi sınıfı hareketini birleştiren ve önüne kapitalizmi devirme ve bir işçi devleti, proletarya diktatörlüğü inşa etme amacı koyan **Uluslararası İşçi Birliği**'ni kurdular ve yıllarca önderlik ettiler.

Marks ve Engels 19. yüzyılın çok büyük aktörleriydi. Onlar küçük ve orta ölçekli kapitalistlerin pazardaki paylarını genişletmek için rekabet ettikleri bir sistem olan ve kapitalizmin "**serbest rekabetçi**" olarak bilinen döneminde yaşadılar ve çalıştılar. Fakat yüzyılın sonunda tekellerin gelişimi ekonomik sistemi **tekelci kapitalizme** dönüştür-

dü. Serbest rekabetçi kapitalizmi analiz eden Marks ve Engels tekelci kapitalizmi analiz etmeye yetecek kadar uzun yaşamadılar. Bu görev, Marks ve Engels'in büyük takipçisi **V.I. Lenin** tarafından devralındı.

Rus Çarlığı, -Kuruşçev, Yeltsin ve Gorbaçov da dahil kapitalizmin sözcüleri tarafından kutsanan- çağın en kanlı diktatörlüğü olarak bilinir ve çoğunlukla **halklar hapisanesi** olarak adlandırılır. Rusya'nın ileri işçilerinin kurduğu, örgütlediği ve eğittiği bir işçi sınıfı partisinin başındaki Lenin, kapitalizmi emperyalist aşamadayken yıkmak için işçi sınıfının öncü partisini geliştirmenin gerekliliğini kavramıştı. Bu Parti, tarihi Ekim (yeni takvimde 7 Kasım) **sosyalist devrimiyle** yönetimi devirdi.

Bu olay sadece Rusya'da değil dünyada da durumu toptan değiştirdi. Yeni bir sosyal düzen doğmuştu, bu düzenin amacı ilk olarak sosyalizmi inşa etmek; yani işçi sınıfının iktidar gücü, daha sonra sınıfsız bir toplum kurmak için hareket etmekte. Uluslararası kapitalizm bu yeni devleti, **Sovyetler Birliği**'ni şiddetle yıkmaya çalıştı; 14 emperyalist ordu Rusya'yı işgal etti. Fakat Rus halk kitleleri, dünya işçi sınıfının da yardımıyla 1919'da işgalci güçleri yenilgiye uğrattı ve yeni sosyalist toplumun inşasını örgütlemeye girişti.

Bu zamandan itibaren kuşaklar boyunca, uluslararası kapitalist politika; dünya kapitalizminin en önemli amacı sömürücü ve ezen olarak varlıklarını tehdit eden Sovyet sosyalizmi ve dünya sosyalist hareketini yenilgiye uğratmaktı.

1930'larda bugün "**Büyük Depresyon**" olarak bilinen çok büyük bir ekonomik kriz kapitalist dünyayı sardı. Büyük emperyalist güçler -**Almanya, İtalya ve Japonya-faşizm** olarak bilinen açık terörist diktatörlük sistemleri kurarak sosyalizme geçişi engellemeye çalıştılar. Sovyetler Birliğini yıkmak için bir Pakt'ta birleştiler. Eski kapitalist emperyalist güçler -**İngiltere, Fransa ve ABD**- hala sosyalizmi mutlak düşman olarak kabul etseler de, dünyanın paylaşımı ve dünya pazarı ve egemenlerinin yüksek kârlarının temel kaynağı olan sömürgelere hakim olma hakkı temelinde faşist güçlerle çatışmaya girdi. Bu aslında 2. Dünya Savaşı'nın gerçek nedeniydi.

Bu savaşta **mihver/eksen güçler** (Almanya, Japonya ve İtalya) **esas olarak sosyalist Sovyetler Birliği tarafından yenilgiye uğratıldı. Nazi işgalciler Rusya'da milyonlarca asker ve sivil katletti ve çok bü-**

yük bir yıkıma neden oldu. Fakat sosyalizm ayakta kaldı ve Sovyet Hükümeti, görece kısa bir zaman içinde kitlesel bir yenden inşayı başarıya ulaştırdı. Bazıları çok ciddi olan hatalarına karşın **Stalin**, Lenin'in sosyalizmin inşası planlarını yaşama geçirdi. Bununla birlikte, 1953'te yaşamını yitirdi. Kısa bir süre sonra Stalin'in zamanında bir dalkavuk olan **Kruşçev**, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin liderliğini ele geçirmeyi başardı. Bu, Kruşçev kliğinin liderliğiyle politik gücünü genişletebilen, yeni kapitalist sınıfın ya da Lenin'in deyimiyle yeni burjuvazinin varlığıyla mümkün oldu. Onların temel ideolojik silahı, burjuva anlayışlarını gizlemek için Marksist terminolojiyi kullanan, işçi sınıfı içinde **revizyonizm** olarak bilinen oportünizmin özel bir biçimidir.

Revizyonizm, Marksizm gibi görünmeyi başarabilirdi fakat Marks ve Lenin'in öğretilerine tamamen düşmandı. Lenin, önceki yüzyılda gelişen sömürge devrimlerine tam destek vermişti. Sovyet Devrimi, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerinde derin bir etkiye sahipti. Bunların ön cephesinde ise **Çin** yer alıyordu. Ülkenin 400 milyonluk halkı devrim için hazır. İşçiler içindeki ileri unsurlar ve sosyalist aydınlar **Çin Komünist Partisi'ni 1921'de kurmuştu.** İlk önce Çan Kay şek'in önderlik ettiği burjuva Komintang Partisiyle birleşik bir cephe kurdu. Ancak 1927'de Çan Kay şek, komünistlere karşı haince bir darbe gerçekleştirdi, 50 bin komünist Komintang tarafından kıyıya uğratıldı. Mao'nun önderlik ettiği güç de dahil, kalanlar sömürücülere karşı silahlı mücadeleyi gerçekleştirmek için kendilerini gerilla ordusunda yeniden örgütlediler.

22 yıl boyunca Komünist Parti kurtuluş güçleri toprak ağalarını, yerel tekelci kapitalistleri ve emperyalistleri devirmek için halk savaşı verdi. 1949 yılında ABD emperyalizmin silahlandığı, finanse ettiği ve donattığı 9 milyonluk Çan Kay şek ordusunu yenerek başarıya ulaştı.

Çin Devrimi, 1935'ten itibaren yeni bir büyük Marksist, Çin'in Lenin'i olarak tanıyan **Mao Zedung** önderliğindeki ÇKP tarafından liderlik edilen çok büyük bir hareketti. Bu devrim sırasında Mao, **Halk Savaşı** olarak bilinen derin bir politik-askeri teori geliştirdi. Bu stratejinin başlığı onun doğası hakkında ipucu vermektedir. Bu strateji büyük halk kitlelerinin sömüren ve ezen sınıflara ve devletlere karşı savaşının konsepti-

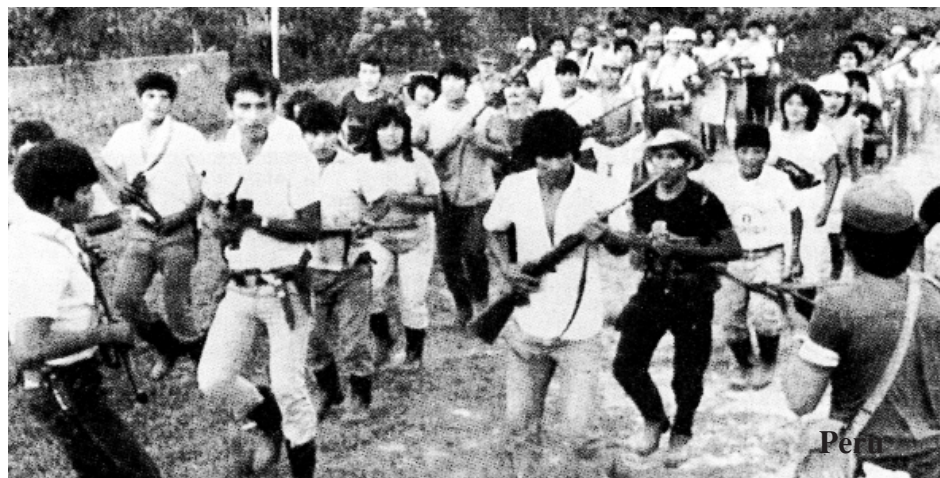
dir. Marksist partiler bütün savaşları Marks'ın felsefi, diyalektik materyalist bakış açısıyla incelerler. Temel olarak, bu bakış açısı savaşları ikiye ayırır; savaşın tarafların sınıf çıkarlarına göre, **haklı savaşlar ve haksız savaşlar. Emperyalist savaşlar haksız savaşlardır, çünkü bunlar toprakların ele geçirilmesi ve yağmalanması için büyük güçlerin savaşlarıdır.** Emperyalizm veya feodalizm gibi diğer sömürücü sosyal sistemleri ortadan kaldırmak için yapılan devrimci savaşlar haklı savaşlardır. Emperyalizm halkı sömüren ve ezenlerin sınıf çıkarlarına hizmet eder. **Emperyalizmin bas-kılardan kurtuluş savaşları ve işçi sınıfının önderliğinde kitlelerin, sömürücüleri ortadan kaldıran devrimleri, halkın çıkarlarına hizmet eder ve haklı savaşlardır.**

...

Lenin ve partisi önderliği altında, Çarlık Rusya'sının işçi sınıfı şu sloganı yaşama geçirdi: "**Emperyalist savaşı iç savaşa çevir**". Bu, emperyalist savaşa son vermek için kendi kapitalist hükümetine karşı ayaklan, onları devir ve sosyalist bir düzen kur anlamına geliyordu. Rus işçileri bunu Kasım 1917'de başarıyla gerçekleştirdi ve tarihteki ilk sağlam işçi devletini kurdu. Bu örnek sadece Avrupa'da değil, emperyalistler tarafından sömürülen sömürge ve yarı-sömürgelerde de devrimci gelişmelere muh-teşem bir güç verdi. Çin'de devrimci sosyalizm dalgası Mao Zedung'un önderliğinde, 1936'da Japon emperyalizminin ülkenin işgalinin bir sonucu olarak yoğunlaşarak ileri atıldı.

Bu mücadele sırasında Mao, işçi sınıfı önderliğinde direkt sosyalist ayaklanma ile kapitalizmi deviren Rus sosyalist devriminden farklı olarak, işçi sınıfı önderliğinde anti-feodal, anti-emperyalist sınıfların koalisyonu ile yürütülen Yeni Demokratik Devrim teorisini geliştirdi.

Mao, Çin'de koşulların Rusya'dakiyle aynı olmadığına dikkat çekti. İşçi sınıfı küçüktü. Geniş cephele bir devrime önderlik edebilirdi, fakat Rusya'da olduğu gibi direkt bir sosyalist ayaklanma ile tek başına iktidarı ele geçiremezdi. Komintang'a karşı pratik mücadele sırasında Mao, bu deneyimden hayati önemde dersler çıkarttı. Çünkü Çin bir köylü ülkesiydi ve Komünist Parti şehir ayaklanması yoluyla iktidarı kazanamazdı. **Şehirler emperyalizmin kaleleriydi ve şehir ayaklanmalarına göğüs gerebilecek kadar da güçlüydü.**

Bu ikinci politika Çan'ın 1927'de iktidara el koymasından sonra denenmiş, fakat başarısızlığa uğramıştı. Ekonomik olarak gelişmemiş Çin'in nüfusunun büyük çoğunluğu köylüydü, işçi değil. Rusya'da yapıldığı gibi şehirlerden kırlara gelişen devrim süreci yerine **kırların şehirleri kuşattığı ve zamanı gelince ele geçirdiği uzun süreli savaş yürütme yolu ileri sürüldü.** Bu, Mao Zedung başkanlığındaki Çin Komünist Partisi önderliğinde 1949'da Çin'de başarıyla sonuçlandırılan halk savaşı stratejisiydi.

Stalin'in 1953'te ölümünden sonra, Stalin döneminin sosyalist devrimden arta kalan burjuva unsurlar, profesyonel ve teknik elemanların yükselen orta sınıfı, yüksek maaşlı devlet kadroları ve daha fazla ücret alan işçi aristokratlarından oluşan katmanlara dayanan yeni burjuva klik, **kapitalist yolu** tutmuştu.

...
Mao önderliğindeki Marksist-Leninist Çin Komünist Partisi ile Kruşçev ve işbirlikçilerinin SBKP'si arasında büyük bir ideolojik mücadele yaşandı. Geçmişteki büyük kazanımlarından kaynaklı SBKP komünist partilerin çoğunluğunu revizyonist-kapitalist yola döndürebildi. 1964'te dünya komünist hareketi içindeki revizyonistlerle Marksist Leninistler arasındaki çatlak iyice ortaya çıktı. Marksist-Leninist partiler dünya çapında yeni bir Marksist-Leninist dünya hareketi oluşturdu. Bu hareket Mao'nun 1976'da ölümüne kadar sürdü.

1956'yı takip eden dönemde Mao, SBKP'nin kapitalist yola girdiğini görmüş, bunun nedenlerini analiz etmiş ve şu sonuca varmıştı: aslında Sovyet sosyalizmini yıkan aynı revizyonist eğilimler; Sovyetler Birliği'nin sosyalist pratiğinden gelen ve her zaman doğru olarak kabul edilip öncelikle takip edilen Sovyet politikalarının etkisinde olan Çin'de de geçerliydi.

Mao, böylesi bir sonu engellemek için araştırma yaptı. Sonunda bir kültür devrimi sürecine başvurdu, revizyonizme kapıyı kapatacak yeni bir kuşak oluşturmak için kitle demokrasisini kullanabilirdi. Bunu on yıllık bir sınıf mücadelesi fırtınası izledi. Kargaşa yıllarının ardından geçici bir sükunet ortamı yeniden kuruldu, fakat Mao yaşamını yitirdi ve bir ay içinde, Parti ve devlet önderliğindeki, Deng Si-ping liderliğinde revizyonist bir grup, darbeyle iktidarı ele geçirdi, Mao'nun Merkez Komitesindeki vekillerini hapse attı ve ardından kapitalizmin restorasyonuna girişti.

Çin dışındaki Marksist-Leninistler, revizyonist Çin olmaksızın yeni bir dünya Marksist hareketi yaratmak için çaba sarf ettiler. Mao'nun eski bir müttefiki olan **Arnavutluk Emek Partisi lideri Enver Hoca** olmasaydı, o dönemde başarıya ulaşabilirlerdi. 1977'de Enver Hoca, Mao'ya karşı, Onun yaşamı boyunca bir revizyonist oldu-

ğunu ilan ederek, şiddetli bir ideolojik saldırı başlattı. Bu saçma iddiaları kullanarak, bu iddialarına sessiz kalan en Çin yanlısı eski Marksist Leninist Partilerin kontrolünü ele geçirmeyi başardı.

Bunu Marksist-Leninistler arasındaki teorik kaos dönemi izledi. Bu dönem, öncelikle revizyonizmin çoğu sosyalist ülkede zaferiyle ve ikinci olarak Hocacıların faaliyetlerindeki bölünmeyle sonuçlandı. Bununla birlikte, giderek Marksist-Leninist bir rekabet başladı. Halk savaşı gündemlerine girdi. Mao, emperyalizmin eski sömürgele-ri ve yarı-sömürgeleleri olan, büyük köylü nüfusa sahip geri kalmış ülkelerde şehirlerin kırlardan kuşatıldığı uzun süreli savaş stratejisi olan Çin'in halk savaşını kullanmanın mümkün olduğunu söylemişti.

Peru, işte böyle bir ülkedydi. Halk savaşının mümkün olduğunu reddeden **Peru Komünist Partisi** içindeki oportünistlere karşı bir iç mücadelenin ardından, **Abimael Guzman** önderliği altında bir devrimci kanat oluşturuldu. 1980'de kurtuluş için halk savaşı başlattı ve sömürülen kitleler arasında gördüğü büyük destekle gelişti. Çin'in temel stratejiyi takip ederek ve taktiklerden yararlanarak, yeni Peru Komünist Partisi (PKP) üsler kurmayı başardı ve hem politik ve hem de askeri olarak Peru'nun yönetim bölümlerinin çoğunluğunda kontrolü aldı.

Bu muazzam başlangıç sayesinde, durmuş olan dünya komünist hareketi treni yeniden hareket etmeye başladı. Yoldaş Guzman'ın tutuklanmasından sonra dahi, diğer Marksist-Leninist partiler aynı halk savaşı yolunu tuttular. **Yani, politik iktidarı silahlı mücadeleyle ele geçirmek için; üsler kurarak ve askeri güç inşa ederek şehirleri kırlardan kuşatma stratejik çizgisindeki uzun süreli savaş yoluyla Yeni Demokratik Devrimi gerçekleştirme çabasına girdi.** Bunun yanında **Filipinler Komünist Partisi (FKP)** de silahlı mücadele başlatmıştı, fakat eski Parti Başkanı **Jose Maria Sison**'un uzun bir hapisane döneminden sonra dizginleri ele alıncaya kadar, Çin revizyonizminin etkisi altına girmiş ve birkaç yıl boyunca şehir ayaklanmacı "sol sekte" bir yol takip etmişti. Önderlik Parti çizgisi düzeltmek için bir kampanya başlattı ve kısa sürede geniş bir desteğe sahip bugünkü halk savaşı çizgisine ilerledi.

Hindistan'da silahlı mücadele birçok Maoist parti tarafından yaklaşık 20 yıl önce başlatılmıştı. 1998'de devrimci bir birliğe doğru önemli bir adım atarak, Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Parti Birliği, Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halk Savaşı ile birleşti. **HKP (ML) HS ile iyi ilişkileri olan bir başka halk savaşı partisi de Maoist Komünist Merkez'di.**

Hindistan'ın (yaklaşık 1 milyarlık nüfusuyla) dünyanın en geniş demokrasisine sahip olduğu yönündeki tüm emperyalist pro-

pagandalara rağmen, Hindistan devleti gerçekte faşisttir. Yüzündeki demokrasi maskesinin ardında tüm direnişlere karşı (sadece devrimcilere karşı değil, burjuva liberal faaliyetlere ve sendika liderlerine karşı da) vahşi baskıyla birlikte devlet uygulamaları vardır. Birçok insan soğukkanlı bir şekilde katledilmiştir.

Uzun bir dönem sonunda ve yoğun bir baskıyla karşı karşıya kalmasına karşın, halk savaşı **Dandakaranya ve Kuzey Telangana** (nüfusu 20 milyonun üzerinde olan bölgeler) gerilla bölgeleri kurma noktasına ulaşmıştır. Bu bölgeler tamamıyla kurtarılmıştır ancak hem devrimciler hem de egemen sınıflar iktidar için yarışmaktadırlar. Hindistan devlet güçleri artık tam olarak devlet iktidarını uygulayamazken, gerillalar geniş ölçüde bölgeyi idare etmektedir. Bu, Yeni Demokrasinin inşa edilebileceği bir üs bölgesi kazanma yolunda büyük bir adımdır. Gerilla bölgesi düzeyine ulaşmamış diğer bölgelerde büyük bir gerilla faaliyeti söz konusudur. HKP (ML) HS'nin etkisi Hindistan'ın bölgelerinin çoğunluğunda yaşam bulmaktadır ve kitle desteğine sahip olduğundan kaynaklı en zor koşullarda dahi uygulanabilmektedir. Hindistan büyüklüğündeki bir ülkede halk savaşının gelişmesi en büyük öneme sahiptir.

Dünyanın en yoksul ikinci ülkesi durumundaki komşu ülke Nepal'de halk savaşı 1996'da başladı ve ülkeyi etkisi altına aldı. Halk savaşına **Nepal Komünist Partisi (Maoist)** tarafından önderlik edilmekte ve kendisini cesaret ve kararlılıkla kanıtlamaktadır. Halk savaşına devlet güçleri faşist baskıyla karşılık vermiş ve sadece açıktan sağcı partileri değil geçmişte tüm büyük konuşmalarına karşın devrimi başlatmak için parlamentodan dışarı adımını atmayan sahte komünistleri de desteklemektedir. Onları zora koşmak için karşı devrimcileri de önlerine sürmektedirler.

Türkiye'de **1972'de kurulan Türkiye Komünist Partisi (TKP/ML)** halk savaşını müthiş zor koşullar altında başlatmıştır. Türk devleti bugün dünyadaki en faşist devletlerden biridir ve devrimi ezmek için düşük yoğunluklu savaş stratejisini uygulamaktadır. Arkasında ABD ve İsrail olan Türk devlet güçleri vahşice işkence ve katliamlar gerçekleştirmektedir.

Peru, Filipinler, Hindistan, Nepal ve Türkiye'deki bu halk savaşlarına gerçek komünist partiler tarafından önderlik edilmektedir. **Bu hareketlerin temsilcileri Aralık 1998'de dünyadaki halk savaşlarının gelişimini incelemek üzere bir seminerde biraraya geldiler. Burada bulunanlar özellikle halk savaşı yürüten partilerin ve Yeni Zelanda İşçi Partisi gibi halk savaşına destek veren partilerin temsilcileriydi.** Onların ortak amacı dünya komünist hareketinin yenilenmesine yoğunlaşmaktı.

Dünya devriminin merkezi -eski- den Peru- artık tek bir ülkeye hapsedilmiyor -bu merkez artık halk savaşı yürüten bu ülkeler grubudur. **Bu, günümüzde dünyadaki baş çelişkinin (fikirler ve çıkarlar arasında çatışmanın) ezilen uluslarla emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi arasında olduğu görüşünü desteklemektedir.**

Bugün aynı zamanda işçi sınıfı ve burjuvazi arasında ve emperyalistlerin kendi aralarında da çelişki vardır. Tüm bu üç çelişki birbirine bağlı ve birbirini etkilemektedir. Fakat baş çelişki ezilen uluslar ve emperyalizm arasında durmaktadır.

Bir çelişki ile kastedilen nedir? Şeylerin içindeki karşıt güçlerin ve eğilimlerin mücadelesidir. Her şeyin içinde, olay veya olgu olsun, karşıtların birliği vardır; karşılıklı karşıt güç veya eğilimler çifti, iç içe geçmiştir, fakat yine de karşıttır. Bu, Mao'nun **diyalektiğin temel yasası** olarak ortaya koyduğu **çelişki yasasıdır.** Karşıtların böylesi birliği ve mücadelesi toplumda ve insan düşüncesinde her tür gelişmenin doğasında vardır. Kapitalizm ve emperyalizm ne önermektedir? Yoksulluk, sefalet ve savaş. Nerede baskı varsa orada direniş vardır. Bu karşı konulmaz bir doğrudur. Faşizm, halk savaşının olduğu her ülkede açıktır. Bu, sömürünün ve baskının son bulmasını isteyen kitlelere kapitalizmin yanıtıdır.

Halk savaşı partilerinin de kendi aralarında bazı farklılıkları mevcuttur, fakat genel olarak bu farklılıklar halk arasındaki çelişkiler olarak kategorize edilebilir. Bunlar **antagonist olmayan** karakterdedir ve doğru ele alındığı takdirde barış içinde çözümlenebilir. Halk savaşı yürüten partiler, emperyalizme karşı mücadeleye önderlik ediyorlar. Emperyalizmi zayıflatıyorlar. Öncelikle gelişmemiş ülkelerin sömürsünden gelen yüksek kârları kesince, emperyalizm işçi sınıfı içinde burjuva ideolojiyi taşıyan işçi sınıfının yüksek tabakasına, sömürücülere hizmet etmesi için rüşvet veremeyecek. Böylece, sanayisi gelişmiş kapitalist ülkelerin proletaryaları arasında devrimci bir başkaldırı ortaya çıkacak. Bunun ne kadar zaman alacağı her bir ülkenin kendi objektif ve subjektif koşullarınca belirlenecektir.

Ezilen halklar ve uluslar günümüzde liderliği götürüyorlar; fakat zamanı gelince gelişmiş kapitalist ülkelerin işçileri de mücadeleye esaslı bir şekilde katılacaklar ve bu iki büyük akıntı emperyalizmin işini bitirmeye yönelecekler.

Bizler daha işin başındayız. Fakat bu bir başlangıçtır. Dünya komünist hareketi bazı kötü yenilgilerle çarpışırken, eğer Marksist Leninistler tarihin deneyimlerinden ve zengin deneyim birikiminden öğrenmeye hazırsalar, durumu tersine çevirebilirler ve insanoglu sınıfsız bir toplum geliştirmeyi başarabilir. Bu tamamen işçi sınıfı ve ezilen halkın çıkarıdır. Onların birliği geleceğin anahtarıdır.

Örgütlenmede tanıma ve yönetmenin ÖNEMİNİ KAVRAYALIM!

Her olguyu iyi düşünmeli, bütün yönleri ile kapsamlı tarzda düşünmeli ve bu düşünme ışığında değerlendirme yapılmalıdır. Doğru ve bilimsel tarzda düşünmeyi öğrenmek. Olguları, olayları kişileri inceleme-araştırma anlama, kavrama yöntemini öğrenmek. İnceleme-araştırma-derinleşme alışkanlığını yaşamın ve çalışmanın vazgeçilmez bir parçası/tarzi haline getirmek. Bir şeyin gerçeğe uygun olup olmadığı ve gerçekten sağlam bir temele dayanıp dayanmadığı dikkatle düşünülmalıdır. Bir olguyu, bir gelişmeyi değerlendirirken nedenleri üzerinde ve nasıl geliştiği konusunda iyi düşünmelidir. İncelemeden araştırmadan yüzeysel bir göz atmayla “onaylamamak”, “red etmemek” gerekir.

Sınıf savaşımında partiyi ve kitleleri örgütlemek ve yönetmede temel sorun önderlik sorunudur. Doğru, bilimsel tarzda önderlik sorununun temel sacayağı ise **ideolojik** ve **politik** önderliktir. Bu başarılamadan örgütsel-pratik önderlikte gerçekleştirilemez.

Yönetmek bir bilimdir. Sınıf savaşımının tarihinde yönetim bilimi devrimin en temel sorunu olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Doğru ve bilimsel temelde yönetim tarzından uzaklaşan, yani gerçeklerden ve halktan uzaklaşan, devrimin yönetim bilimini gerçekleştirmez. “Yönetmeye” çalışılsa bile bu tarz, bürokratik bir yönetim tarzı olur. MLM bir yönetim tarzı olamaz. **Yönetim bir bilim ise sınıfsal ve toplumsal gerçeklik hakkında bilgi, olmazsa olmazdır.**

Sömürü ve zulüm sistemini ve her türden gericiliği alt etmek için kitleleri örgütlemek gerekir, bu görev partininindir. Parti devrimci teoriye, tarih bilgisine ve pratik derinliğe sahip olmadan devrimci hareketi zafere ulaştıramaz. Bu görevi başarmak gerçeği tanımak, anlamak, kavramakla mümkündür. Somut şartların somut tahlili için nesnel gerçeğe hükmeden, onu yöneten yasaları doğru ve bilimsel tarzda incelemek, ortaya çıkarmak gerekir.

Olguları incelerken görüneni değil görünenin arkasındaki, bir cepheyi değil bütün cepheyi, bir şeyin parlak yanını değil zorluklarını, sadece cesaret yanını değil korku yanını, bilgi yanını değil bilgisiz yanını, sadece görünen olumlu yanını değil görünmeyen, ilerde ortaya çıkabilecek olumsuz yanını, sadece çelişkinin evrensel yanını değil, çelişkinin özgül yanını da görmek, anlamak ve kavramak zorunluluktur. Devrimin yaşanan sorunlarına yaklaşırken öznelci bir tarzda yaklaşılmalıdır.

Örgüt yönetme sanatında kadroların, militanların seçimi, görevlendirilmesi ve denetlenmesi temel önemde bir sorundur. Kadroların ve militanların seçiminde izlenmesi gereken yöntem onu **her yönüyle tanımak ve bilmektir.** Bu tanıma süreci **pratik çalışma süreciyle** elde edilir.

Kadroların, militanların iç gelişimini kavramak, onu bütün yönleriyle anlamak çok defa kolay olmuyor. İç gelişim yasalarında gerçeğe ulaşmada yanlışlıklara düşülmektedir. Tek bir yanı, tek bir

anı, tek bir özelliği ya da sadece bir faaliyet içinde ortaya çıkan bir özelliği görülebilmektedir. Parlak ve olumlu yanını görmekte zorluklar karşısında ortaya çıkabilecek olumsuz özellikleri görülmemektedir. Yoldaşlarıyla birlikte olduğu andaki belli özellikleri ortaya çıkmakta ancak yoldaşlarıyla birlikte olmadıkları andaki özellikleri **bilinmemekte ve anlaşılmamaktadır.** Kişileri incelemede devrimci çalışmada ortaya çıkan güçlü ve zayıf yanlarını, üstlendiği görev ve sorumluluğu yerine getirip getirmediği, birlikte faaliyet yürüttüğü yoldaşlara yaklaşımı bütünlüklü olarak değerlendirilmelidir. **Tayin edici özellik ise halka, yoldaşlarına ve hatalarına karşı takındığı tavidir.**

Küçük burjuvazinin üretim içindeki yeri **sınırlı** ve **dardır.** Onun sınıfsal gerçeği düşünme ufku da daraltmaktadır. Küçük burjuvazinin düşünme yönteminde bir cepheyi, bir ağacı, sürecin bir anını görme vardır. Bütün cepheyi, ormanı, bütünü görmede darlık, sınırlılık, gerilik ve yüzeysellik vardır. Çünkü gerçeği kavrama yöntemi bilimsel değildir. Özel niyetiyle, özel duygularıyla olaylara, gelişmelere yaklaşır ve sonuçlar çıkarır. Düşüncenin gerçekle örtüşmemesi olarak ifade edilen yanlışlığı, başarısızlığın dolayısıyla karamsarlığın ve umutsuzluğun zeminini yaratır. Düşüncede yüzeysellik ve subjektivizm, politikada oportünizm olarak ortaya çıkar.

Küçük burjuvazinin gerçeğin bilgisine ulaşma; bir olay ve bir kişi

hakkında fikir edinme yöntemi tek yanlı ve yüzeyseldir. O sadece bir kişiyi en yakınında olanı dinler, ikinci kişiyi “muhatap” olanı, uzakta olanı dinlemez ve “gerçeğe” kolay varır. **Gerçeğe ulaşmada ön yargılı ve peşin hükümlüdür.** Yaşanan her hangi bir soruna çözüm bulmak için bir grup ile birlikte araştırma yapmak yerine **tek başına “çözümler” bulmaya çalışır.** Araştırma ve inceleme yapmak yerine duyularla “gerçeğe” ulaşır ve buna uygun hareket eder. Boş lafları dedikoduları gerçek kabul eder. Kolektif iradenin hareketine uyması yerine bireyin iradesiyle hareket eder, onun peşinden gitmeyi, doğru bulur. **Bireysel kurtarıcılar peşinden gitmeyi kendisine daha yakın bulur.** Çünkü kolektifin iradesi ve disiplini onu sıkı, bunaltır. Gevşek, hantal ve disiplinsizdir. Yaşanan pratiklerden ders ve tecrübe çıkarmaz. Yalanlara kolay inanır. Araştırma inceleme derinleşme ve sorgulama yanı zayıftır.

Başarısızlık ve hatalar karşısındaki tutumunda **öz-eleştirel** yaklaşma durumu yoktur. Başarısızlıktaki asıl payın kendisinde olduğunu görmez ve bu gerçeği kabul etmez. Düşünme yöntemindeki yanlışlığını gerçekler karşısındaki yanlışlıklarını kabul etmez. Hatasına neden olan “suçları” hep onun dışındaki olgularda ve kişilerde arar. Gerçeği doğru tarzda tahlil etmez, gerçeği tanımlarken soyut tanımlamalar, belirlemeler kullanır. Gerçeklik ve onun görünemeyen yönlerini ve onun gelişimini çözümlemek aklına gelmez. Çalışması-

nı ve yönünü gerçek koşullara göre belirlemez. Çalışma yönünü o anki soyut ve anlık ihtiyaca ve dönemsel belirlemelere göre tayin eder. Yargıları gerçeğe örtüşmez. Peşin hükümlü ve önyargıdan kurtulmak için ciddi bir çaba göstermez ciddi bir adım atmaz. **Düşünme yöntemini değiştirmeyi aklına getirmez. Gerçekler hatırlatıldığında ise “en doğruyu” kendisinin bildiğini iddia eder. Bencil, bireyci ve ukaldır.**

Küçük burjuva kendi iç gelişimini yeterince doğru ve bilimsel tarzda tahlil edemediği içindir ki yanlışlıklardan ve abartılardan kurtulamaz. Dış dünyaya nasıl yaklaşıyorsa kendi iç dünyasına da aynı bakış açısıyla yaklaşır ve aynı abartılara düşer. Kendi gerçekliğini çözümlenmekte tek yanlı, abartılı ve düşüncesi sınırlıdır. Kişilere yaklaşırken kişileri damgalama alışkanlığından kurtulmaz. Kendisini bilinçli, karşısındakini bilinçsiz görür. Ve **iç dünyasını çok zaman gizler.** “Sırlarını”, iç dünyasını kimseye açmaz. “En güvendiğine” bile açmaz. Çünkü o dünyada korkular, yetmezlikler, gerilikler var. **Çünkü o dünyada bilgisizlik vardır.** Bireycilik ve bencillik vardır. İç dünyasını kapalı tutar. **Çünkü orada kendi iç gerçekliği saklıdır.** Kendi iç gelişimini ve iç gerçekliğini yanlışlıklarından kurtulmaya başlayınca görmeye başlar. Ancak, o karşı karşıya gelmekten korktuğu, ifade etmekten çekindiği iç dünyası ve kendi gerçekliğiyle dış dünyanın yani çevresinin gerçekliğiyle çatışınca bunalıma girer. **Çözümlemeyen her sorun bir karamsarlık ve umutsuzluk olarak karşısına çıkar.**

Kişinin özünü incelemek onu anlamak, dış görünümüne, ifadesine tespit ve belirlemesine göre değil, kendi gerçek durumuna, çalışmalarda görev ve sorumluluklarına yaklaşımında ortaya çıkan özelliklerine göre incelemek, anlamak esas olandır, ancak bu her zaman kolay olmuyor. **Tanımak ve anlamak bir süreç ve yaşanması gereken bir sosyal pratik sorunudur. Küçük burjuvazinin ortak karakteristik özellikleri yaşadığı tek tek farklı olgularda farklı özellikler olarak ortaya çıkar.** Ancak dikkatli bir gözlem ve inceleme gerçeğin tanımlanmasına giden kısa yollar gibidir. Kendi iç kapılarını kolay açmayan, gerçekliğine ulaşılma-

sını istemeyenlerin çözümlenmesi her zaman olduğu gibi **yönetici konumda olan** sınıf bilinçli proleterlerin görevidir. Her şey zıddıyla birlikte var olduğu ve olacağı açıktır. Zıtların birliği tali mücadelesi esas ilkesi kişileri tanıma ve anlamada elden bırakılmaması gereken ilkedir. Diyalektik düşünme yöntemi materyalist bilgi yöntemi sınıf bilinçli proleterlere her zaman yol gösteren kılavuzdur, gerçeğe ulaşmada izlenmesi gereken bir yöntemdir.

Çelişkisiz olgu ve gerçek yoktur, dolayısıyla insan kişiliğinde de çelişme ve zıtların mücadelesi mevcuttur. Küçük burjuvazinin buna yaklaşımında kullandığı yöntem metafiziktir. Bilgi elde etme silahı ise idealist bakış ve idealist felsefedir.

Sorunları ele alma inceleme ve çözümlenme tarzında esas olan, tayin edici ve başlıca olana bakmak ve onu çözümlenektir. Esas yan, her zaman olguların görünen yanında ortaya çıkmaz, bazen görünmeyen yanında saklıdır. Bu hemen elde edilmez, bu bir çalışma ve bir süreç sorundur. Bulunup açığa çıkarılması için doğru ve bilimsel bakış açısına sahip olmak gerekir.

Dünyada karmaşık olmayan şey yoktur. **Toplumsal ilişkiler içinde ve üretim süreci içinde şekillenen insan kişiliğinin özellikleri de karmaşık ve komplikedir. Soruna bir tek, bir anlık, bir tek görünüşle bakmamayı öğrenmek gerekir. Tek bir zaman diliminde "bir anlık zaman diliminde" ortaya çıkan olgunun, kişilik özelliklerini anlamak açısından tayin edici olgu olmadığını öğrenmek gerekir.** Kişinin kendisini tanımlamasına bakarak "söylenene" göre değerlendirme yapılmaz. Söylenmesi gereken ancak idealist düşünme tarzının engel olduğu geriliklerin aşılması gerekir. Söylenmeyi keşfetmek çözümlenmek ortaya çıkarmak önemlidir. Değerlendirmeler, tespit ve belirlemeler "tek bir ana", "tek yana", "tek özelliğe", "tek bir faaliyet ve tek bir çalışma"ya bakarak yapma yöntemi diyalektik ve bilimsel olamaz.

Düşünmek üstünkörü, yüzeysel, tek taraflı, tek anlık, uzaktan bakarak, bir göz atarak, niyetler ve duygular katılarak düşünmek vb. Bunlar küçük burjuvazinin sıkça ve çok defa başvurduğu düşünme yöntemidir.

Küçük burjuva, şeyleri olduğu gibi anlatmaz, yansıtmaz, bütünlük içinde ifade etmez. Oysa olgular arasında ilişkiler, bağlar, karşılıklı etkileme ve etkilennmeler vardır. Üstünkörü, yüzeysel, uzaktan bir göz atma ile çıplak gerçek görülmez. Bundandır ki teleskop ve mikroskoba ihtiyaç duyulur. Yani MLM bakış açısına ihtiyaç vardır. Bunlar olmadan gerçeklik anlaşılmaz. Gerçeklik anlaşılmayınca yanlışlar, abartılar ortaya çıkar. Yanlışlar ve abartılar başarı kazanılmaz, zafer hiç elde edilmez.

Küçük burjuvazi bir şeyin ya iyi ya da kötü gittiğini ifade eder. Çalışmaları tahlil ederken ya onaylar ya da inkar eder. Kendi yaptığı çalışmalar ve örgütlediği faaliyetler, kendi örgütünün, komitesinin ya da sevdiği bir yoldaşının yaptığı işleri olumlar ve onaylar. Ancak kendi yapmadığı, başka başka bir komitenin yaptığı ya da

sevmediği bir yoldaşının yaptığı işe ise çok defa karşı çıkar olumsuzlar ve yapılanları onaylamaz, inkar eder. **Oysa hiçbir şey her yönüyle "iyi" değildir. Aynı zamanda her yönüyle de "kötü" değildir.** Diyalektik bakış açısı ve yöntemi olayları, olguları ve kişileri böyle değerlendirmez. İncelemeden, araştırmadan, derinleşmeden hemen yargıya varmaz.

Küçük burjuva düşünme yönteminde bütünüyle "övgü veya yerme", "olumlama veya olumsuzlama", "kabul veya red" vardır. Gerçeğe itibar etmek yerine, gerçeğe örtüşmeyen söylenelelere, boş sözlere itibar eder. Abartı onun vazgeçilmez yaşam parçasıdır. Bir olayı, bir kişiyi değerlendirirken bütünüyle övgüye ya da bütünüyle yermeye başvurur. Bir süre önce "övülen" bir süre sonra rahatlıkla hiçbir özeleştiriyeye dahi başvurmadan "yerilebilir" hatta daha da ileriye gidilerek, "yerin dibine batırılır". **Kısa sürede bir önceki değerlendirmenin tamamen aksi yönünde yapılan değerlendirmenin temelinde küçük burjuva düşünme yöntemi vardır. Bu yöntem tek taraflı, üstün körü, yüzeysel ve abartılıdır.** Bu değerlendirme tarzı yanlış ve bilimsel olmadığı gibi tehlikelidir de. Bu düşünme yöntemi örgütsel birliği zayıflatan, ortak yürüyüşü geriletken ve güven olgusunu ortadan kaldıran bir yöntemdir.

Küçük burjuvazi başarıları kendisine, başarısızlıkları "başkasına" mal eder. Öz-eleştirel yaklaşmayı "onursuzluk-küçülme" olarak algılar. **Kendisine yönelik yapılan eleştiriyi kişiliğine yapılmış hakaret olarak kabul eder. Yönetici pozisyonunda iken her türlü eleştiriyi yapma ve "başkalarından" öz-eleştiri isteme hakkını rahatlıkla kendisinde bulurken, yönetilen pozisyona düşünce eleştiri hakkını kendisinde bulurken, öz-eleştiri yapmayı unuttur.** Bu kez eleştirdiği, yerden yere vurduğu kesimle buluşur, onlarla hareket eder. Özeleştiriyi vermeden, dün söylediklerini unutarak, yaptığı eleştirilerin içeriğini unutarak, eleştirdiği kesimle ortak kader birliği yapar. Kaypak, tutar-

sız, iradesiz ve ilkesizdir. Disiplin ve kolektifin ortak iradesi karşısında panikler ve ortalığı velveleye verir.

Küçük burjuva, yönetici pozisyonda iken "başkalarına" katı disiplini uygularken; "yönetilen" duruma gelince kendisine hatırlatılan disiplini "unuttur", disipline uymayı kabul etmez. Özgürlüğü her zaman kendisine bir hak olarak görürken özgürlüğün bütünüleyici ve tamamlayıcı unsuru olan disipline uymayı "hak" olarak görmez. Haklarını hatırlarken görevlerini unuttur. **Kürsüde iken "iktidar", sıraya geçince "muhalefet" eder.** Parti içinde iken doğruları, dışına çıkınca parti içinde söylediklerini unutarak, yanlış savunur. Yüzünü "evin" içine, düşüncelerini dikkat ve ilgisini bireysel sorunlara, duyarlılığını "örgüt" sorunlarına yoğunlaştırır. Kitlelerin, sınıf düşmanlarının, sınıf savaşımının, devrimci savaşımın sorunları, partinin gerçek sorunları üzerinde yoğunlaşmaz. İç didişmeden, bireylerle uğraşmaktan büyük zevk duyar. O müzmin bir yakınmacı, müzmin bir dert yanandır. Ağlama duvarı gibidir. Olumlu her şey kendisiyle, kendisinin var olduğu süreçle başlar. Kendisinin dışında olduğu süreç olumsuzdur.

Kişilerin arkasında konuşma, yargılama ve yerme "hakkını" istediği gibi kullanır. Kişilerin önünde doğruyu söyleyemez, şaşırır. Kişilerin arkasında söylediklerinin aksini söylemeye başlar. Dürüst, alçakgönüllü olmaktan bahseder ancak dürüst davranmayı alçak gönüllü olmayı aklına getirmez. Çünkü o bir küçük burjuvadır. Gerçekle yüz yüze gelmez, gelemmez. Çünkü gerçekler devrimcidir. Gerçeğin devrimci karakteri onu ürkütür. Şehitlerin düşüncelerine ideallerine saygılı olmaz, ancak fotoğrafına ve "birlikte paylaştığı anılarına" saygılı olur. Kendisiyle yaşananları abartarak, anlatır.

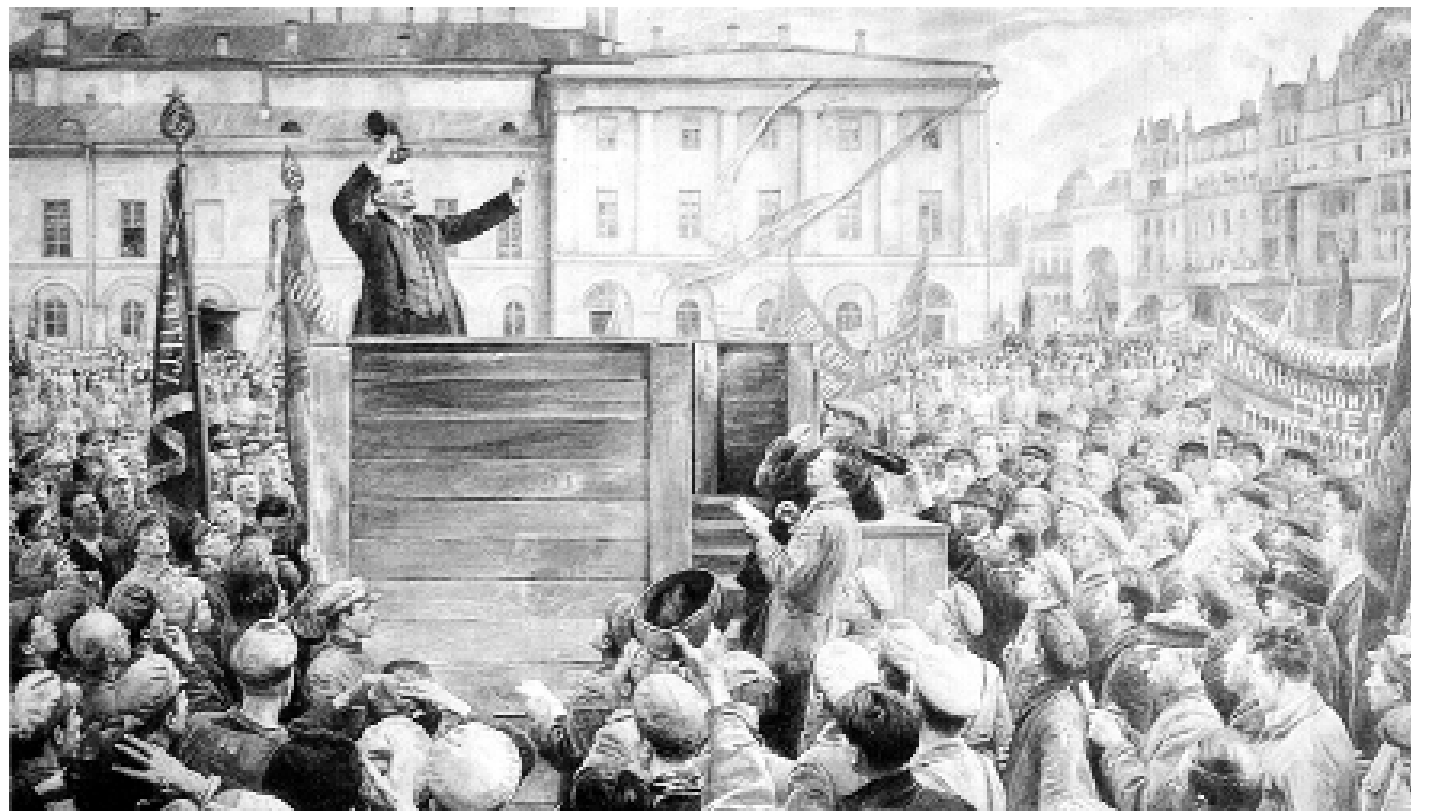
Nesnel gerçeklere dayanarak, öznel duyguları katmadan tahlil ve değerlendirme yöntemi proletaryanın. Üstünkörü, yüzeysel, tek yanlı tek taraflı değerlendirme yöntemi küçük burjuvazininidir. Doğru ve bilimsel tarzda düşünme ve bilimsel tarz-

da tahlil etme yöntemi öğrenilmeden ileri doğru bir adım atılamaz, nesnel gerçeklik değiştirilemez.

Her olguyu iyi düşünmeli, bütün yönleri ile kapsamlı tarzda düşünmeli ve bu düşünme ışığında değerlendirme yapılmalıdır. Doğru ve bilimsel tarzda düşünmeyi öğrenmek. Olguları, olayları kişileri inceleme-araştırma anlama, kavrama yöntemini öğrenmek. İnceleme-araştırma-derinleşme alışkanlığını yaşamın ve çalışmanın vazgeçilmez bir parçası/tarzı haline getirmek. Bir şeyin gerçeğe uygun olup olmadığı ve gerçekten sağlam bir temele dayanıp dayanmadığı dikkatle düşünülmelidir. Bir olguyu, bir gelişmeyi değerlendirirken nedenleri üzerinde ve nasıl geliştiği konusunda iyi düşünülmelidir. İncelemeden araştırmadan yüzeysel bir göz atmayla "onaylamamak", "red etmemek" gerekir.

Partinin devrimci teorik düzeyini, savaş yeteneğini yükseltmek için bir zorunluluk ise düşünme yöntemini ve çalışma tarzını düzeltmek de bir o kadar zorunluluktur. Düşünme ve çalışma tarzının düzeltilmesi bilimsel bir karakter kazanması aynı zamanda proletarya partisinin örgütsel birliğini ve savaşma yeteneğini güçlendirir. Örgütsel birliğin zayıflaması, sınıf bilinçli proleterler arasındaki güveni birlikte ve ortak çalışma gücünü azaltır. Gerçek olmayan bilgi, yanlış çalışma tarzını ve örgütsel maddi birliğin zayıflamasını da getirir. Bu da başarıyı değil başarısızlığı, umdu değil umutsuzluğu, coşku ve heyecanı değil, karamsarlığı ve beraberinde mücadeleyi terk etmeyi getirir.

Öğrenmeye doymadan, öğretmekten bıkmadan hareket etmek gerekmektedir. Eldeki bilgiyle yetinmeden gerçeği ve nesnel dünyayı yöneten yasaaların bilgisini elde etmek ve bu bilgi ışığında nesnel dünyayı değiştirme mücadelesini örgütlemek, sınıf savaşımının en büyük kazanımıdır. Bu kazanımla kitleler, devrimci savaş ve parti örgütlenir. Kitleler, devrimci savaş ve proletarya partisi örgütlenmeye başladığında her türlü gerilik ve zaaf ortadan kalkar.

Ummuda Yolculuk-1

Kimilerine göre kim bilir daha nice anlamlarda kendini bulur ayrılıklar... Gerilladaysa ayrılıklar bir başka zordur. Hem yeni bir başlangıcın coşkusunu, umudu, yarınlara atılan adımınilmekilmek örülen geleceğin hazzını içinde barındırır. Hem de bir hüznü... Hem faaliyetin daha da yaygınlaşması, birken, iki, üç, dört, beş ... olunması, daha çok kitlelere ulaşılması için zorunluluktur. Bu da özgür geleceği adım adım yaklaşıldığı güçlü buluşmaların ön koşulu olduğu anlamına geldiği için her gerillayı ayrı bir coşku sarar. Hem de bir hüznün.

Gerilla 2002 ilkbahar faaliyetini geride bırakmıştı. Bütün birlikler ilk dönem yoğun bir kitle faaliyeti yürütmüş, faaliyetlerin olumluluğu ve başarısı ile tekrar bir araya gelmişlerdi. Her gerillada, sürdürülen faaliyetin coşkusu vardı. Gerillalar yaşadıklarını, bölgedeki kitlenin durumunu, faaliyet alanlarındaki coşkuyu, heyecanı bir kez daha yaşayarak birbirlerine anlatıyor, paylaşıyor, deneyim alıyor, deneyim aktarıyordu. Bir de tabii gerillaya yeni katılan yoldaşların coşkusu herkeste hissediliyordu. Mıntıkların faaliyetleri değerlendirildi, çıkarılan ders ve deneyimlerden sonra parti organı tarafından gerilla birliği tekrar mıntıklara bölünmüş, önlerine yaz ve sonbahar için faaliyetler konuşulmuştu. Mıntıklardan birinin önüne geçici kış üssü hazırlığı ve buradaki bir dizi faaliyet görevi konuşulmuştu. Diğer mıntıkanın önüne ise öncelikli olarak kitle faaliyeti olmak üzere bazı görevler konuşulmuştu. Her mıntıka komutanı kendi birliğini topluyor, yürütecekleri faaliyetler hakkında bilgiler veriyordu.

İllegalite gereği her birime kendi faaliyeti hakkında bilgi veriliyordu. **Ve işte ayrılık vakti gelmişti.**

Ayrılıklar... ayrılıkları kim sever ki? Belki kimilerine göre sonu olmayan, dönüşsüz bir yolculuktur. Kimilerine göre daha güzel yarınlar için çıkılması gereken zorunlu yolculuk. Kimilerine göre yeniden kavuşma umududur. Kimilerine göre kim bilir daha nice anlamlarda kendini bulur ayrılıklar... **Gerilladaysa ayrılıklar bir başka zordur.** Hem yeni bir başlangıcın coşkusunu, umudu, yarınlara atılan adımınilmekilmek örülen geleceğin hazzını içinde barındırır. Hem de bir hüznü... Hem faaliyetin daha da yaygınlaşması, birken, iki, üç, dört, beş ... olunması, daha çok kitlelere ulaşılması için zorunluluktur. Bu da özgür geleceği adım adım yaklaşıldığı güçlü buluşmaların ön koşulu olduğu anlamına geldiği için her gerillayı ayrı bir coşku sarar. Hem de bir hüznün. Hani sevdiğimizden hiç ayrılmak istemeyiz ya, yoldaşlarımız ki en sevdiğimizimiz, en büyük utkuyu paylaştıklarımız, yaşamın her anında birlikte nefes aldıklarımız. Bunun için ki, yoldaşlardan ayrılmak daha bir zordur. Hem de sadece bedenlen ayrıldığını bildiğin halde. Aslında zor gelen ayrılık da değildir hani, ayrılığın yaratmış olduğu bilinmezliktir. Bu Partinin her militanı bilir ki, bu savaş, çetin, zorlu bir savaştır. Sonunda tutsak düşmek de, bedenlen sevdiğimizden ayrılmak da vardır. **Ve her militan bu uğurda ölüm gelecekse "hoş geldi sefa geldi" diyerek kuşanmışlardır sevdayı.** Gerilla da bu bütünün bir parçasıdır ve bulunduğu cephede silahlar daha hızlı çalışır. İşte bundandır ki, bir sonraki buluşmada belki de bu sevdiğimizden birileri olmayabilir aralarında kaygısı, hüznü boğar gerillayı. Hani içinde umudu, coşkuyu, sevinci, düşmana olan öfkeyi taşıyan bizlerin bakmaya kıyamadığımız o isyankar gözlerden birilerinin kapanabileceğini düşünmek, bizim dokunmaya kıyamadığımız sevdalı yüreklerle, yiğit bedenlere düşmanın hain kurşununun deşebileceği kaygısıdır, gerillayı hüznü boğan. İşte böyle... zordur ayrılıklar. **İçinde hüznü barındırır ama kimseyi yolundan ayrı koymaz.** Hani şairin dediği gibi "kavganın töresi bu, kan kanla yıkacak; al kanlı gömlekle hedefe varılacak"...

İlk grup hazırlanmış, vedalaşmaya başlamıştı. Sımsıkı sarılıp vedalaşırken kimileri gözyaşlarını tutamıyor, bırakıyordu.

Kimilerinin yüzlerinde gülümseme "görüşürüz" diyorlardı. Sonraki gün diğer mıntıka aynı şekilde vedalaşıp ayrıldı. Geride son birlik kalmıştı. Hani kalabalık bir ailenin çocukları ayrıldığında, evde bir ıssızlık, boşluk olur ya, koca orman, konaklama yeri bomboş gibi geliyordu kalan gerillalara. Onların da çocukları gurbete çıkmışlardı, geride özlem ve hasret bırakarak.

Artık bir an önce toparlanıp, bu konaklama yerinden ayrılmaları gerekiyordu. **Gerillada kuraldır, konaklama yerinden birileri ayrılmışsa, güvenlik gereği o konaklama yeri terk edilir.** Gerilla da bu kuralın gereğini yerine getiriyor.

Gerilla alanında da diğer alanlarda olduğu gibi her faaliyetin ayrı bir önemi, ayrı zorlukları vardır. Ve en küçük görevden en büyüğüne kadar her görev Parti görevidir anlayışıyla yaklaşır gerilla da. Ancak yine de kitle faaliyetinin gerillanın gönlünden ayrı bir yeri vardır. Her gerillanın gönlünden kitle faaliyetinde olmak geçer. Bu, ayrı bir canlılık katar gerillaya. Kitlelerle olmak, onların yaşamlarını, acılarını, sevinçlerini görmek, paylaşmak, onlara bir tutam bilinç taşıyabilmek, gerillaya bugünkü misyonunu tekrar tekrar hatırlatır. Onu yeniler, tazeler. Bundandır ki, en fazla kitle faaliyeti gönlünden geçer. Ancak gönlünden geçse de, bilinçlere kazınmıştır **"Parti görevi olduktan sonra her görevi yaparız"** diye. Bu birliğin görevi de daha fazla titizlik, daha fazla gizlilik ve illegalite gerektiren bir görevdir. (Bu yazıda da bu illegalite gereği bu görevin, yapılanların, yaşananların birçok bölümüne giremeyecek ancak belli bölümler paylaşılacak. Olası kopuklukların nedeni de budur.)

Birlik konaklama yerini değiştirdikten sonra, bir süre o bölgede bir dizi işleri var, bunları halledip ayrılacak. Bu görevler çerçevesinde gece bir grup yoldaş, bir faaliyete gidiyor. Grubun öncüsü **Bülent Ertürk** yoldaş. Kimsenin olmaması gereken bir noktada bir karartının üzerlerine doğru geldiğini fark ediyorlar. Hemen çöküp öncü bağırıyor "Kim o" diye. Karartı sevinçle **"Ben Duran, Duran"** diyerek üzerlerine

doğru koşuyor. Üzerlerine gelen karartının Duran, yani **Murat Arıca** yoldaş olduğunu anlamaları üzerine silahlarını indiriyorlar. Diğer yandan da şaşırıyorlar. Duran'ın farklı bir birlikte, farklı bir ilde olması gerekirken ne arıyor burada diye. Sonra Duran'ın gittiği bir faaliyette gruptan ayrı düşüp, konaklama yerini bulamayınca diğer birliği bulurum umuduyla günlerce yürüyüp yanlarına ulaştığını öğreniyorlar. Duran'ın bir alandaki araziyi karıştırıp konaklama yerini, birliğindeki yoldaşları bulamaması olumsuzlukken yine böylesi bir durumda umutsuzluğa kapılmayıp, yalnız başına günlerce yürüyüp farklı bir ildeki yoldaşlarını bulabilmiş olması olumluluktur. Diğer birlik günlerce Duran'ı arayıp bulamayınca irtibat kurup haber veriyorlar. Aldıkları, Duran'ın iyi olduğu haberi üzerine derin bir nefes alıyorlar... O yıl Duran yoldaş kitle faaliyetinde olmayı çok istiyordu ve önceden birçok defa "geçici kış üssü" hazırlık faaliyetine katılmıştı. Yoldaşları takılıyor **"sensiz kış üssü hazırlığı mı olurmuş, esas mesleğin bu zaten senin", "Aman konaklama yerinden uzaklaşma bu kez de konaklama yerini bulamaz taa ...'nın birliğinin yanına gidersin"** diye. Böylece birliğin sayısı beklenmedik misafirle bir kişi daha artmıştı.

Birlik bölgedeki işlerini halledip en önemli görevi için yola koyulmuştu. Her yoldaş bu faaliyetin önemini çok iyi biliyordu. Bütün gerilla birliğinin kışı rahat, güvenli ve iyi bir askeri, siyasi eğitim süreci geçirip bir sonraki baharı donanımlı olarak karşılayabilmeleri için bu görevin ne kadar önemli ve ne keder özen gerektirdiğinin farkındaydı. Bir bütünün parçaları olarak, bütün için birileri kitle faaliyeti yürütecek, birileri farklı faaliyetler yürütecek, birileri alt yapı hazırlayacak, birileri legal alanlarda, birileri illegal alanlarda konuşuturacak, birileri molotof sallayacak, birileri silahları, bombaları patlatacak. Hepsi kolektif için ve kolektifi besleyecek. **Çarkların bütün dişleri görevini yerine getirdiğinde çark dönecek, özgür gelecek yakınlaşacak.**

Aradan 1-1,5 ay gibi bir süre geçmiş, Gerilla Birliği (GB) yer yer yaşanan olumsuzluklarda sıkıntıya girmiş, yer yer olumsuzluklarla neşesi yerine gelmiş, yer yer koşuşturmuş yorulmuş, dinlenmiş olarak görevini başarmış olmanın hazzını yaşıyordu. Ve kış da gelip kapıya dayanmıştı. Artık diğer yoldaşlarıyla buluşacakları zamanı iple çekiyorlardı. Partinin 7. Konferansı başarıyla gerçekleştirdiği haberini almışlardı. Konferansa ilişkin ayrıntılı bilgi,

belge henüz ellerine ulaşmamıştı, ancak olumlu geçtiğini öğrenebilmişlerdi. Siyasi Komiser bu güzel haberi GB'ne açıkladığında GB'nin coşkusu ikiye katlanmıştı.

GB bir yandan yoldaşlarını beklerken diğer yandan da daha fazla arazinin ayrıntılarını öğreniyorlar, alt yapıyı yaygınlaştırıyorlardı. Bu çerçevede GB'den bir grup, uzak bir alana faaliyet için yola çıkmıştı. Birden gök gürültüsü bir yağmur başladı. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki, üzerlerinde yağmurluk olmasına rağmen gerillalar iç çamaşırlarına kadar ıslanmıştı. Zifiri karanlığı ise gürleyen gökle birlikte çakan şimşekler aydınlatıyordu. Birliğin komutanını "şu gök gürültüsü geçene kadar oturalım" dedi. Zira şimşekler öyle şiddetli çakıyordu ki, sanki bombalar büyük bir gürültüyle ard arda patlıyordu. Gök gürültüsünün dinmesi ve yağmurun azalması üzerine GB kalktı. Yol uzundu. Öncüye ayrı bir heyecanı daha yaşıyordu. İlk defa böyle uzun bir mesafede birinci öncülük yapacaktı. Yürüdükleri hattı hatırladığını, yolu çıkartabileceğini gördükçe kendine güveni daha da artıyordu. Gece boyunca yürümüşler her taraf aydınlandıktan sonra ancak gidecekleri noktaya ulaşabilişlerdi. Hava ise hala çiseliyordu. Önce çantalarını çıkartıp bir süre dinlendikten sonra kalkıp ateş yakmak için odun toplamaya başladılar. Etrafı sis kapladığı için büyük bir ateş yakabileceklerdi. Odunlar ıslanmış olduğu için ateş yakmakta biraz zorlandılar. Ancak içinde yürümesini sevmedikleri zakkum ağaçları en iyi böylesi durumlarda işe yarayordu. **Fazla su çekmediği için içi kuru kalıyordu.** Nihayet ateşi tutuşturabilmişlerdi. Onlar bir taraftan kahvaltılarını yaparken alevler büyüyor hem yüzlerini yalıyor, hem de üzerlerindeki elbiseleri kurutuyordu... Birlik akşama kadar işlerini halledip akşam yine yola çıkmayı planlıyordu ancak çise, bir süre sonra kara çevirmişti. Bu yılın ilk karıydı. Ve akşama kadar doğa örtüsünü değiştirmiş, beyaza çevirmişti.

Her taraf bembeyazdı. Gerillalar yola çıkacak mıydı? **Yola çıkmaları demek karda iz bırakılması demekti. Yani geldiği, gideceği yönün, noktanın deşifre olmasına neden olabilirdi.** Bu da gerillanın bir dizi planının bozulması, yoldaşlarının, uzun vadede bir bütün GB'nin yaşamının tehlikeye atılması anlamına geliyordu. Ayrıca gerilla geçmiş deneyimlerinden de biliyordu ki, yılın ilk karı geçicidir, bir-iki gün içinde erir. Gerillalar da karın erimesini beklemeye karar veriyor. Hava da oldukça

soğuk. Yanlarında şal gibi sıcak tutacak malzemeler de yok. Soğuk, titremeyle geçen gece, sabah güneşli, pırlı pırlı bir havaya evriliyor. Akşamki kararların büyük çoğunluğu eriyor. Güney yamaçlar tamamen erirken kuzey yamaçlar parça parça erimiş. Akşam yola çıkıyorlar. Hava açık, yıldızlar parlıyor, ay her tarafı aydınlatıyor. Bazı yerlerde kar parça parça erimiş, gerillalar da iz bırakmamak için kar olan yerlerde etrafını doluyorlar. Buldukları sırtın en yüksek noktasına ulaştıklarında şehrin rengarenk ışıkları ayaklarının altından kayıyor adeta. Burada biraz dinlenip etrafı seyreliyorlar. **Araziyi genel hatlarıyla kafalarına oturtmanın, bağlantılarını kurabilmenin en iyi yolu yüksek bir noktadan kuş bakışı, bakmaktır araziye.** Onlar da arazinin birbiriyle olan bağlantılarını, daha iyi kavramaya, anlamaya çalışıyorlar bir süre. Sabahın ilk ışıklarıyla, yoldaşlarının olduğu bölgeye ulaşıyorlar. Kahvaltıya yetişmişlerdi. Konaklama yerine varmadan önce de ellerini yüzlerini yıkıyorlar. Ardından "**Selam TIKKO'cular**" deyip kahvaltı yapan yoldaşlarını selamlıyorlar. Yoldaşları yeni gelenlere kahvaltı başında yer verip kahvaltılarını hazırlıyorlar. Koyu bir sohbetle çaylarını yudumuyorlar.

Zaman ilerleyip diğer birliklerle buluşma zamanı yaklaştıkça GB'de diğer birliklerdeki yoldaşlarına olan özlem daha da büyüyor. Sohbetlerin konuları diğer birliklerdeki yoldaşları oluyordu. Yine randevuya gidilecek, komutan diğer birliklerin geleceğini söylüyor. Herkesi bir coşku kaplıyor. Artık özlem sona erecek, gözlerinde tüten yoldaşlarına sınımsız sarılacak hasret giderecekler. Yüreklere sıcak bir heyecan sarıyor. Herkes kıpır kıpır. Bir birim konaklama yerinde kalıyor, bir birim randevuya gidiyor. Randevu saati yaklaştıkça sabırsızlık en üst noktasına ulaşıyor. Randevu boş çıkmıyor ama diğer birlikler de gelmiyor. Komutan yoldaş gelişmeler hakkında yoldaşlarına bilgi veriyor, bazı nedenlerden dolayı yoldaşların gelececeğini ve bu nedenleri açıklıyor. Kışı diğer birliklerden ayrı geçirecekler. Yine diğer yoldaşların iyi olduklarını, gerillaya yeni katılmalarının olduğunu aktarıyor. Güzel haberlere herkes sevinmekle birlikte, kışı yoldaşlarından ayrı, onların özlemleriyle geçirecek olmanın burukluğunu yaşıyorlar.

GB içinde buldukları durumu, araziyle olan ilişkilerin, bir olumsuzluk durumunda ne yaparız, nereye çekiliriz, nasıl bir manzara alanına sahibiz vb. bir dizi konuyu değerlendirdikten sonra kışı o bölgede geçirmeye karar veriyor. Ve yine barınma için en uygun yerin neresi olduğuna.

Arazilerde genel olarak el ayak çekilmiş, ormana tek tük girip çıkanlar var. Bir de gerillanın "**deli çoban**" adını taktıkları çobanları var. Sık sık gerillanın bulunduğu alanın sağından solundan, üstünden altından geçen bir çoban. Arazinin yapısı ve konaklama yerlerinin uygun olmasından dolayı çoban yakınlarından bile geçse görmüyor. Uysal bir de köpeği var, gerillaya hiç havlamıyor. Bu çoban neredeyse her gün etraflarından geçtiği için artık adı "**bizim**" çoban olmuş. Bir de sürüye adeta işkence yaparcasına dolaştırıp yorması, sürüyü karda bile çıkarıp karın üzerinde yürütmesinden dolayı gerillalar "**deli çoban**" diyorlar. Yani "**bizim deli çoban**".

Barınağı yapmak için hem kalan insanların da çekilmesini bekliyorlar, hem de yoldaşlarla son bir randevu daha var. Bir birim randevulara gidip geliyorlar, daha güçlü kuvvetli yoldaşlardan oluşan bir birim de barınak ön hazırlıklarını yapıyor. Randevu belli bir zaman dilimine yayılmış ancak randevular boş çıkıyor. Randevuya gelecek yoldaşın işlerinin yoğun olduğunu biliyor GB. Bundan dolayı yetiştirememiş olabileceğini düşünüyorlar. Yine biliyorlar kendilerinden, daha acil görevlerinin olduğunu. Bunun için umutsuzlukla değil, umutla bekliyorlar. Ancak gelmiyor diye de yoldaşa kırılmıyorlar.

GB'nin öncüsü Bülent yoldaş, onun gitmediği faaliyetlerde **Kinem** öncülük yapıyor. Komutan yardımcısı yoldaşa "bugün de randevuya birkaç yoldaşla birlikte sen git" diyor. Kinem hemen atılıyor, komutan yardımcısı, yoldaşa "**yoldaş beni öncü olarak götürürsen, sizi zakkumlara sokmadan, hiç ıslanmamanızı sağlayacak şekilde, en iyi patikalardan götürürüm**" diyor. Yağmur yağmasa bile gerilla zakkumların içine girdi mi, zakkumlar sisten, çiseden ıslandığı için onlar da ıslanmadan çıkamıyor. Komutan yardımcısı "görelim bakalım" diyor. Üç gerilla yola çıkıyor. Öncü avucunun içi gibi öğrendiği güzergahta zakkumlara sokmadan, fazla dolaştırmadan götürüyor. Ancak güzergahın yarısında, köylülerin de kullandığı bir patika var, gerilla da bu patikayı kullanacak. Patikaya girmeden ses dinliyorlar, bir şey yok... Beş dakika yürümüyorlar ki, önlerine 2-3 tane köpek çıkıyor. Komutanın "**kaçın**" talimatıyla gerillalar koşuyor. Köpekler de arkalarından. Köpeklerden kurtuluyorlar, ancak birbirlerinden ayrı düşüyorlar. Koşmak yerine hareket etmeseler köpeklerin de havlamayıp gideceğini biliyorlar ama köpeklerin arkasından bir sürü geleceğini bildikleri için koşmuşlardı. Çünkü mecbur kalmadıkları takdirde o bölgede kimseye gözükmek istemiyorlardı, olası güvenlik risklerini ortadan kaldırmak için. Sürü geçtikten sonra gerillalar da birbirlerine ulaşırlar. Yollarına devam ettiler.

Artık randevunun son gününe gelmişlerdi. Komutan "bugün son kez gidiyoruz randevuya, artık bundan sonra diğer işlerimize bakarız" diyor. Son kez umutla düşüyorlar yola. Saatler ilerliyor, yine gelen olmuyor. Ve yoldaşlarından son olarak haber alamadan kışa girecek olmanın hüznüyle dönüyorlar...

Gerilla artık barınak yapımına başlıyor. Önceki yıllarda genel olarak bütün birlikler bir arada ve sayıca da kalabalık olduğu için örgütlenmeler buna göre ele alınıyordu. Bu kez de var olan sayı göz önünde bulundularak özgün bir ele alış yapıyorlar. Bütün

gerillalar yoğun bir emek harcıyorlar. Bu arada yine davetsiz misafir "deli çoban" yanlarından geçerek yılın son selamını vermişti. Hem de barınağın kazma işi bitmek üzereyken. Uzaktan sürünün sesi duyulunca gerillalar 3-5 dakikada önlemlerini alıp her tarafı kamufle etmiş, çobanın bir şeyler fark etmesini önlemişlerdi. Barınağın yapımını, önceden ağaç hazırlanması gibi ön hazırlık yapmış oldukları için, tahmin ettiklerinden de önce bitiriyorlar. Onlar içine giriyor barınağın, kar bastırıyor. Evet onlar tam zamanında girmişlerdi barınağa. Ya diğer yoldaşları, yüreklerinin diğer parçaları?

Geçici Kış Üsleri gerilla açısından siyasi, ideolojik, askeri konulardaki eksiklerimize vurma, daha sıkı eğitimlerle kendini kalıba dökme, yeniden yeniden tazeleyip daha güçlü pratiklere doğru adım atma sürecidir. Savaşımızın içinde bulunduğu gelişim seyri içinde zorunlu süreçlerdir. Ve bu süreçlerden en verimli şekilde yararlanmaya, en kazançlı şekilde çıkmaya çalışılır. Geçmiş barınaklara göre belli noktalarda daha yoğun, daha zorlu bir kış geçirecekler. Sayıları daha az olduğu için herkese nöbetinden günlük işlerine kadar daha fazla sorumluluk düşüyor. Geçmiş barınaklardaki gibi bütün yaşam örgütleniyor, gerekli örgütlülükler oluşturuluyor. Faaliyetlerinin değerlendirilmesinden, ileriki süreçteki siyasi, ideolojik, askeri eğitimlerin neler olacağına kadar. Siyasi çalışmaların temelini 7. Konferansın yönetimi oluşturacak. Her ne kadar Konferansın sonuç belgeleri ellerine ulaşmamış da olsa, Konferans hazırlık sürecinden, Konferansın genel yönelimi biliniyor. Parti, önderlik, kitleler gibi. Kütüphaneleri de oldukça zengin sayılır. (Devam Edecek)

Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki yazıyı haber değeri taşıdığından olduğu gibi yayınlıyoruz.

Ahmet Laço ve Sevda Yıldız yoldaşlar PARTİ ŞEHİTLERİMİZDİR!

Partimizin iki savaşçısı **Ahmet Laço** ve **Sevda Yıldız** yoldaşlarımızın Dersim’de şehit düşmelerinden bu yana bazı “parti düşmanı” odaklar saygısızca **asılsız** ithamlarda bulunmaktadır. Şehit yoldaşlarımızın çirkin ithamlara konu edilmesi bizleri son derece rahatsız etmiştir.

TKP(ML) üyesi oldukları halde bu partinin son kongresinden sonra partimiz saflarına katılmak yönünde tavır geliştiren ve partimizle kurdukları ilişki sonrasında partimizin taleplerine **uygun** olarak samimi ve dürüst bir yaklaşım sundukları için partimiz saflarına kabul edilen Ahmet Laço ve Sevda Yıldız yoldaşların partimiz tarafından “sahiplenilmesi” Devrimci Demokrasi gazetesinin bir köşe yazarı tarafından hakarete varan ölçüde saygısızca “eleştirilmiştir.”

İki yoldaş da 2003 yılının yaz ay-

ları sonunda partimize özeleştiri verecek katılma yönünde iradelerini belirlemiş ve partimiz de bu iradeyi onaylamış ve yoldaşları saflarına **kabul** etmiştir. Bu gerçeğin dışımızdaki herhangi birileri tarafından sorgulanmasının akıl kârı olmadığı bilinmelidir. İki yoldaşımızın iradeleri çeşitli biçimlerde ve uygun görülen ölçülerde kamuoyuna duyurulmuştur. Bu açıklamaların kabulü bazı akli evvellerin sandığı gibi bu iradeyi ortaya koyanların dışındakilerin sorumluluğunda değildir. Kimse böyle bir akıl dışılığın savunusuna girişmemelidir.

Herkesin saygı göstererek kabul etmesi gereken gerçek şudur: Ahmet Laço ve Sevda Yıldız yoldaşlar MKP’den kopan bir grup içindeki tartışmaların da sonucu olarak partimize katılma yönünde tavır geliştirmiş, partimizin bu yöndeki taleplerine

olumlu yanıtından sonra özeleştiri verecek parti saflarına geçmek istemlerini ortaya koymuşlardır. Partimiz de yoldaşlarla yaptığı görüşmelerdeki tutumlarını samimi ve dürüst bularak yoldaşları örgütlü bünyesine **katmıştır**. 2003 yılının yaz ayları sonlarından **itibaren** Ahmet Laço ve Sevda Yıldız örgütlülüğümüzün bir parçası olarak faaliyet sürdürmüşlerdir. Bu faaliyetlerinin sonunda şehit düşen yoldaşlarımız partimizin ve ordumuzun şehididir.

Yine, Ahmet Laço yoldaş ile ilgili asılsız iddialardan biri de yoldaşımızın, adını MKP olarak değiştiren TKP(ML) saflarındayken, Genel Sekreterimiz **Mehmet Demirdağ** yoldaşımızın şehit düşmesi olayında tarafımızdan sorumlu görülenlerden biri olduğu iddiasıdır.

Birinci olarak Genel Sekreterimi-

zin şehit düşmesinin esas sorumlusu savaş konusundaki tecrübesizliği nedeniyle ordumuzun komuta kademesidir. İkinci olarak bugünkü adıyla MKP’nin bu acı olaydaki sorumsuz davranışında Ahmet Laço yoldaşın hiçbir katkısı yoktur. Ahmet Laço yoldaş o dönemde Karadeniz kırsalında değildir. Ahmet Laço yoldaşın partimizle son ilişkisi ile hiçbir ilgisi olmayan bu olayın çirkin ve saygısız ithamların malzemesi olarak kullanılmasını kınıyoruz.

Bir düşman pususunda şehit düşen yoldaşlarımızın devrime adadıkları yaşamlarına leke sürmek anlamına gelen ithamlara son verilmelidir.

**Türkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist
MK-SB
Ağustos 2004**

PUSULA

TAKTİK ÖNDERLİĞİN ROLÜ

Taktik, stratejinin bir parçasıdır. **Stratejiye hizmet etmeyen bir taktik, boşa harcanmış bir emektir.** Taktik önderlik de, stratejik önderliğin bir parçasıdır. Stratejinin başarısı için her somut süreçte sınıf bilinçli proletaryanın lehine yapılan her hamle, kazanılan her başarı, stratejinin zaferi için kat edilmiş bir yoldur. Sınıf savaşımının bu uzun yolculuğunda aşılacak her bir engel, bir taktik ustalığı gerektirir. Bu taktik ustalığın yaratıcısı, yönlendiricisi **stratejik önderliktir.** Bu tarihsel misyonu oynamayan bir önderlik; stratejik zaferin de hazırlayıcısı olamaz.

Taktik önderliğin başarısı, var olan somut durumu doğru kavramak, tüm mücadele ve örgüt biçimlerinde asgari düzeyde bir seviye yakalamak ve değişen koşullara uygun olarak mücadele ve örgüt biçimlerini devreye koyma başarısını göstermekten geçer. Var olan somut durumu kavramaktan kastettiğimiz; dünyada, bölgemizde ve yaşadığımız topraklardaki mevcut gelişmelerdir. Yani, sınıf güçlerinin mücadele içindeki düzeyi, karşı devrimci saldırıların boyutu, yine emperyalist güçlerin kendi aralarındaki rekabetten kaynaklı çelişkilerin topraklarımızdaki etkisi, egemen sınıfların yönetmedeki zaafı, buna karşı ezilenlerin tutumu vb. tüm faktörlerin doğru bir analizi taktik hamleler için olmazsa olmazdır.

Her şeyden önce örgüt ve mücadele biçimlerini subjektif niyetimize göre belirleyemeyiz. **Her örgütlenme bir ihtiyacın, mücadele biçimi ise koşulların ürünüdür.** Koşullardan, devrimci hareketin gerileme ve yükselme süreçlerinden bağımsız bir mücadele biçimi düşünülemez. Bu süreçleri ayrıştırarak ve her sürece uygun olarak örgüt ve mücadele biçimlerinde gereken değişikliği yerinde ve zamanında yapacak olan da **taktik önderliktir.**

Mesela, kitlelerin devrimci parti ve örgütlerin pratik duruşlarından kaynaklı olarak derin güvensizlikler beslediği bir dönemde sürekli kitlelere dönük savaş çağrıları yapmanın pratik bir değeri olabilir mi? Ya da bu çağrıları sürekli yineleyen bir taktik önderliğin, mevcut objektif tabloyu doğru çözümlendiği ve yüklenilmesi gereken halkaya yüklendiği söylenebilir mi? Tabi ki söylenemez.

Oysa böylesi süreçlerde öncelikle yüklenilmesi gereken halka, kitleler ile

devrimci parti ve örgütlerin arasında bu denli mesafenin oluşmasına ve güvensizliklerin doğmasına yol açan pratiğin sorgulanması ve bu sorgulanma neticesinde ortaya çıkan doğru devrimci sonuçlar ışığında pratiğe yönelmesidir. Diğer bir anlatımla, **ortaya çıkan bu güvensiz tablo, sonuç itibarıyla taktik önderliğin izlediği bir pratiğin sonucudur.** Ve dolayısıyla aşılması da ancak pratikle mümkün olabilir. Bugün açısından baktığımızda da, stratejik hedefimize hizmet eden, taktik politikalar noktasında devrimci hamlelerimizi yoğunlaştırmadan çıkış yolu bulmamız zordur. Burada önemli olan esas noktalar devrimci hamlelerimizin merkezi görevimize hizmet edecek tarzda olması ve mevcut görevlerimizin içinde de esas ve öncelikli olana kilitlenmemizdir. Ve bu önceliklerimiz ışığında ortaya geliştirici ve sonuç alıcı bir irade koymak, diğer sorunlarımızın çözümünü de kolaylaştırır. Bu konuda Lenin'in şu saptamalarının tarihsel önemini doğru kavramalıyız: *"Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı olanaklı kılmak için kavranması gereken süreçler zincirindeki özel halkayı bulmak."*

Devamlı "Burada önemli olan, partinin önünde bulunan tüm görevler arasından, yerine getirilmesi gereken; merkezi noktayı oluşturan ve çözümünü diğer güncel görevlerin başarıyla yerine getirilmesini güvenceleyen özel güncel görevi bulup çıkarmaktır."

Yine bu politikaların başarılı bir tarzda uygulanması için taktik önderliğin günceli genelle birleştirmede, güncel politikanın uygulanmasında izleyeceği mücadele biçimleri ve ittifaklar sorunu çok önemli bir yer tutmaktadır. Bu konuda yeniden Lenin'in şu söylemlerine kulak verelim: *"...İşçi sınıfının günlük taleplerini ve günlük mücadelelerini ihmal etmek, parti faaliyetini sadece bunlarla sınırlamakla aynı derecede hatalı, yapılmaması gereken bir şeydir. Partinin görevi, günlük ihtiyaçlardan hareketle, iktidarı hedef alan devrimci mücadelede işçi sınıfına önderlik etmektir."*

Lenin'in ifade ettiği gibi, **hiçbir parti, hiçbir taktik önderlik işçi sınıfının güncel talep ve mücadelesine sırtını dönemez.** Güncel politikaya sırtını dönen, gelişmeler karşısında kayıtsız kalan, somut mücadele dilinden çok strateji üzerinde soyut söylemler veren bir taktik önderliğin çağrıla-

rının kitleler içinde yankı bulması düşünülemez. Ve kitlelerin, uğruna savaşmayı göze almadıkları, inanmadıkları bir stratejinin doğruluğu da tartışmaya muhtahtır. **Yine bütün enerjisini güncel sorunlar üzerinde yoğunlaştıran, günceli genel stratejik hedefiyle bütünleştirmeyen bir taktik önderliğin de stratejik başarısından söz edilemez.** Hiç şüphesiz ezilenlerin güncel ve somut talepleri üzerinde yoğunlaşan bir parti, belli bir kitle gücünü büyük oranda yakalayacaktır. Nitekim birçok reformist ve küçük burjuva önderliklerin pratiklerinde ortaya böylesi sonuçların çıktığını biliyoruz. Ama bildiğimiz bir başka gerçek ise; devrimin zor ögesi ve MLM çizgi konusunda özürü olan bu güçler stratejik bir başarı elde edemiyorlar. **O halde ancak doğru bir stratejiye hizmet eden doğru taktik hamleler başarının teminatı olabilir.** Ve bir komünist partisi de, stratejik hedefinden sapmadan, güncel gelişmeler karşısında somut koşullara uygun olarak mücadele biçimlerini devreye koymak zorundadır. Burada gözden kaçırılmaması gereken, hiçbir mücadele biçimini yadsımadan ama başvurulacak mücadele biçiminin de o somut durumla **çakışması** gerçeğidir. Eğer mücadele biçimi somut durumla çakışmıyor, **çatışmıyorsa**, orada ortaya konulacak en güçlü iradi müdahalenin de sonuç alıcı olması düşünülemez. Bu anlamıyla somut durumu kavrama, gelişmelere uygun olarak taktik değiştirme ve yeni mücadele biçimlerini hızla devreye koyma konusunda taktik önderliğin rolü ve önemi oldukça büyüktür.

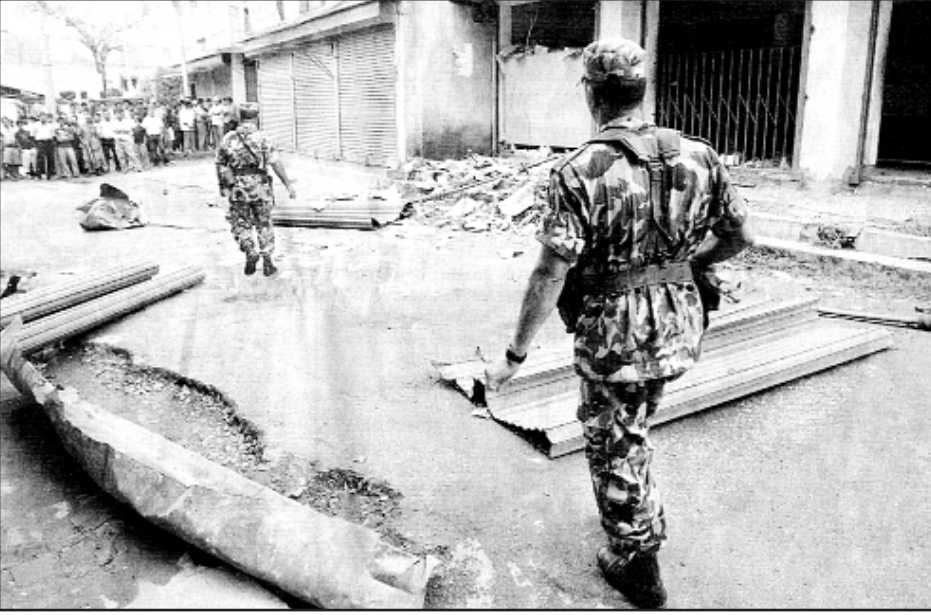
Yine **devrimci birliktelikler ve ittifaklar** sorununda da sınıf bilinçli proletaryanın tavrı tek düze ve mekanik olamaz. Elbette ki müttefiksiz, dostsuz parti ve devrim olamaz. Ama her devrim de, **gerçek ve geçici müttefiklerini** birbirinden ayırmak zorundadır. Bu ayrımı belirleyecek olan tabi ki müttefiklerinin sınıfsal nitelikleridir; devrim karşısındaki duruşlarıdır. Yine devrimin içinden geçtiği süreçte mevcut durumun devrim lehine sunabileceği somut çelişkilerden yararlanma ustalığıdır vb.vb.

Bugün açısından soruna baktığımızda Proletarya Partisi'nin stratejik hedefine uygun olarak saptadığı bir ittifaklar politikası dost ve düşman tanımlaması mevcuttur. Bu genel belirlemelerin yanında bugün somut olarak önümüze çıkan ve üzerinde önemle durmamız gereken, **devrimci ittifakların yanı sıra, bazı somut durumlarda daha geniş güçlerin içinde yer alacağı daha esnek platformlar oluşturmaya çalışmaktır.** Ki bu esnek platformlar içinde de devrimci güçlerin daha bir organizeli ve birlikte dav-

ranmaları öngörülen politikaların etki düzeyini daha da artıracaktır. **Tüm somut devrimci güçlerin "var olan somut durumun süreçle bağlantısını doğru temelde kurmaları ve geniş kitleleri devrimci politikalar doğrultusunda etkileme fırsatını iyi bir şekilde değerlendirme ustalıklarında" düğümleniyor.**

Bu tarz bir yaklaşımın, farklı bölgelerde -ki özellikle Kürt illerinde- yine her somut sorunda daha farklı biçimler alacağı ve esneklikler içereceği gerçeği asla gözden kaçırılmamalıdır. Diğer bir anlatımla, birliktelikler ve esnek yaklaşımlar, somut durumda, yani yönelinecek hedefte, güç ilişkisinden, mücadele lehine elde edilecek kazanımlardan bağımsız olarak ele alınmaz. Bu söylemlerin pratik açılımı da şudur: Bir yerde koşullar bize yalnız devrimci güçlerle birlikte yürümeyi dayatırken, bir başka yerde reformist güçlerle yürümeyi bir zorunluluk haline getirebilir. Bir yerde koşullar bize daha ileri düzeyde devrimci çıkışlar yapmayı dayatırken, bir başka yerde daha geniş güçlerle daha esnek bir yaklaşımın sergilenmesini gerektirebilir. Burada temel sorun bağımsız politikadan ödün vermeden ve somut durumu da gözden kaçırmadan devrim lehine sağlanabilecek azami kazanımları elde etmek olmalıdır. **Büyük kazanım, büyük başarılarından söz edip, hiçbir kazanım, hiçbir başarı elde etmemektense, küçük kazanımlar, küçük başarılar elde etmek ve bunlar üzerinden büyük başarıların zeminini örmeye çalışmak** sınıf mücadelesi açısından daha gerekli ve daha anlamlıdır.

Özellikle devrimci mücadelede belli duraksamaların ve gerilemelerin yaşandığı bir dönemde, yeniden kavgayı büyütüp devrim mücadelesini bir çekim merkezi haline getirmek için kitlelerin, ezilen ulusun sisteme karşı duyduğu en küçük hoşnutsuzlukları pratik eyleme dönüştürme çabası içine girmeyen, kendiliğinden gelişen hareketlere gereken iradi müdahalede bulunmayan bir partinin, büyük muharebeler söylemi bir hayal olarak kalmaya mahkumdur. Parti kadro ve militanlarının böylesi yanılığın ve yanlış şekillenişten arınmaları için, her şeyden önce önderliğin bu duruma müdahale etmesi gerekir. Yine önderlik, başarıların ve büyük muharebelerin yolunun, güncel gelişmelere sırtımızı dönmekte değil, günceli genelle birleştirmekten geçtiği gerçeğini kadrolarına ve militanlarına kavratmalıdır. Pratiğe dönük güncel sorunlara dair alınan kararların, verilen talimatların, sağlıklı bir temelde yerine getirilmesi de tamamen bu kavrayış düzeyinin niteliğine bağlıdır.

Nepal'de **Nepal Komünist Partisi (Maoist)** liderliğinde Halk Savaşı veren gerillalar, başkent Katmandu'ya giden ana yolları kesti. Katmandu'yu kuşatan üç büyük bölge de (Dhading, Nuwakot ve Kabre) Maoistlerin güçlü olduğu bölgeler.

Nepalli kaynaklar, NKP(M)'nin taleplerinin **tutuklu Maoist liderlerin serbest bırakılması, kayıpların bulunması ve gerillaların katledilmesinden sorumlu olanların yargılanması** olduğu yönünde bilgi verdi.

18 Ağustos Çarşamba günü başlayan kuşatmanın ardından Katmandu'ya giden ana yolların tamamen boşaltıldığı bildiriliyor. Ayrıca Maoistlerin etkin olduğu bir sendikanın **17 Ağustos'tan** itibaren işçilere yönelik yaptığı **grev (bandh)** çağrısı da etkili oldu ve birçok şirket çalışmalarını durdurdu.

Bugüne kadar NKP(M)'nin yaptığı çağrılara uyularak Katmandu ve diğer büyük kentlerde birçok kez genel grev gerçekleştirilmiş, Nepal'de yaşam durdurulmuştu. Ayrıca şehirlerde çeşitli bombalama eylemleri ve kitle gösterileri de gerçekleştirilmişti. Ancak NKP(M) ilk kez böylesine, başkenti kuşatan ve günlerdir devam eden bir kuşatma hareketi başlatmış durumda. Maoistlerin gücü ve cüreti karşısında şaşkına dönen burjuva basının eylemi, "**Maoistler güçlerini göster-**

mek için şimdi Katmandu'yu hedefliyor-

lar" şeklinde verdi. Araçların Katmandu'ya girişinin engellenmesi ile birlikte bir buçuk milyonluk nüfusuyla başkentte yiyecek ve petrol sıkıntısı çekileceğinden endişe duyulurken, Nepal devleti ise kentin 10 haftalık yiyecek ve diğer ihtiyaç stokuna sahip olduğunu açıkladı.

Nepal'deki her gelişmeyi ama özellikle de Maoistlerin hareketlerini büyük dikkatle takip eden yayımcı **Hindistan devleti**, Maoistlerin bu atağı karşısında harekete geçerek, Katmandu'ya havadan yiyecek takviyesi yapabileceğini açıkladı. Ancak Hindistan'ın bu teklifini reddeden gerici Nepal devleti, Maoistlere ateşkes çağrısı yaparak "barış görüşmeleri" için yeniden masaya oturma teklifi yaptı. NKP (M), bu çağrıya karşılık olarak, **kuşatmayı kaldırmak için öne sürdüğü koşulları tekrarlayarak yanıt verdi.**

Bu gelişmeye ek olarak, 22 Ağustos günü de Nepal'in Kuzeybatısında dağlık kesimde bulunan Khalanga Kasabasına giren yüzlerce kişiden oluşan Maoist gerilla grubu resmi binaları bombaladı.

Bu arada Nepal Komünist Partisi (Maoist), 16 Ağustos'ta yaptığı bir açıklama ile hükümet denetimindeki "**Nepal Radyosu**" muhabiri **Dekendra Raj Thapa'nın öldü-**

Nepal'de Maoist kuşatma

rülmesini üstlendi. 26 Haziran'da kaçırıldık-tan sonra haber alınmayan "gazetecinin" işbirlikçi olduğu netleştirildikten sonra 11 Ağustos'ta infaz edildiği bildirildi.

GAURAV VE KIRAN'IN YAŞAMLARI TEHLİKEDE

Bu gelişmelerin yanısıra, Hindistan devleti tarafından 20 Ağustos 2003'te tutuklanan NKP(M) Siyasi Büro üyesi **Yoldaş Gaurav** (Chandra Prakash Gajurel) ve 29 Mart 2004'te tutuklanan **Yoldaş Kiran** (Mohan Baidhya)'ın yaşamlarının tehlikede olduğu bildirildi. Konuyla ilgili **ILPS**, Enternasyonalist Nepal Dayanışma Forumu, **Nepal Halkı İlerici Forumu**, Almanya Demokratik Haklar Federasyonu, **Zambon Yaymevi**, Emperyalizm ve Gericiliğe Karşı Cephe (Afganistan) ve **DHDH (Frankfurt)** yaptıkları açıklamada şu bilgileri verdi:

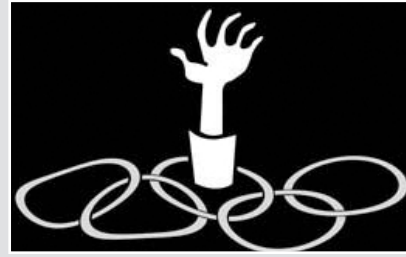
"...Aslında yoldaş Gaurav ve Kiran siyasi rehinelere tutulmaktadır. Tutuklan-

maları sırasında onlar Hindistan topraklarında legal olarak bulunuyorlardı... Bu gerçeğe rağmen Hindistan makamları onu serbest bırakmaya yanaşmıyor ve birçok kez Onu Nepal'e iade etmekle tehdit ettiler.

Yoldaş Kiran'ın durumu da aynen böyle. "Hindistan devletine karşı savaş yürütmek"le aleyhine açılan ön iddianame de sadece tutsaklığının devamı için uydurulan bir bahaneden başka bir şey değildir...

Emperyalist hakimiyet ve baskı zincirlerinden kurtulmak için mücadele eden tüm dünyadaki halklara Nepal halkı ilham ve etki kaynağı olmakta. Yoldaş Gaurav ve Kiran bu mücadelenin en ön safında yer alarak onu Nepal ve Enternasyonal alanda ileriye taşımaya çalışmaktalar. Bu görkemli hareketin başında yoldaş Gaurav ve Kiran gibi üst düzeydeki önderlerin siyasi büro üyesi olduğu Nepal Komünist Partisi (Maoist) bulunmaktadır. Bu mücadele hiçbir şekilde 'terörist' olarak gösterilemez."

Atina'da olimpiyat karşıtı gösteri

Yunanistan'ın başkenti Atina'da oynanan olimpiyat öncesinde olimpiyat karşıtları eylem yaptı.

Atina'da olimpiyat oyunlarından iki gün önce 11 Ağustos günü "**Anti 2004 Koalisyonu**" adıyla toplanan göstericiler, parlamento binası önünde protesto gösterisi düzenledi. Olimpiyatların yüksek maliyetini protesto eden göstericiler, hazırlık çalışmalarında ölen 13 işçiyi an-

dı. Göstericiler ayrıca hükümetin olimpiyatları bir polis devleti yaratmak için bahane olarak kullandığını da savundu. Olimpiyat oyunlarının Yunanistan'a yaklaşık 8 milyar Euro'ya mül olduğu tahmin ediliyor. Yunanistan'ın turizm gelirlerinin geçen yıla göre yüzde 15 düşmesi nedeniyle gelirlerin maliyeti karşılayamayacağı düşünülüyor.

Bir başka protesto gösterisi de **Uluslararası Özgür Sendikalar Konfederasyonu (ICFTU)** tarafından spor ayak-kabı ve elbise sektörlerinde çalışan işçilerle dayanışmada bulunmak amacıyla gerçekleştirildi. Olimpiyatlar öncesinde Atina'daki Akropolis'in yakınında düzenlenen eylemde, 20 isimsiz ve maskeli kadın, spor tekstilinde çalışan işçilerinin çalışma şartlarını sessizce protesto etti.

- Kendi kaldıkları yerleri temizleyen tutsaklara, idare tarafından hijyen içeren temizlik maddelerinin ve gereçlerin verilmesi.

- Hapishaneler arası sürekli sevkler son verilmesi, böylece hem tutsakların ve hem de ailelerinin yaşam istikrarlarının korunması.

- Düzenli olarak aileleriyle, özellikle ziyaretler yasaklandığında telefon görüşmesine izin verilmesi.

- Açık üniversitelerdeki derslere katılmalarına ve öğrenimlerini bitirmelerine izin ve-

rilmesi.

- Uluslararası standartlara uygun olarak tıbbi bakımın sağlanması ve periyodik sağlık kontrolü yapılması.

- Kolektif cezalandırma politikasının durdurulması, tutsaklara (kantinden yaptıkları alışverişi ve yiyecek kısıtlaması gibi) verilen cezaların kaldırılması.

- Kadın ve yaşlı küçük tutsakların koşullarının düzeltilmesi, adli tutsaklardan ayrılması ve küçük tutsakların büyük Filistinli tutsakların bakımına verilmesi.

Filistinli tutsaklar açlık grevinde

Hapishaneler gerçeği, ülkemizde sürekli bir sorun olarak varlığını sürdürürken ve dünyada da **Guantanamo** ve **Ebu Garib** emperyalizmin işkence merkezleri olarak kamuoyuna yansırken, İsrail zindanlarındaki uygulamalar da Filistinli tutsakların açlık greviyle gündeme geldi.

15 Ağustos'ta başlatılan açlık grevi, İsrail devletinin, katliamcı zihniyetine yakışır tüm vurdumduymaz tavırlarına karşın binin üzerindeki tutsak tarafından sürdürülüyor. İsrail İçişleri Bakanlığının açlık grevine yönelik tavrı "**Bir gün, bir ay ya da ölüncüye kadar grev yapabilirler, fakat taleplerini kabul etmeyeceğiz**" sözleriyle ortaya konuyor. Bunun yanısıra tutsakların açlık grevi kararının ardından hapishanelerde çok sert önlemler de alındı:

* Hapishanelerde direnişe önderlik eden tutsaklardan 120'si Nafha Hapishanesinden Negev Çölündeki izolasyon hücrelerine sevk edildi. Bu tutsaklar adli İsraili tutuklularla birlikte tutuluyorlar.

* 15 Ağustos'tan itibaren, belirsiz bir süre için aile ve avukat ziyaretleri yasaklandı.

* Açlık grevi yapanların hücrelerinden sigara ve tuz da dahil, su dışında tüm sıvı içecekler toplandı.

İsrail hapishanelerindeki Filistinli tutsaklar tutuklandıkları andan itibaren olağanüstü zor koşullar altında sistematik işkence politikalarına ve insanlık dışı uygulamalara maruz kalmakta. Ve tutsaklar, bu koşulların düzeltilmesi için hiçbir görüşme yapma olanağına sahip olmadığından kaynaklı, açlık grevinin tek seçenek olduğuna inanıyorlar. Zira daha önce de yine açlık grevleriyle elde ettikleri tüm hakları gasp edilmiş durumda ve bugün sürdürdükleri açlık grevi de tamamen insani ve yaşam koşullarını ilgilendiren taleplerle yapılıyor. Tutsaklar taleplerini şöyle sıralıyorlar:

- Hücrelere belirsiz saatlerde, sık sık yapılan ani baskınlara son verilmesi,

- Tek kişilik hücrelerde tutulmaya son verilmesi,

- Verilen yemeklerin kalitesinin ve miktarının artırılması,

- Ailelerin verdikleri giysi, kitap ve diğer ihtiyaçlarının kendilerine verilmesi,

Evrensel Bakış

SOSYAL HAK GASPLARINA KARŞI SOKAKLARI, ALANLARI DEVRİMCİLEŞTİRELİM!

SPD-YEŞİLLER Koalisyonu hükümetinin işbaşına geldiği günden bu yana, politikalarıyla ve söylemleriyle kimlerin sözcüsü olduğunu, Almanya işçi sınıfı ve emekçi halkı bizzat pratik yaşamları içinde öğrenmeye devam ediyor. Emperyalist burjuvazinin uzun yıllardan beridir uygulamaya çalıştığı ve uyguladığı neo-liberal politikalarının bir sonucu olarak; bir önceki dönemin başbakanı Helmut Kohl hükümetine olan tepkilerin emperyalist devlete yönelmemesinin bir çabası olarak ve neo-liberal politikalarının devamı için; işçi sınıfına ve emekçi halka büyük umutlar, vaatler ile sunulmuş işbaşına getirilen sosyal demokrat(!) SPD-YEŞİLLER koalisyonu; kısa zaman içinde halkın karşısında yer aldığı, bugün gelinen aşamada Almanya halkı açısından daha da net görülmeye başlanmıştır.

Bugüne dek uyguladıkları yıkım politikaları ile; kazanılmış sosyal hakların birer birer gasp edilmesi, işsizliğin daha da büyümesi, taşeronlaştırma ve kiralık işçi firmaları ile işçi sınıfının örgütlü sendikal mücadelesi yok edilme istendiği gibi; aynı zamanda iş saat ücretleri de düşürülmektedir. Emperyalist burjuvazinin, bir bütün olarak hem dünya genelinde hem de AB içinde uyguladığı bu yıkım politikalarına 'REFORM' adı altında insanlara yutturulmaya çalışıldı. Almanya'da ilkin 1997 yılında HARTZ programı adı altında piyasaya sürülen bu paketler zinciri, ancak SPD-YEŞİLLER koalisyonu döneminde uygulama şansı buldu. Otomobil tekeli VW yönetim kurulu üyelerinden Hartz'ın adını alan bu paket, süreç içinde daha kapsamlı ve geniş uygulama alanı çerçevesinde AGENDA 2010 (Uygulama 2010) Reform adı altında 2000'lerin başından itibaren dillendirilmeye başlanılarak, süreç içinde adım adım uygulanmaya başladı ve 2010 yılında sonuçlandırılması hedeflenmektedir. Aslında emperyalist burjuvazinin dünya genelinde uygulamaya başladığı 'yeniden yapılandırma'nın Almanya'da uygulanmasının adıdır. Hartz 1 saldırı programı ile başlayan bu süreç, Alman tekellerinin hemen hepsinin onayı ile; Hartz 2, 3 ve en sonu Hartz 4 programıyla saldırılar tüm hızı ile devam ediyor. Saldırı paketlerinin ortak adı 'AGENDA 2010'la sunulan acı reçeteler; başlangıçta Almanya işçi sınıfı ve emekçi halkı arasında algılanamamış, bundan dolayı güçlü bir karşı koyuş, tepki geliştirilememiştir. Bunda sendikaların, revizyonist, reformist parti ve çevrelerin oldukça önemli payı mevcuttur. Gelinen aşamada; işçiler ve emekçiler pratik yaşamlarında saldırının boyutunu, önemini görmeye, anlamaya başlıyor! Fakat

hali hazırda sınıfa öncülük edecek komünist partisinin olmayışı veya var olan devrimci partilerin zayıf ve marjinal oluşu; gelişen tepkilerin, öfkelerin daha örgütlü, bilinçli bir şekilde sınıf mücadelesine kanalize edilmesi henüz çok zayıf kalmaktadır.

Son bir-bir buçuk aylık döneme bakacak olduğumuzda, Almanya'da sınıf mücadelesinde belli bir kıpırdanışın olduğunu görmekteyiz.

Örneğin Stuttgart özgülünde dünya tekelleri arasında büyüklük ve güç bakımından 5. sırada yer alan Daimler-Chrysler tekelinin; sınıfa başlattığı saldırının; bilinçli işçiler, devrimci-demokrat kurumlar, parti ve örgütler tarafından dikkatle ele alınması ve önemsenmesi gerekmektedir. Çünkü saldırının yalnızca Daimler-Chrysler ile sınırlı olmadığı, birçok üretim sektörünü de kapsadığı gerçekliği söz konusudur. Hatırlanacağı üzere kısa bir zaman önce Siemens tekelinin başlattığı saldırı furyası kısmen de olsa kimi fabrikalarında uygulama başlatıldı. Fakat Daimler-Chrysler'in başlattığı saldırı ise; yalnızca kendi üretim alanlarında sınırlı olmayıp, AB ve dünya genelinde başkaca tekeller ve ülkeler bu gelişmeyi izlemektedir. Şu an otomotiv ve kimi başkaca metal sanayi dalındaki tekeler, firmalar da böylesi bir saldırıyı başlatma hazırlığındadır. Bunlar ilk elde MAN, Opel, Ford, BMW, VW, Porsche ve Bosch vb.'leridir. Peki neydi bu tekelin saldırı talepleri?

1. Haftalık çalışma saati olan 35 saatlik işgünü süresinin 40 saate çıkarılması 2. Mesailerin artırılması ve ödemelerin kesintisi 3. Cumartesi günlerinin resmi iş günü olarak kabul edilmesi 4. Yılbaşı ve tatil günlerinde yapılan ödemelerden 700 Euro kesinti yapılması 5. Üretim maliyetinin düşürülmesine yönelik işçi ücretlerinin düşürülmesi 6. Yıllık 500 milyon Euro tasarrufun sağlanması 7. Tasarruf adı altında kimi fabrikalarında sürece yayılacak şekilde 6000 işçinin çıkarılması vb.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu saldırılar karşısında, özelde Daimler-Chrysler işçisinin, genelde işçi sınıfının tepkisi ve tavrı neydi? Mercedes'in ana üretim bölgesi olan Stuttgart'ta, işçiler üç haftalık bir direniş sürecini yaşamış, uyarı grevleri, basın açıklamaları ve yer yer sendikanın engelleyici tavrına rağmen Untertürkheim işçilerinin; trafiğin yoğun olduğu çevre yolunu 2 saatliğine işgal etmesi gibi eylemler ile direnişlerini göstermişlerdir. Yine işveren işçileri bölmeye dönük politikasına karşı, Bremen Mercedes işçileri tepki vermiş ve 'c klase'lerin Bremende üretimine izin vermeyeceklerini ifade etmişlerdir. Mannheim, Ulm vb. alanlar-

daki Mercedes işçileri de bu direniş sürecinde yerlerini almışlardır. Almanya genelinde 80 bin Daimler-Chrysler işçisi bu süreci yaşamıştır, bu dönemde işçi sınıfı için yeni olan ve gelecek çatışmalar için yol gösterici olabilecek bir olgu da; işçilerin % 80'i grev istemiştir. İşçilerin talepleri yalnızca kendi üretim alanlarıyla sınırlı olmayıp, ayrıca "AGENDA 2010'a hayır" talebini de kapsamıştır.

Genel olarak işçi sınıfının, bu üç haftalık direnişe, mücadeleye destek sunması söz konusu olmamıştır ya da oldukça cılız kalmıştır. Tam da böylesi dönemlerde sınıfa bilinci dışarıdan taşıyacak önderliğin olmayışı veya marjinal oluşu vb. bu dönemin handikapıdır, şayet böylesi süreçlerde devrimci dinamikler ciddi dersler çıkartamazsa; sınıfın dayanışma bilinci, eylem birliği gibi yanları zayıflayacak ve var olan güvensizlik devam edecektir. Doğal olarak bu boşluk burjuvazi tarafından ve şürekası revizyonist, reformist vb. bilumum kaşarlanmışlarca doldurulacak; tepkiler, öfkeler törpülenerek eylemlerin içeriği olabildiğince boşaltılacaktır.

Sonuç itibarıyla, sendikal yönetim işçilerin haklarını ve taleplerini masa başında satmıştır. Daimler-Chrysler'de varılan uzlaşma ile, ilk etapta 20.000 işçiyi kapsayacak 35 saatlik işgünü (haftalık) 40 saate çıkartılmış, hizmet sektörü adı altında çalışan kesimlerde kademe kademe 39 saate çıkartılacak, 700 Euro'luk kesintinin ilk elde %30'luk kısmı uygulanacak. Ve böylelikle yeni saldırıların önü de açılmıştır. Bu süreçte sınıf bilinçli işçilerin, devrimci çevrelerin tüm yetmezliklerine ve yetersizliklerine rağmen; işyeri temsilciliklerinde, kimi sendika şubelerinde ve işçiler içerisindeki çalışmaları gelecek açısından olumlu yanı teşkil etmektedir. MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi)'nin bu süreçte merkezi çalışmasını Stuttgart bölgesinde yoğunlaştırması, farklı alanlardan deneyimli kadrolarını, aktivistlerini Stuttgart'a sevk etmesi önemliydi. ATİF Stuttgart bölgesi faaliyetçileri de olarak sürecin içerisinde yer almaya çalışarak tavrı takındı. Çıkarılan iki bildiri ile kısmi dağıtımının yanı sıra Türkiyeli devrimci-demokrat kurumlara çağrıda bulunuldu, ATİF Tohum Kültür Derneğinde MLPD'li katılımcılar ile birlikte 'Daimler-Chrysler'deki gelişmeler, işçi sınıfının tavrı ve talepleri' adlı bir panel gerçekleştirdiler.

Daimler-Chrysler'deki hareketli günlerin sona ermesinden yaklaşık 2.5-3 hafta kadar sonra, Almanya'da yeniden hareketli günler başladı. "Pazartesi Mitingleri" adıyla 'HARTZ 4'e ve 'AGENDA 2010'a hayır! eylemleri ile işçiler ve emekçiler sokaklara çıktı. ATİF de 16.08.2004 tarihinde Stuttgart'ta gerçekleştirilen eylemde yerini aldı ve eylemi organize eden Stuttgart Sosyal Yıkıma Karşı Birlik içerisinde yer alarak eylemin aktif örgütleyiciler-

rinden biri olarak çalışmalarına devam ediyorlar. "Pazartesi Mitingleri" ilk olarak Almanya'nın doğu illerinde Leipzig, Halle gibi yerlerde başlayarak Desau, Halberstadt, Rostock, Gera, Berlin, vb. şehirlerde devam ederek 40 binin üzerinde işçi, emekçi gösterilere katılmıştır. Kısa zamanda yaygınlaşan eylemler Köln, Dortmund, Hamburg, Gelsenkirchen, Stuttgart, Frankfurt vb. büyük şehirlerde de yaygınlaşarak toplam 170-200 bin işçi, emekçi gösterilere katılmıştır. Bu eylemleri daha etkili kılmak ve merkezileştirmek için; Almanya genelinde merkezi bir koordinasyon oluşturma girişimi de başlatılmıştır.

Kısa zamanda gelişen tepkiler sonucu başta devlet olmak üzere, hükümet ve ana muhalefet partisi oldukça rahatsız olmuştur. Bunun yanında İGM gibi büyük sendikalarda eyleme destek sunmayacaklarını ifade ederek, gerçekte kimlerin yanında yer aldıklarını bir kez daha deklare etmiştir. Özellikle kolları, eylemlerin dalga dalga fabrikaları sarması ve devrimci dinamiklerin bu süreçte güçlenerek karşılımlarına çıkması olgusudur. Bunun için başta Medyayı kullanarak, eylemlere dönük yalan, demagogik söylemlerle içeriğini karartmaya ve halk nezdinde küçümsemeye çalışmaktalar. Bununla birlikte Stuttgart özgülünde olduğu gibi, NPD'li Nazi faşistlerini protesto alanlarına salarak, provokasyon girişimlerinde bulunmaktalar. Gayet masum(!) bir istekle eyleme katılıp destek sunmak istediklerini söyleyebilecek denli de ikiyüzlü davranmışlardır. Amaç devrimcilerle, kitlelerle karşı karşıya getirip, herhangi bir olay yaratıp; sonraki eylemleri yasaklatmak, kitle katılımının düşürülmesini sağlamaktır. Kitlenin ve ATİF faaliyetçilerinin soğukkanlı tavırlarıyla provokasyon girişimi boşa çıkartılmıştır fakat bundan sonraki eylemlerde de bu tür provokasyonların olabileceğini hesaba katarak, daha örgütlü ve hazırlıklı olmalıyız.

Bu eylemler vesilesiyle, geçen yıldan başlatmış olduğumuz 'AGENDA 2010'a hayır! kampanyasını bu eylemler özgülünde, daha kapsamlı ele alarak çalışmalarımıza uygun bir şekilde bütünleştirmeliyiz! ATİF'e üye tüm derneklerimiz, komitelerimiz bu eylemlere katılmalı, birlikler içinde yer alarak sürecin aktif bileşenleri olmalıyız. Hedeflerimize uygun kitle çalışmasını yürütmeliyiz, geniş Türkiyeli işçi, emekçiler arasında ajitasyon-propaganda faaliyetlerini etkili bir şekilde sürdürmeliyiz!

Unutmayalım ki bizzat böylesi süreçler, eylemler bizleri kitlelerle buluşturacak ve gelişimimizi sağlayacaktır. Ayrıca sürecin kadroları, aktivistleri böylesi dönemlerde yetiyecek ve gelişecektir. Ve böylesi dönemler bizlere birçok sorumluluk yüklemektedir, bunun için 'az laf çok iş' söylemine uygun davranarak tüm alanlarımız görev!

Eren Kaya (İsmail) yoldaşın anılarını mücadelemizde yaşatacağız

2001 yılında yurtdışında Proletarya Partisi'yle tanışan **Eren Kaya**, kurtuluşun devrimde olduğunu, devrimin ise ancak **Proletarya Partisi**'nin sahip olduğu doğru siyasal-ideolojik hatta yürüyüşe geçmekle gerçekleşebileceğine inanmıştı. Bu kavrayış,

onun kısa bir süre içinde mücadelede yerini almasını beraberinde getirdi. Gençlik faaliyetini sürdüreceği **Paris** alanına gelen İsmail'in sevecenliği, kararlılığı ve atılganlığı yoldaşlarının dikkatinden kaçmadı. Bunun üzerine 2001 yılının Temmuz ayında gerçekleştirilen **Murat Deniz Eğitim Kampı**'na alındı. Kampa kendisini adapte edebilmiş ve eğitim süresince nasıl hareket edilmesi gerektiğini olumlu davranışıyla sergilemişti. Eğitim toplantılarının ardından tartışan, inceleyen, sorgulayan ve yoldaşlarıyla tartışıp doğruyu arayan bir davranıştı bu. **Eğitilmeye ve dolayısıyla değişip dönüşmeye açık bir tutumu vardı. Bu davranış ve tutum, hem kendisini siyasal yönde geliştirmenin, hem de ileriki süreçte bu birikime somut bir anlam kazandıracak olan pratiğinin güçlenmesinin, yani çelikleşmenin ilk hamlesiydi.** İsmail bu hamleyi başarıyla tamamlayabilmek için yoğun bir çabaya girmiş ve yönü-

nü, kendisini her yönüyle Demokratik Halk Devrimi'ne ve buna önderlik eden Proletarya Partisi'ne adanmış ve dolayısıyla Parti'yi kendisine göre değil, kendisini Parti'ye göre şekillendiren yoldaşların olduğu kulvara çevirmişti. Bu azim ve kararlılık, onun ideallerinde güçlenmeye başlayan mücadeleden en keskin ve sıcak alanı olan kırsal alana gitme istemini objektif bir talep haline getirdi. Ve nihayetinde, bu talebini Parti'ye sundu. Talebinin olumlu bir yanıtla karşılanması sonucu **2002 yılında** Karadeniz kırsalına gitti. Burada bir yıl faaliyet yürüten İsmail yoldaş, kırsal alanın zor koşullarına dayanamadığını ve geri gitme talebini Parti'ye sundu. Parti'nin bu talebini kabul etmesi üzerine yurtdışına çıktı. Ve 2003 yılının Eylül ayında ilk adımını attığı **Fransa**'ya yeniden geldi. Kendi kendinin sorgulayıcısı olabilmenin önemini bilen İsmail, özelleştirilmesinde şunları belirtiyordu **"Kırsal alana giden biri, en başta si-**

yasi ve ideolojik olarak sağlam olmalı. Koşula adapte olmak için kendini sürekli yenilemeli. Ben bunu orada yaşadım ama koşulları kaldıramadım. Her ne kadar kendimi zorladıysam da, bende gelişen ideolojik zayıflığı yenemedim. Durumumu yoldaşlara ilettilim" diyordu.

Onda gelişen bu **"ideolojik zayıflık"**, onu Parti çevresinden uzaklaştırmadı. Her şeye rağmen devrimin bir gereksinim olduğu ve bunu ancak proletarya enternasyonalizminin ülkemiz topraklarındaki yegane temsilcisi olan **TKP/ML** önderliğinde olacağı gerçeğine inanıyordu. Kendisini sorguladığı, eksik ve zaafalarını aşmak için çabaladığı böyle bir süreç içerisindeyken, bir takım hukuksal sorunlarını çözmek için gittiği Fransa'nın **Nantes** şehrinde, **28 Temmuz 2004** sabahı, tüm çabalara karşın henüz belirlenemeyen (otopsi raporunda intihar olarak geçen) bir nedenle, evine yakın bir parkta ölü bulundu.

Gecekondu şehitleri

1 Mayıs Mahallesi-2 Eylül 1977

Ülkenin dört bir yanından, kap kaçacağını, umudunu sırtına vurup İstanbul'a göç edenlerin oluşturduğu **1 Mayıs Mahallesi** (bugünkü adıyla Mustafa Kemal!) 2 Eylül 1977 günü devletin azgınca saldırısına sahne oldu. 2 Eylül günü, varları yoklarını kullanarak yaptıkları gecekonduları yıkılmak istenince, gecekondu halkı devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti.

Görgü tanıklarının anlatımından;

"Çatışma sırasında panzerler evlerin üzerlerine yürürken **polis sis bombaları kullandı.** Bu arada çocuk, yaşlı, genç gecekondu sahipleri polisin şiddetli saldırısına uğradı. Evlere sığınanlar sürüklenerek ve sürekli dövülerek polis otolarına bindirildi."

"**Önümüzdeki iki adamı panzer ezdi.** Polisler bunun üzerine hal-

ka sürekli ateş açmaya başladı. Halktan yaralananlar, ölenler oluyordu. Ondan sonra polisler uzun namlulu silahlar geldi. Silahlarla taramaya başladılar. **'Bunlar vatan-dış değil, bunlar Mao'nun çocukları'** diyorlardı."

Dönemin İstanbul Valisi Namık Kemal ise, bütün bu olanlar karşısında **"güvenlik kuvvetlerine karşı girilen bu saldırıları esfle karşılıyorum"** şeklinde açıklama yapıyordu.

Çatışmalarda açılan ateş sırasında TKP/ML üyeleri **Hüseyin Aslan**, Hüseyin Çaparoğlu, **Cuma Gül**, Hasan Yıldırım ve **İsmail Poyraz** şehit düştüler. Katledilenlerin arasında devrimci **Hasan Kızılkaya**, ev kadını **Müzeyyen Keskin** ve **Hıdır Ulman** adlı bir yurtsever ile 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan iki bebek de vardır.

Şehit düşenlerden; Hüseyin Aslan, Dersim **Nazımiye** doğumludur, bir bankada müstahdem olarak çalışmaktadır. Cuma Gül 1944 **Gaziantep**; İsmail Poyraz, 1948 Dersim **Pülümür** Tasni köyü, Hüseyin Çaparoğlu ise **Malatya** doğumludur.

2 Eylül 1977'nin üzerinden 27 yıl geçti, ama geçen zamanda doğaldır ki, sistem aynı sistem olduğu için, bugün devletin eli Demokles'in kılıcı gibi gecekondu halkının başında sallanmaya devam ediyor. Yoksul insanlara ev edindirme gibi bir derdi olmayan devlet, bugün **Pendik**'te Aydos Mahallesi'nde, sel suları altında kalan **Alibeyköy**'de, Sarıyer **Derbent**'te gecekonduları yıkmayı önüne hedef olarak koyuyor. Peki evleri yıkılan insanlar nereye gidecek, nereye yerleştirilecek? Bu sorunun cevabı yok. Hem siz değil miydiniz bu gecekonduculara su, elektrik bağlayıp buralardan vergi alan? Sorulan pek çok soru cevapsız... Yalnız net olan şudur ki, devlet bu arsaları para babalarına peşkeş çekecek, yüksek meblağlarla. Devlet tabi ki, sınıf karakteri gereği, emekçi halkı değil kazanacağı rantı düşünecektir. O halde, devlet zenginlerin, mafyanın, para babalarının devletiye; yoksul, emekçi insanların çıkarını göz etmiyorsa bize de tek yol kalıyor: hep birlikte, bir araya gelerek, örgütlenerek, 2 Eylül gecekondu direnişinden öğrenip ders çıkararak hakkımıza sahip çıkalım! Örgütlü gücün yenilmeyeceğini görelim!

Unutmayalım, mücadele edilmeden kazanılan hak yoktur!

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Cemil Oka: 1954 **Eskişehir** doğumludur. Faşist bir generalin oğlu olmasına rağmen, safını halktan, devrimden yana belirlemiştir. Okmeydanı'nda bir kamulaştırma eyleminde, çıkan çatışma sonucu **27 Ağustos 1977**'de yaralıyken ele geçirilerek katledilir.

Cemil Çelik: Sivas **Banaz** doğumludur. **27 Ağustos 1979**'da faşistler tarafından arkadan vurularak katledilmiştir.

İbrahim Kara: Erzincan **Refahiye** Resuloğlu köyü doğumludur. İzmir'de **2 Eylül 1980**'de kolluk güçleriyle girdiği çatışmada katledildi.

Ali Geçgel: Dersim **Mazgirt** Göktepe köyü doğumludur. İşkenceci polislerden birinin cezalandırılması eylemini başarıyla yerine getirdikten sonra çıkan çatışma sonucu **İbrahim Kara** şehit düşerken, **Ali Geçgel** sağ olarak ele geçirilmiş ve polislerce katledilmiştir.

Munzur Geçgel: Abisinin cenazesini almak için İzmir'e gittiğinde gözaltına alınır ve üstüne atılan suçlamaları kabul etmez. İşkenceciler kendisini **9-10 Eylül 1980** tarihinde işkenceyle katleder.

Pir Hasan Kulaç: Dersim **Ovacık** Yazıören köyü doğumludur. Dersim dağlarında TC askerleriyle çıkan çatışmada 5 Eylül 1981'de şehit düşmüştür.

Ahmet Şahin: 1965 **Maraş Elbistan** doğumludur. Ankara'da Tıp öğrenimi gördüğü sırada TMLGB'nin oradaki inşaa görevini üstlenmişti. **Osmaniye**'de karakol baskını esnasında yaralı tutsak düştü ve **8 Eylül 1989**'da işkenceyle katledildi.

Sinan Gürer: **30 Ağustos 1994**'de **Erzincan**'da Ordu caddesinde sivil faşistlerle girdiği kavgada şehit düştü.

Sinan Günel: 1979 Tokat **Almus Çambulak** (Dadukta) köyü doğumludur. Daha sonra ailesiyle beraber İstanbul'a göç etti. 1998 sonbaharında tutsak düştü. 8 ay sonra çıktığında gerilaya katıldı. **6 Eylül 2001** gecesi çıkan çatışmada şehit düştü.

Kenan Güzel: Eylül 1985 **Erzincan** doğumludur. Linz Umut Kültür Merkezi'nde bağlama hocalığı yaptı. **28 Ağustos 2001**'de gittiği bir gölde boğularak hayatını kaybetti.

Didar Şensoy: 1940 **Yugoslavya** doğumludur. Arnavut milliyetindedir. İHD kurucularındandır. Meclis önünde hapishanelerle ilgili yapılan bir eylemde kalp krizi geçirecek 1 Eylül 1987'de ölümsüzleşti.

6-7 Eylül olayları: “Sizi öldürmeyeceğiz, evinizi yağmalayacağız!”

Tamamen bilinçli, öngörülü ve planlı olarak tezgahlanan **6-7 Eylül olayları**, Cumhuriyetin vitrininde duran büyük şehirlerdeki etnik unsurların da son bir hamleyle yok edilmeleri girişimidir. Devlet, bu politikasını hem o günlerde sürdürülmemekte olan Kıbrıs görüşmelerinde bir şantaj, hem de İstanbul ve İzmir’in kadim halklarından kurtulma için bir fırsat olarak kullandı. Olayları “**Komünist tahriki**” diye sunmakla da dış tepkileri önlemeye çalıştığı gibi ve sosyalistlere yeni saldırı bahanesi yaratarak bir taşla bir kaç kuş vurmaya çalıştı. Bu olaylar tüm sonuçlarıyla TC’nin temel devlet politikalarına hizmet etti.

Saldırıları, M. Kemal’in Selanik’te doğduğu eve Yunanlılarca bir bomba atıldığı haberinin 6 Eylül günü radyodan okunması ve bu haberin “**İstanbul Ekspres**” adlı akşam gazetesinin 2. baskısında duyurulmasıyla “start” almış oldu. İstanbul Ekspres, MİT mensubu **Mithat Perin**’in çıkardığı DP yanlısı bir gazeteydi..

Beyoğlu **İstiklal caddesinde** Türk bayrağı asarak önlem almış olanların dışında ve daha önce tertipçiler tarafından işaretlenmiş tüm dükkanlar yerle bir edilmişti. Örgütlenmiş ve kışkırtılmış çapulcu kalabalıklar tarafından **Taksim**, **Arnavutköy**, **Ortaköy**, **Karaköy**, **Eminönü**, **Sirkeci**, **Ge-dikpaşa**, **Çarşıkapı**, **Kumkapı** ve **Bakırköy** de aralarından olmak üzere 52 yerde birden aynı anda çıkarılan yangınlarla tarihi, ulusal, kültürel ve sanat varlıkları bir gecede yakılıp kül edildi; yıkıldı, yağmalandı. Ellerine kazma, kürek, balyoz ne bulmuşsa kırılıp dökülecek Rum, Ermeni evi, işyeri arayan gruplar şehrin dört bir yanında sabaha kadar terör estirdi. Rum ve Ermeni hastanelerine bile saldırılarak yangınlar çıkarılmış, “gayri Müslim” mezarlıkları açılarak cesetler sokaklarda sürünür olmuştu.

Milli Eğitim Bakanlığının resmi verilerine göre, İstanbul’da ilk, orta ve lise derecesinde 32 Rum ve 8 Ermeni okulu tahrip edilmişti. **İstanbul’da 74 kilise vardı. 70’i aynı zamanda yakılıp yıkılmıştı.** Kiliseler dışında bir Havra, 8 Ayazma, 2 Manastır, 3 bin 584’ü Rumlara değeri Ermeni ve Musevilerle ait 5 bin 538 gayrimenkul tamamen yakıldı.

Ankara’da ve diğer bazı taşra kentlerinde ise her nasılsa kalmış olan Rum ve Ermenilerin kilise ve işyerleri de bu kıyımın nasiplerini aldılar.

15 Ekim 1955 tarihi itibarıyla 4 bin 333 kişinin toplam 69 milyon 578 bin 744 TL zarar gördüğü beyan edilmişti. Oysa bu rakamın gerçeğin çok küçük bir kısmı olduğu kolaylıkla anlaşılabilir. Gazeteci **Haşim Akman**’ın dediği gibi “Tahrip edilen malların değeri gerçekten de inanılmaz boyutlardaydı. Ama **İstanbul’un 500 yıllık çok kültürlü yapısına düşen bomba, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak ölçüdeydi.**”

O sralarda DP İstanbul milletvekili olan **Aleksandros Haçopulos**, TBMM’de yaptığı konuşmada polislin tahrip ve yağma yapanları koruduğuna, örnekler verirken Büyük Ada’ya polislin gözleri önünde kayıklarla gelen 200-300 civarında kişinin Rum ev ve işyerlerini tahrip ettikten sonra yine polislin gözleri önünde elleri kollarını sallayarak adayı terk ettiklerini belirtmektedir.

Hükümette bulunan bir partinin milletvekilinin evinin, yaşlı ana-babasının jandarma ve polislin gözleri önünde gece yarısı saldırıya uğraması, diğer insanların ne gibi bir şiddet ve kıyıcılıkla karşı karşıya kalmış olduklarını çarpıcı biçimde ortaya koyması açısından ilginç bir örnektir! Gerisini siz düşünün...

Çok sonraları resmi kayıtlarda 3 ölü 30 da yaralı olduğu açıklandı. Basın üzerindeki resmi ve gayri resmi sansür, mezarların açılıp ölülerin bile caddelerde sürüklendiği bu olaylarda gerçek insan kaybının verilmemesini gösteriyor. Buna rağmen birçok gazete “**bazı küstahların linç edildiğini**” yazmaktadır.

6-7 Eylül olaylarındaki gözle görülür ilke, tüm görgü tanıklarının da belirttikleri üzere polislerin ve saldırganların “**Cana bir şey gelmeyecek, yal-**

nızca kırılıp dökülecek” demeleridir. Bu da hedefin ve yöntemin dikkatlice seçildiğini göstermektedir.

7 Eylül günü İstanbul, Ankara ve İzmir’de Sıkıyönetim ilan edildi. Sıkıyönetim ilanı görüşmelerinde “güvenlik kuvvetlerinin zafiyeti ve vaktinde önlem alınmaması” konusundaki eleştirileri cevaplayan Başbakan Yardımcısı **Fuad Köprülü**, “...bu hadiseden **Hükümet önceden haberdardı.** Ona göre bazı tertibat da almıştı. Fakat hadisenin günü ve saati belli değildi” diye savunma yapar. Ancak onun “**haberimiz vardı**” deyişi, işi “komünistlerin yapacağını biliyorduk, ama gününü saatini bilmiyorduk. Bombalama olayı da vesile oldu” gibi devlet senaryosuna uygun bir açıklamadan ibarettir..

Olay kitlesel bir şiddet gösterisi ve yıkım olarak tezgahlanmışken, sonuçlarından bir başka türlü de yararlanmak için DP Hükümeti, “İstanbul’un ve esas olarak memleketin esas itibarı ile bir komünist tertip ve tahriki ile ağır bir darbeye maruz kaldığı..” yolunda alelacele bir bildiri hazırlayarak sorumluluğu hiç ilgisi olmadığı halde dönemin ünlü solcu ve komünistlerinin sırtına yıkmaya çalışmıştır.

Sıkıyönetim yargılamalarında olayın sanıkları olarak **Aziz Nesin**, **Hasan İzzettin Dinamo**, **Dr. Müeyyet** ve **Can Boratav**, **Dr. Hulusi Dosdoğru**, **Dr. Nihat Sargin**, **Kemal Tahir**, **Asım Bezirci**, **Fahik Müzaffer Amaç**, **Aslan Kaynarcağ**, **İlhan Berk** gibi isimleri görmek olayın kime yıkılmak istendiğini göstermektedir..

Fakat daha da dramatik olanı gerçekten ilgileri olmadığı halde bazılarının 6-7 Eylül olaylarına bakışıdır. İşin altındaki devlet provokasyonunu, ırkçılık ve şovenizmi göremeyen bazıları olaylarda “bir halk hareketi, başkaldırı” keşfetmeye çalışmıştı.

Nitekim eski TKP’li **Metin İkin**’in “olaylarda göze çarpan bir şey vardı, o da servet düşmanlığı. Bu servet düşmanlığı da çok doğal bir şey” dediği aktarılmaktadır.

Nitekim eski KKE’li ve anti-faşist Yunan direnişçilerinden **Manolis Glezos** da benzer bir anekdot aktarmaktadır.. 1960 yılında Atina’da toplanan Komünist Partileri konferansına, TKP delegasyonundan katılan bir “Türk yoldaş”ın (muhtemelen **Mihri Belli**) 6-7 Eylül olaylarını, “Yoldaş bu, Türk emekçilerinin Rum ve Ermeni burjuvazisine karşı bir isyanıdır” diye yorumladığını üzüntüyle aktarmaktadır..

Oysa olayların sadece “**hükümet provokasyonu**” olmayıp daha kapsamlı bir Genelkurmay hazırlığı ve devlet politikasının ürünü olduğunu 30 yıl sonra bir Türk generalinin itirafı ile “**Özel Harp Dairesi**” adına sahiplenilmiştir. Bomba provokasyonunun sadece hükümetin işi olmayıp devlete ait olduğunun maddi kanıtlarından biri de, yaptığı işi “kahramanlık” olarak sahiplenen bombacı **Oktay Engin** daha sonra devlet kademelerinde hızla ilerleyerek 1992’de Nevşehir Valiliğine kadar gelmesidir. Sonradan ise Emniyet Genel Müdürlüğü Planlama Daire Başkanı olmuştur!!

Olay günlerinde TBMM’den “Hemen hemen bütün evlere girenler şu cümleyi kullanmışlardır; “*Korkmayın sizi asıp kesecek değiliz. Buna dair emir vardır. Yalnızca evlerinizi tahrip edeceğiz.*” Bu emri verenler vardır. Kimlerdir. “**Bu iş hangi teşkilatın mahsulüdür?**” sorusunu soran ve “**Sayın arkadaşlarımız teşkilat tertipliydi. Muazzamdı.**” tespitini yapan Haçopulos’a yanıt 37 yıl sonra Emekli Orgeneral **Sabri Yirmibeşoğlu**’ndan gelmiştir.

Olayların “**Türk Gladiosu**” olarak tabir edilen kontrgerillanın “(Ö.H.D) Özel Harp Dairesi”nin “muhteşem bir örgütlenmesi” olduğunu övünerek itiraf eden General Yirmibeşoğlu, gazeteci **Fatih Güllapoğlu**’na şunları anlatmaktadır;

“Bak ben sana bir örnek daha vereyim. 1974’deki Kıbrıs Harekâtı. Eğer Ö.H.D. olmasaydı, o harekât, yani iki harekât da o kadar başarılı olabilir miydi?”

Sonra 6-7 Eylül olaylarını ele al. **6-7 Eylül de, bir Özel Harp işiydi, Ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amaca da ulaştı...**”

Generalin 6-7 Eylül olaylarını 1974’de Kıbrıs’ın işgali hazırlıkları anlatırken hatırlaması rastlantı değildir. Çünkü 6-7 Eylül olayları ile “**Kıbrıs Sorunu**” arasında görülenin dışında çok daha yakın bir bağlantı vardır.

1950’li yıllarda halen bir İngiliz sömürgesi olan Kıbrıs’ta, bağımsızlık mücadelesi yükselmektedir. Bağımsızlık mücadelesini daha çok Yunanlı yurtseverler üstlenmiş bulunmaktaydılar. “Bağımsız Kıbrıs”ın sonuçta Yunanistan ile birleşmesine kesin gözüyle bakan TC, bunu önlemek için Kıbrıs bağımsızlık mücadelesine karşı, sürekli olarak İngiliz yönetiminin yanında yer aldı. Sorunu Birleşmiş Milletlere taşımadan kendi inisiyatifinde çözmeye çalışan İngiltere Başbakanı **Eden**’in önerisi ile taraflar, 29 Ağustos 1955’de Londra’da düzenlenen bir konferansta bir araya geldiler. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan Dışişleri Bakanları **Mc Millan**, **Stefanopulos** ve **F.Rüşti Zorlu**’nun katıldıkları **Londra Konferansı** başarısızlıkla sonuçlandı. Yunanistan Adanın bağımsızlığını ve “**kendi kaderini**” hakkının tanınmasını istiyordu. İngiltere ileri tarihlerde Anayasal bir özerklik vermeyi öneriyor; TC ise Kıbrıs’taki statü değişikliklerine karşı çıkararak tek değişikliğin Adanın Türkiye’ye verilmesi olabileceğini savunuyordu. Zaten tıkanmış olan konferans o sıralarda Londra’da görüşmelerde bulunan TC Dışişleri Bakanı Zorlu’nun Selanik olayını kınayarak ayrılmasıyla kesilmişti.

Zaten 6-7 Eylül olaylarından önce de Kıbrıs bahanesiyle Rum halkına karşı legal provokasyonu devlet destekli bir demek olan “**Kıbrıs Türktür Cemiyeti**” yürütmekteydi. Devlet, Kıbrıs bunalımı karşısında Türkiye’deki Rum nüfusu “**rehine**” olarak kullanacağını işaretini vermiş; dahası Kıbrıs’ı kaybetme olasılığına karşı içerdeki Rum ticaret ve kültürünü tasfiye ederek etnik homojenleşme yolunda keskin bir adım daha atmıştır.

Varlık Vergisi’yle birlikte ekonomik etkinliklerinin büyük kısmı Türk burjuvazisi tarafından ele geçirilen gayrimüslimler; 6/7 Eylül’le birlikte yalnız ekonomik yaşamdan değil, sosyal ve kültürel yaşamdan da tamamen tasfiye edilmişlerdir. 1950’li yıllarda 800 veya 1 milyon civarında olan Rum ve Ermeni nüfusu, bu korku ve terör ortamı nedeniyle yaşanan göçler sonucu bugün 1650 kişiye kadar düşmüş durumdadır. General Yirmibeşoğlu’nun “**amacına da ulaştı**” dediği şey bunlardır.

6-7 Eylül’de içe, Kıbrıs’ta dışa doğru gelişmenin bir iç bağlantısı vardır; 1964 Bağımsız Kıbrıs’ta Yunanistan’la birleşme politikasının ağırlık kazanmasına karşılık; İstanbul’da Rum ve Ermenilere ait gayri menkul ve Vakıf mallarının alınıp satılmasına konan ambargoya; 1974’de Kıbrıs’ın işgal edilmesiyle İstanbul’da kalmakta direnen Rumların da mal mülklerini bırakarak Yunanistan’a göç etmeleri ile sürmüştür.

Tanık olduğu 6-7 Eylül olaylarını “**Gül Sancısı**” adlı romanında işleyen **Yılmaz Karakoyunlu**, Aktüel dergisinin yaptığı bir röportaja verdiği yanıtlarda asıl amacın “Osmanlı’dan beri iktisadi hayatı elinde bulunduran azınlık sermayesinin Türk kesimine transferi” olduğu görüşündedir;

Eskiler “**Osmanlıda oyun çok**” derlermiş, Osmanlı’nın hilekarlığını anlatmak için, besbelli ki TC devleti de aynı oyunları farklı yer ve zamanlarda, farklı unsurlara karşı oynamaktadır. Ancak “takke düştü, kel görüldü” misali, sicili katliam, kıyım ve yıkımla dolu olan TC devleti kitleler nezdinde teşhir olmuştur ve istediği kadar “yalan tarih” yazdırarsun ne gerçeklerden ne de tarihe karışmaktan kurtulamayacaktır.

KAYNAKÇA:

www.gelawej.com- Recep Maraşlı’nın konuyla ilgili yazısı.

www.hyetert.com -Ermeni kültür ve tarihi sitesi.

GÜN’DE DÜN...

27 Ağustos

1979. Ortadoğu Teknik Üniversitesi’nde (ODTÜ) jandarma öğrencilere saldırdı; 450 sol görüşlü öğrenci gözaltına alındı.

28 Ağustos

1976. Konya **Yol-İş grevinde** çıkan olayda 18 işçi yaralandı.

1982. Talim ve Terbiye Kurulu ilk ve orta okullarda din ve ahlak derslerinin zorunlu olmasını kararlaştırdı.

29 Ağustos

1842. “**Afyon Savaşı**”nı sona erdiren **Nanking Anlaşması** İngiltere ile Çin arasında imzalandı.

1918. **Polonya** bağımsızlığını ilan etti.

30 Ağustos

1941. Alman ordusu 900 gün sürecek **Leninograd kuşatmasını** başlattı.

31 Ağustos

1966. Haklarını aramak için **Çorum**’dan ilk önce **Ankara**’ya, sonra da **İstanbul**’a yürüyüşe geçen işçiler İstanbul’a vardılar.

1 Eylül

1920. Fransızlar başkenti Beyrut olan **Lübnan devletini** kurdu.

1923. Japonya’nın **Tokyo** ve **Yokohama** kentlerinde deprem: 300 bin kişi öldü.

1939. Alman orduları **Polonya**’ya girdi. 2. Dünya savaşı başladı.

1973. **Ereğli** Demir ve Çelik Fabrikası’nda 5 bin işçi greve başladı.

1987. Hapishanelerdeki baskıları protesto etmek ve seslerini Meclis’e duyurmak için tutsak yakınları Ankara’ya yürüdüler. Yürüyüşe polis saldırdı. 60 tutsak yakını gözaltına alındı.

2 Eylül

1942. **Alman SS Birlikleri Varşova Gettosu ayaklanmasını** 50 bin Yahudiyi öldürerek bastırdı.

3 Eylül

1938. IV. Enternasyonal kuruldu.

4 Eylül

1886. Apaçi Yerlilerinin şefi **Geronimo** ABD birliklerine teslim oldu. Son büyük Amerikalı-Yerli savaşı sona erdi.

1970. Şili’de, sosyalist lider **Salvador Allende** başkan seçildi.

1983. Demokrasi Partisi (DEP) Milletvekili **Mehmet Sincar**, 1983’de Batman’da öldürüldü.

5 Eylül

1972. Filistinli “**Kara Eylül Hareketi**” militanları, Olimpiyat Oyunları için **Münih**’e gelen İsraili sporculara ateş açtı; bir sporcu öldü, biri ağır yaralandı, 9 kişi rehin alındı. Alman polisi gerillalar ve rehinelere üzerine ateş açtı; 9 rehine, 4 Filistinli gerilla ve 1 polis öldü.

6 Eylül

1980. Adana’da **Sabancı işletmelerindeki** 8 bin işçi direnişe başladı.

7 Eylül

1969. İstanbul **Rabak Fabrikası işçileri** greve çıktı.

8 Eylül

1943. Nazi Mahkemesi’nin mahkum ettiği Çek edebiyatının başarılı ismi, gazeteci **Julius Fuçik** idam edildi.

9 Eylül

1968. İşçiler, İstanbul’da **Kavel Kablo Fabrikasını** işgal etti. İşgal bir gün sürdü.

1973. İstanbul **Ayvansaray**’da Cıvata Fabrikası’nda çalışan 215 işçi açlık grevine başladı.

1976. Komünist usta **Mao Zedung** yaşamını yitirdi.

Sistemin kurbanı bu kez; Nazime...

İki çocuğunu ailesinin evine götüremediği için eşinin evine dönmek zorunda kalmıştı. Başvurmadık kapı bırakmayan Nazime sonunda şiddette sınır tanımayan kocası tarafından 17 Temmuz'da Yavuzlar Köyü'nün yukarısındaki taşlık alanda üzerine mazot dökülerek yakılarak öldürüldü. Ve bunların önüne geçilmediği müddetçe daha çok Nazime var sırada; dövülerek ve yakılarak öldürülecek...

biri. Üstüne üstlük yaşamı elinden alınanlardan. Bu ilk değil elbette kadının ezilmişliği. Erkeğinin malı olarak görülen kadın her türlü şiddetin yanında öldürülmeyi de hak ediyor erkeği tarafından. Ve buna ne toplum olarak yeterince karşı durabiliyoruz ne de yasalar sahip çıkıyor kadına. Ezilmişlik, çifte sömürü ve yaşamı tam anlamıyla zindan eden sınırsız şiddet toplumun tüm hücrelerine yayılmış. Evde önce baba, kardeş; ardından koca; ve devletin şiddeti. Her türlü şiddeti yaşayan korunmasız kadın bilincinde değil yaşamın sahibi olduğunun.

Ekonomik özgürlüğü olmayan kadın kendisini kocasına bağımlı hissediyor ve koca da kendi ezilmişliğinin, kendi korkularının, kendi umutsuzluklarının ve sistemin üzerine yüklediği tüm sorunların acısını kadınlardan çıkarıyor. Ve biz kadınlar biliyoruz ki bunların tek sorumlusu erkek egemen

kafasıyla işleyen sistemin çürümüş, çirkef kafasıdır. Ve bu sistem yıkılmadıkça, bu kafa kökten bir değişime uğramadıkça kadının sömürsü sürecektir.

Kısacası kadının sömürsünün azalması sınıf mücadelesinin gelişmesiyle ve dolayısıyla kadının bilinçlenmesiyle orantılı bir şekilde gelişirken; ortadan kalkması ise demokratik halk devrimiyle gerçekleşecektir. Öyleyse kadına taşınması gereken öncelikle **kendi sorunları üzerinden sınıf mücadelesi** olmalıdır. Kadınlar ezilmesinin gerçek sebeplerini gördükleri oranda, sisteme karşı örgütlenecektir.

Bugün kadınlarımızın durumu gerçekten de içler acısıdır. El atılması, çözüm bulunması, sahip çıkılması gereken bir durumda yaşamlarını sürdürüyor kadınlarımız.

Nazime de birçok kadını gibi yaşamını genç yaşında çocuklarına ve kocasına adanmış ama "ödül" kocası tarafından yakılıp öldürülmek olmuştur.

Nazime yaşadığı şiddete karşı sessiz kalmamıştı. Önce babaevine dönmeyi denedi. Ama yapamadı çünkü çocukları vardı. Tekrar döndü evine, çocuklarına, kocasına. Hem de kendisini nelerin beklediğini bilecek. Tekrar devam etti Nazime'nin işkence dolu günleri. Birçok kez şiddet gördüğü için savcıya, karakola başvurmuş ama tüm kapılar yüzüne kapanmıştı. Sistematik işkence ise sürdürülüyordu kocası tarafından.

VAKAD ve **IHD Van Şubesi**'nin bu konu üzerine yaptıkları araştırmada; köy halkının, köy imamının, muhtarın, savcı, kaymakamlık ve valiliğin, Nazime Alır'ın şiddete ma-

ruz kaldığını bildikleri halde gidecek yeri olmadığı gerekçesiyle genç kadına yardım etmedikleri ortaya çıktı.

İki çocuğunu ailesinin evine götüremediği için eşinin evine dönmek zorunda kalmıştı. Başvurmadık kapı bırakmayan Nazime sonunda şiddette sınır tanımayan kocası tarafından 17 Temmuz'da Yavuzlar Köyü'nün yukarısındaki taşlık alanda üzerine mazot dökülerek yakılarak öldürüldü. Ve bunların önüne geçilmediği müddetçe daha çok Nazime var sırada; dövülerek ve yakılarak öldürülecek.

Nazime'nin çocukları **VAKAD** ve **IHD Van Şubesi**'nin çabalarıyla Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'nun çocuk yuvalarına yerleştirildi.

13 yıldır **Ferzende Alır**'la evli olan kızkardeşinin eşinden dayak yediğini; daha önce bu nedenle Çaldıran Yukarı Gülderen Karakolu'na, Özalp ve Çaldıran Savcılığı'na başvurduklarını anlatan Nazime Alır'ın abisi **Ekrem Ceylan**, "Nazime'nin gözü yaralı olarak savcıya, kaymakama, karakola gittiğini duydum. Eğer doğruysa ve bu kişiler bir şey yapmadıysa, Aşağı Balçıklı Karakol Komutanı, Özalp Savcısı ve Özalp Kaymakamı'ndan şikayetçiyim. Nazime'nin başına gelen kötü olayları görmelerine rağmen hiçbir şey yapmayan Yukarı Yorganlı Köy Muhtarından ve köylülerden de şikayetçi olacağını" sözlerine ekledi.

Nazime Alır... daha 21'inde ve toplumumuzda birçok kadının yaşadığı sıkıntılar, zorluklar ve işkencelerden payına düşeni alanlardan

Tunceli'de kadın çalıştıran içkili restorana bomba kondu

Tunceli Merkez'de kadın çalıştıran içkili Yağmur Restoran'a konulan bombanın patlaması sonucu 1 kişi yaralandı.

Tunceli'nin merkezinde bulunan Cumhuriyet Caddesi Kent İşhanı'nda bulunan içkili ve kadın çalıştıran Yağmur Restoran'ta konulan bomba dün akşam 20:20'da patladı. Patlama sonucu **Deniz Gerçek** (22) adlı bir kişi yaralanırken, işyerinde büyük bir hasar meydana geldi. Gerçek kaldırıldığı Tunceli Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Patlamadan yarım saat sonra Tunceli Valisi Mustafa Erkal restorana gelerek incelemelerde bulunduğu öğrenildi. Büyük hasarın meydana geldiği patlamanın restoranın lavabosuna yerleşti-

rilen ve henüz türü belirlenemeyen bir bombanın neden olduğu belirlendi. Yağmur Restoran'ın işletmecisinin Tunceli Halkının tepki gösterdiği ve kadın çalıştırılan **Mavi Umut Biranesi**'nin eski sahibi olduğu da öğrenildi.

Sivil toplum örgütleri tepki göstermişti

Tunceli'de 15'in üzerinde bulunan içkili birahane ve barların büyük bir bölümünde kent dışındang etirilip çalıştırılan kadınlar hakkında fuhuş yaptıkları iddiaları daha önce gündeme gelmişti. Tunceli halkının büyük tepkisini toplayan birahanelerde kadın çalıştırılarak Tunceli'de fuhuşun teşvik edilmesine tepki gösteren sivil toplum örgütleri sık sık eylemler yapmışlardı.

Taksim Meydanı'nda kadın protestosu

Tunceli'de düzenlenen operasyonlarda yaşamalarını yitiren HPG gerillalarının cesetlerine yapılan 'işkence'yi insanlık dışı olarak nitelendiren **Kadına Yönelik Şiddete Karşı Platformu** üyesi kadınlar, Kürtçe ve Türkçe yaptıkları konuşmalarda Kürt halkının haklı taleplerinin yanında olduklarını belirttiler.

"Kadınlar savaş istemiyor", "Operasyon Şere", "Biji biratiya gelan", "Operasyonlar durdurulsun, failer bulunsun" yazılı dövizler ile operasyonlarda hayatını kaybeden ve cesetlerine işkence yapıldığı kaydedilen HPG gerillalarının fotoğraflarını taşıyan **Kadına Yönelik Şiddete Karşı Platform** üyesi kadınlar, Taksim Meydanı'nda bir araya geldi. Türkçe ve Kürtçe yapılan açıklamada; Diyarba-

kir **Hevsel Bahçeleri**'nde düzenlenen operasyonda Kürt halkının silahların gölgesinde 8 gün boyunca tecrit altında bırakıldığına işaret edilen açıklamada, Tunceli'de düzenlenen operasyonlarda yaşamını yitiren HPG gerillalarının cesetlerine ise "insanlık dışı uygulama"larda bulunulduğuna dikkat çekildi.

"Yaşanan tüm bu gelişmeler, savaşın şiddetini yaşayan kadınlar için oldukça endişe vericidir. Savaş, kadınlar için şiddetin, tecavüzlerin, göçün, ölümlerin artması anlamına gelmektedir. Biz kadınlar ne daha fazla taciz, tecavüz, şiddet istiyoruz ne de yaşadığımız ülkede daha fazla kan dökülmesini istiyoruz. Biz kadınlar, Kürt halkının haklı taleplerinin yanındayız. Onların mücadelesini destekliyoruz" diyerek devam edilen açıklama sloganlarla son buldu.

Hacı Bektaş-ı Veli Anma Etkinlikleri Yapıldı

Bu yıl 15.'si düzenlenen Hacı Bektaş-ı Veli Anma etkinlikleri Belediye Başkanı **Ali Rıza Selmanpakoğlu**'nun baskıcı ve anti-demokratik uygulamalarına sahne oldu.

16-18 Ağustos 2004 tarihleri arasında düzenlenen etkinliklere her yıl binlerce insan ülkenin çeşitli illerinden gelerek Hacı Bektaş'ta ortak bir paylaşımı gerçekleştiriyordu. Kültür-sanat etkinliklerinin düzenlendiği bu günlerde beldenin halkı da çalışmalara katılarak bir arada bulunma fırsatı buluyordu. Özellikle son birkaç yıldır **belediyenin ilgisizliği, şenlikleri ticari bir rant olarak görmesi ve devlet töreni haline dönüştürme çabaları** katılımı da etkiledi. Alevi kültürünün ileri öğelerini ortadan kaldırarak devletin güdümüne sokmaya çalışan belediye yönetimleri bu yıl çabalarını bir adım daha ileriye taşıdılar. **Emekli General** olan Belediye Başkanı **Ali Rıza Selmanpakoğlu**; şenlik öncesinde ve sonrasında Hacıbektaş'ı askeri kışla gibi yönetme uğraşında. Her yıl verilen çadırkent için bu yıl merkeze uzak belediyenin girişinde bir yeri veren başkan, aynı zamanda programın hazırlanmasında da sadece kendi inisiyatifini kullanmıştır. Sanatçılara ve kendisi gibi düşünmeyen herkese aynı şekilde davranarak halkın tepkisini çekmektedir. Yönetimin bu tutumuna karşı **Alevi-Bektaş**

Dernekleri Federasyonu şenliklere katılmayacaklarını açıklayarak belediye yönetiminin tavrını protesto ettiler. Katılımın oldukça düşük olduğu şenliklerin örgütlenmesine Hacı Bektaş halkı da katılmadı.

Şenlik boyunca halkın ilgisini çekecek herhangi bir etkinlik düzenlenmedi. Şenlik programında **Kemalizm** üzerine panel sayısındaki artış, **Rauf Denktaş**'ın katılımcı olması, belediye başkanının İşçi Partisi'ne yer verirken **"solcuları, komünistleri buraya sokmayacağım"** şeklinde demeç vermesi

yönetimin amaçlarını da ortaya koymaktadır. Kitap standlarının kitleden uzak bir yere verilmesi, standların önünden kamyon-otobüs geçmesi, elektriklerin kesilmesi, çevik kuvvet otobüslerinin standların önünü kapatması başkanın devrimcileri halktan tecrit etme isteğinin yansımalarıdır. İlk gün yapılan konuşmalar, Şişli Belediye Başkanı **Mustafa Sarıgül**'ün şov yapması önceki yıllarda olmayan bir uygulama olarak İstiklal Marşının okunması ve saygı duruşu yönetimin şenliklere yüklediği anlamı da göstermektedir.

Semah ekiplerinin oyunlarını sergilediği ikinci gün ozanlar türkülerini seslendirdi. **Grup Yorum**'un da sahne aldığı etkinliklerde konserlere katılım oldukça düşüktü. Şenliğin ikinci gününde Mahsuni Şerif'in heykelinin açılışı ile birlikte **Ataol Behramoğlu**'nun şiir dinletisi gerçekleşti. Resim sergilerinin de yapıldığı şenliklerde düzenlenen şiir yarışmasının sonuçları açıklandı.

Yönetimin tüm baskılarına rağmen **Umut Yayımcılık** ve **Tohum Kültür Merkezi** olarak standlarımızı açtık ve ürünlerimizi halkımıza ulaştırmaya çalıştık. Olumsuzluklara rağmen gündüz saatlerinde standlarımıza ilgi sevindiriciydi. Yurtdışından ve yurtiçinden gelen okurlarımızla sohbet etme imkanı bulduk. Aynı zamanda T. Kürdistanı'ndan gelen işçilerle tanışma fırsatı bulduk. **Ekmek ve Adalet**, Gençlik Dernekleri, **TAYAD**, Kızıl Bayrak, **İşçi Kültürevi**, **ESP**, **Ceylan Yayınları**, **Devrimci Hareket** ve **Kaldıraç** da standlarını açtılar. Gazetemizin dağıtım-satışını sesli ajitasyon eşliğinde yaparak, kurulu çadırları tek tek gezdik.

Belediye yönetimi bundan sonraki yıllar için daha olumsuz bir zemin hazırlarken derneklerin sürece ortak olarak müdahalelerini yürütmeleri gerekmektedir. (Ankara)

Ada seyircisiyle buluştu

Eğitim-Sen Kızıltepe Temsilciliği, **Ari Tiyatro Grubu**'nun 'Ada' adlı oyununu Kızıltepe tiyatrosu severlerle buluşturdu.

Eğitim-Sen Kızıltepe Temsilciliği yıl boyunca gerçekleştirdiği kültür sanat etkinliklerini sürdürüyor. Zaman zaman çeşitli konser, tiyatro ve sanatsal etkinlikler düzenleyen temsilcilik, bu kez Ari Tiyatro Gurubu'nun Ada adlı oyununa ev sahipliği yaptı. Kızıltepe Belediyesi Ana Çocuk Sağlığı Merkezi Salonu'nda sahnelenen oyunu yaklaşık 250 kişi izledi.

Gelir üniversite öğrencilerine

Oyun başlamadan önce konuşan Eğitim-Sen Kızıltepe Temsilcisi **Nurullah Tunç**, sendika ola-

rak başlıca görevlerinden biri olan kültür-sanat alanında bir şeyler yapmaya çalıştıklarını belirterek, bu çalışmalar çerçevesinde zaman zaman çeşitli sanatsal eserleri halkla buluşturduklarını söyledi. Bu alanda tek başlarına yetersiz kaldıklarını ifade eden Tunç, "Biz burada bulunan tüm kurumlarımızdan bu alanda bize yardımcı olmasını istiyoruz. Her kurum bu çalışmalara kendini katabilir. Mesela belediye bu konuda öncülük görevi üstlenebilir. Böyle bir şey olursa hepimiz destek veririz" diye konuştu.

Bu tür etkinliklerin aydınlanma yolunda büyük adımlar olduğunu vurgulayan Tunç, ayrıca tiyatro oyununun gelirinin üniversite okuyan ve maddi durumu iyi olmayan öğrencilere bağışlanacağını bildirdi. Ardından seyirciyle buluşan oyun, büyük beğeni topladı. (DIHA)

ÖZGÜR RADYO SUSTURULAMAZ

Tarihi baskı ve zulüm üzerine kurulu olan faşist TC, halkı baskı altında tutmak, korkutmak, susturmak için her türlü yolu denerken; demokratik kurum ve kuruluşlara yönelik saldırılarına da devam ediyor. Halka ulaşmak, onları bilinçlendirmek için çıkarılan yayınlar, burjuva yoz kültürün yerine halk kültürünü yaygınlaştırmak için çaba gösteren kültür merkezleri ve radyolar; yani halkın yanında, halkın çıkarına çalışan tüm kişi ve kurumlar devletin saldırısından payını düşeni almaktadır.

Özgür Radyo da birçok kez olduğu gibi yine susturulmak isteniyor.

27 Ağustos 2003 tarihli **Konuşan Sayfalar** programında **Evrensel Gazetesi**'nin manşetten verdiği **"Katliam gibi saldırı"** başlıklı haberine yer veren Özgür Radyo için; 24 Şubat 2004 tarihinde toplanan RTÜK tarafından "Toplumu şiddete, teröre, etnik ayrımcılığa sevk edildiği veya halkı sınıf, ırk, dil, din, mezhep ve bölge farkı gözeterek kin ve düşmanlığa tahrik ettiği veya toplumda nefret duyguları oluşturan yayınlara yer verildiği" gerekçesiyle 30 gün yayın durdurma cezası verildi.

"Dokuz yıldır yayınına sansüre rağmen sürdüren, dinleyici profili ve renkliliği giderek zenginleşen Özgür Radyo, daha öncekilerde olduğu gibi bir gazete haberini dinleyicileriyle paylaştığı için mikrofonları susturuluyor" denilen Özgür Radyo'dan yapılan açıklamanın devamında "yaşamın bütünüyle tektipleştirilmek istenmesine karşı amacımız; farklı sesleri, farklı yorumları mikrofonlarımıza taşıyarak; düşünen, tartışan, araştıran, yeniye tahammülü olanı var etmede üstümüze düşeni yapmaktır" denildi.

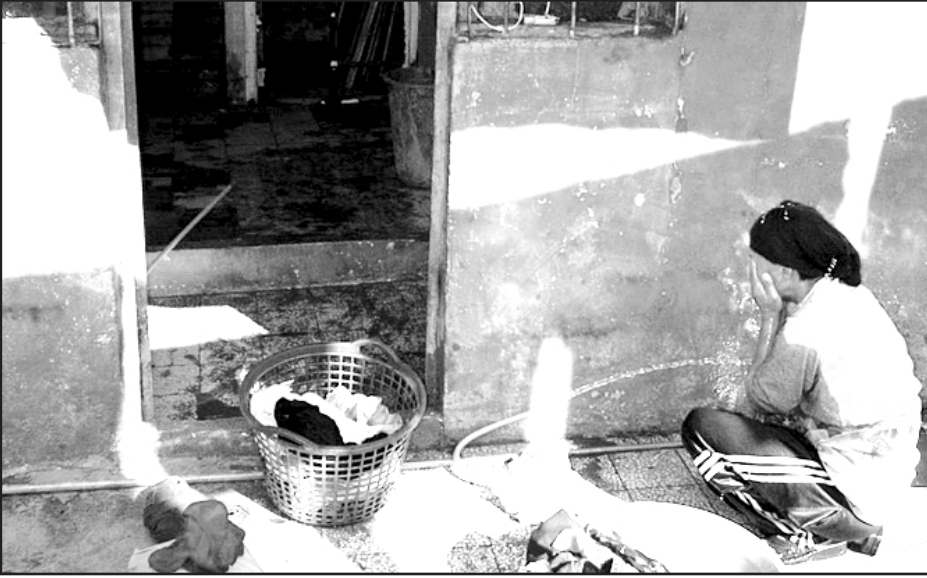
Mamak'ta Kültür Sanat Festivali

Uzun bir süredir Mamak'ta çalışmalarını sürdüren **İşçi Kültürevi**, topluma dayatılan yoz kültüre karşı alternatif kültürü yaratmak amacıyla bir festival gerçekleştirdi.

6-7-8 Ağustos tarihleri arasında **"Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız"** şiarı ile harekete geçen Mamak İşçi Kültürevi ve **İşçi Gençlik Kültürevi** festival kapsamında etkinliklerini halkla birlikte yaşama geçirdi. Büyük çoğunluğu Mamak'ta bulunan **Feyzullah Çınar Parkı** ve **Tekmezar Par-**

ki'nda yapılan etkinliklerde açık hava sineması, halk ozanlarının türküleri, şiir ve tiyatro gösterileri gerçekleşti. Etkinliğin son gününde **Ekrem Ataer** sahneye çıkarak türkülerini halkı coşturdu. Ailelerin yoğun katılım gösterdiği festival izleyiciler tarafından ayakta alkışlandı. Festival öncesinde çıkardıkları afişleri, bildiri-leri dağıtarak, radyo programlarında konuşarak kitle faaliyeti yürüten İşçi Kültürevi Mamak'ta ilk defa böyle bir festival düzenlemelerine rağmen oldukça başarılıydı. (Ankara)

Tren kazası, deprem, sel: DOĞAL AFET DEĞİL! = CİNAYET!

Şiddetli yağmurlardan İstanbul, Kocaeli gibi birçok kentte yaşam felç oldu, birçok semt sular içinde kaldı. Sakarya'nın Pamukova ilçesinde hızlı tren raydan çıktı, 36 kişi öldü 84 kişi yaralandı; hemen ardından Gebze'de trenler çarpıştı 8 kişi öldü 30'u aşkın insan yaralandı; Bahçelievler'de sel baskını, bir aileden 3 kişi öldü; Elazığ'da deprem oldu pek çok ev hasar gördü... Hemen her gün 'doğal afet' diye nitelendirilen 'Takdir-i İlahi'lerden biri daha vuku buluyor. Onlarca kişi ölüyor onlarca da yaralanıyor, bir o kadarı da sakat kalıyor.

Görünüşte dikkatsizlik, cehalet, ecel, doğal afet, takdir-i ilahi vb gibi duran 'kazaların' hepsi aslında birer "doğal" cinayet. Önceden gerekli önlemlerin alınması, insanların uyarılması, bilinçlendirilmesi vb gerekirken yapılan sadece uymakla kalıp 'afetin' boyutlarının ne olacağı konusunda herhangi bir açıklamada bulunmamak olunca adına cinayet demekten başka bir şey kalmıyor elbette. **Mal ve can kaybının önemsenmediği** Türkiye'de bu tür olayların daha çok meydana geldiği yerlere bakıldığında, hepsinin de yoksul-emekçi halkın yaşadığı yerler olduğu gerçeği çıkıyor karşımıza. Üzerinden henüz 5 yıl geçen 17 Ağustos Gölçük depreminin yıldönümünde depremzedelerin akıbetinin ne olacağı belli değilken şimdiki afetzedelerin akıbeti ise baştan belli: Depremzedelerin kaderlerinin yeni tanıkları olmak.

Halkla karşı karşıya geldikleri alanlarda onlarca vaatlerde bulunan egemenler 'afetlerden' etkilenen emekçilerin çığlıklarına kulaklarını tıkarken herhangi bir afetten etkilenmeyen zenginlere karşı ise her cins hizmeti sunmakta, bir dediklerini iki ettirmemektedir. Şu bir gerçektir ki halkı sözde temsil eden ve hizmetlerin sunulmasında imza yetkisi olan pek çok yerli uşak 'meşruluklarını' halka yalan söyleyerek elde ettikleri oylara dayandırsa da netice olarak asıl hizmeti her zaman

için kendisine ekonomik çıkarları konusunda kapıları açan sermaye efendilerine götürecektir. Kamusal alanlarda; eğitim-sağlık vs; tavrı, sürekli olarak paran kadar değer var olan egemenler takdir-i ilahi olarak adlandırılan sözde doğal afetlerde ise emekçi halkı yalnız uyararak bırakmış burjuva medyaya onar dakikalık senaryolara dayanan yardım şovları yapmış ancak hiç ihtiyacı olmayan ve bu tarz **takdir-i ilahilerden etkilenmeyen** yoğunluklu olarak zengin insanların yaşadığı yerlere hizmet götürmeyi tercih ettiği gibi bu durumdan mağdur olan emekçilere ise yeri geldiğinde burjuva medya, yeri geldiğinde ise alanlarda yapılan mitingler aracılığıyla tüm olanların ihmallerden kaynaklanan cinayetler değil tamamıyla 'alın yazısı', 'kader' olduğu yalanını söylemeye devam etmektedir.

Bilinmesi gereken gerçek emekçilerin çok olmasından dolayı 'kazalarda', 'doğal afetlerde' kaybedilebilecek yedek parça gözüyle bakıldığıdır. Kapitalist sömürü düzeni insana insan olduğu için değil parası olduğu için değer verir. Yoksulluk içinde yaşayan kaybedecek tek şeyi artık canı kalmış olan insanlar emperyalistler için sadece kısa vadede kullanılıp atılabilecek hayatının hiçbir değeri olmayan **yedek parçalarıdır**. Çokluklarından dolayı bir kaçının noksanlığı onlar için bir şey ifade etmez. Tıpkı 'takdir-i ilahilerle' ölen insanların haber değeri haricinde onlar için hiçbir anlamı olmadığı gibi!

Kapitalist sömürü sistemini kullananlar kendilerinin günahını tekrar emekçilere ödetme hesaplarını yapmaktadır. Altyapısını tamamlamadan halka hizmet olarak sunulan ve kâr hırsıyla "kendinden önceki hükümetlerin yapamadığını" yaparak hükümetler arasındaki 'farkı' cümle aleme ispatlamaya çalışan, ancak bilimi hiçe sayıp Allah'ın şefaatiyle yola çıkanların kaçınılması mümkün olmayan sonuçla karşılaştıklarında ise ortaya çıkan 'suçlular' dümeni elinde tutan insanlar ol-

maktadır. Veli Göçer gibi mafyayı da yanına alarak ihale takipçiliği yapanlar birkaç ay yatıp çıkarken, bilim dışı anlayışlarla hareket edenler bir yanda, açlıktan ölenlerin sayısı günden güne arttığı saray düğünleri yaparlarken, ülkenin kendilerinden uzak köşelerinde olan bitenler hakkında devlet erkânının açıklamalarıyla kanaat sahibi olmaya çalışırken bir yanda da zamanla hepsini yutacak olan çamurlu varoş suları kaynamaktadır.

Bu güne kadar olduğu gibi son zamanlarda ülkemizde yaşanan tren kazasında da sel felaketinde de enkaz, lağım suları vb altında kalan, **can çekişen sistemin ta kendisidir**. Can çekişmekte olan sistemi hak ettiği yere yani tarihin çöplüğüne atmak halkın örgütlenmesinden geçmektedir. Unutmayalım ki örgütlü halkın yapamayacağı/yenemeyeceği hiçbir şey yoktur.

İşte, günler öncesinden tespit edilen ancak devlet ve onun yerel ayakları belediyeler tarafından hiçbir önlem alınmayan yerlerden biri de Alibeyköy'dü. Yoğunluklu olarak emekçilerin yaşadığı semtte halk kendi imkanlarıyla selden korunmaya çalıştı, ancak bu mümkün değildi. Bugün Alibeyköy selin ardından, devletin yeni bir saldırısıyla daha karşı karşıya gelmiş bulunuyor: dere yatağında bulunan evlerin istimlak edilmesi, yani **yıkım**. Devletin bu kararına karşı çıkan semt halkını yalnız bırakmamak, halkın evlerinin zorla yıkılmasına karşı koymak tüm devrimcilerin görevidir.

Yağmur yağdığına halka yardımcı olmak için semtlere giden devrimciler, emekçi halkı daha zor günlerde de yalnız bırakmayacaktır. Sel sonrası, insanlar hala felaketin izlerini silmeye çalışan halkın yanında olarak, onların sıkıntılarını, tepkilerini dinledik.

DEVLET UTANSIN

Aydın Civelek: Ben Rammar'da çalışıyorum. Rammar izin verdi "**git evine bak**" diye. Onlar kadar bile gelip de belediye bize yardımcı olmadı ki. Geldim eve baktım ki yatağım, yorganim, televizyonum her şey suyun üstüne çıkmış.

Hatun Sanır: İlk sel geldiğinde sabah saat 10:00'da ben uykudan kalktım

yağmur yağıyor ama az bir şey. Sonra yağmur biraz daha hızlandı, ben çocukları kaldırırken bir anda sel bastı buraları. Sel içeri girdi, o yana bu yana dolanıp çocukları kurtarıırken kolum yaralandı. Burada her şey yerle bir oldu. Ağaç, fareler yani ne varsa burada tavana kadar suyla birlikte doldu. Can kurtaran geldi bizi kahveye götürdü. Bütün eşyalar gitti, çeyizlikler yeni aldığımız eşyalar.

İK: Alibeyköy'ü sel basacağı biliniyordu. Herhangi bir tedbir alındı mı, sizi uyardılar mı, öncesinde bir yardım yapıldı mı?

Aydın Civelek: Uyardı, uyardı ama bana yatacak yer göstermedi. Bu eşyalara taşıyacak yer gösterdiler mi, hiçbir yer göstermediler ki. Tamam yağmur yağacak ama normal yağmur her zaman yağıyor. Bu kadar olacağını bilmiyorduk ki, on senede bir oluyormuş o da bize rastladı.

Selçuk Üstübücü: Ben olay sırasında evde yoktum. Büyükşehir belediyesi bizi uyardı ama eşyalarımı nereye koyayım. Yok ya ne önlemi. Sadece uymakla kaldı. Yani sana herhangi bir yer göstermedi ki "**git eşyanı oraya buraya koy**" diye. Ben isteyim, benim hanım nasıl koyacak o kadar eşyayı tek başına. Zaten yağmurla değil suyla birlikte geldi sel. Öyle bir yağmur yağmadı ki. Artık tezgah mı yaptılar ne yaptılar buraları boşaltmak için Allah bilir. Yağmurdan dolayı değil yani **Küçükköy, Gazi Osman Paşa** tarafında biriken sular gelmiş, derelerden gelen sular kapakları patlatmış, oradan gelmiş yani. Altyapı sorunu aslında.

Fatma Dikyol: Bu kadar olacağını hiç tahmin etmiyorduk. Kesinlikle bir yardım olmadı, herkes evinde kaldı, botlarla indiler herkes gördü. Bahsettikleri yardım ve ikaz sadece haber vermek. Buradan arabalarla geçiyorlar “evleri boşaltın, alt katları boşaltın” dediler. Başka hiçbir şey yapmadılar. Nereye boşaltabilirsin evleri, ne kadar boşaltabilirsin. Şimdi mahvoldu bu eşyalar ne yapacağız? Koltuklarımızın taksitleri ödenmedi daha. Kendi evin, kiracı da değilsin ki çıkıp gidesin.

Hatun Sanır

Hatun Sanır: Bizim elektriklerimiz kesilmişti televizyondan seyredemedik ama bir kere arabayla geçip bağırdılar ama böyle bir şey olacağını tahmin etmedik. Bilseydik bile biz 9 nüfusuz, bu eşyayı nereye götüreceğiz zaten sel geldi aşağı yukarı (yani iki kat da bir oldu) bir oldu.

İK: Belediyeden gelip durumunuzla ilgilenen oldu mu, zarar tespiti yapıldı mı?

Aydın Civelek: Hiç bakmadı. Kimse gelmedi, bugün kendi imkanlarımızla toparlanıyoruz. Bir beyaz masaya gönderiyorlar yani Eyüp’e, oraya gidiyorum Aksaray’a gönderiyorlar oraya gidiyorum Metro’ya gönderiyorlar, Metro gönderiyor Merter’e. En sonunda isyan ettim yani. Ben yol parası bulamıyorum, oradan oraya sürüklüyorlar. Telefon numarası verdiler buraya telefon açın hadi buyrun. Geldiler esnafı dolaşıyorlar. Yani insanlar burada bilmiyorum. Ne yapsak bilmiyorum ama böyle kaldık işte. Neyimiz var neyimiz yok görüyorsunuz yerlerde.

Selçuk Üstübücü: Biraz önce Eyüp Belediyesi geldi onlar birazdan rapor tutacaklar. Karakol rapor tuttu.

Fatma Dikyol: Geldiler tespiti yaptılar ama hiçbir şey yok ortada. Hiç tahmin etmiyorum da bir şey geleceğini.

Hatun Sanır: Yok, geldiler ancak kameraya aldılar gittiler. Hiçbir şey yok daha. Bizi o gün götürdüler ama hiç sahip çıkmadılar. Ben belediyeden ve devletten bunu istiyorum yani. Benim 15 milyardan fazla eşyam gitti bari başımızı sokacak bir yer versin, çocuklarımız dışarıda. Yine yağmur yağa-

cak, ben yine aynı şekilde olacağım. Çok şükür çocuklarıma bir şey olmadı ama **gerisini devlet düşünsün o utansın.** Ben her yere başvuracağım şimdi kendimde değilim psikolojim bozuldu. Devlet bunu yaptı. Yani çoluk çocuğumu içeride iyileştireceğim yani başbakan utansın, devlet utansın ne varsa onlar utansın, onlara ayıp. Ben devletten bunu istiyorum, bize ev versin sahip çıksın. Selle birlikte kimliklerimiz, yeşil kartımız, üç-beş kuruş paramız vardı onlar da gitti. Burası 100 milyon olduğu için buraya 9 ay önce taşındık. Biz şimdi bir kiraya çıkmak istesek kiralar en az 300-500 milyon. Bir de taşınırken 1 milyar para olsun ki taşınasın ama hani nerede? Zaten köyümüz yakıldığı için zoraki geldik buralara şimdi de sahip çıkılmak istiyoruz.

İK: Bu sel baskınıyla birlikte alt yapı ve çarpık kentleşmeyi öne sürerek Alibeyköy’ün derhal istimlak edilmesi gerektiğini söyleyip yıkım kararı çıkarttılar. Mağdurlara da bu çalışmalar tamamlanıncaya kadar yer göstereceklerini söylediler. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Aydın Civelek: Yol yapımına vereceği parayı, ayda bir kere haftada bir kere kaldırımlar değişiyor, buralara vereceği parayı düzgün bir kanal yapmak için kullansınlar. Ben kiracıyım burada, verirse insanların değerini herkes de gider durmaz buralarda. Verirse bana bir ev niye durayım. İmkansız ama

Fatma Dikyol

o kadar insanın maliyetini karşılayacak gücü var mı belediyenin. İmkan olsa belki diyorum da yok, imkanı olsa biz mağdur olmazdık.

Selçuk Üstübücü: Herhalde onları ma’ sahiplerine yaparlar. Ben kiracıyım burada.

Fatma Dikyol: Ben istiyorum. Ke di evimde olsa istiyorum, çünkü artık böyle suyla yaşamayı kimse istemiyor. Bana evimi vermeseler bile parasını vermek zorundalar. İstemeyenler de var. Çünkü mahallemiz çok temiz bir mahalle. Komşuluğu olsun, çevresi olsun onun için istemiyorlar. Ayrıca kalıcı bir çözüm de sunulmuyor ki. Hiçbir zaman sunmuyorlar, altyapı olmaktan sonra nasıl olabilir ki?

Hatun Sanır: Onların ancak evsel bine bir menfaati olacak, biz kiracıyız. Kiracıları da düşünsün yazık gü-

nah bu insanları garibanları düşünsün. **Kış geldi yakacağımız yok, çamaşırlarımızın hepsi gitti, eşyalarımız gitti. Üç gündür biz bir çay içemedik evimizde. Bir şey kalmadı ki bu mikrobu pisliğin içinde.** Gerçek budur. Hiç ben istemiyorum, bana yiyecek mi getirdi bana bir şey mi verdi kesinlikle kabul etmiyorum.

İK: Sizce bu yeterli olacak mı?

Selçuk Üstübücü: Olmaz tabii, şimdi buradaki adam nereye gidecek? **Bütün eşyası gitmiş, hepsi suların içindeydi eşyalarının hiçbiri kurusa da işe yaramaz, çünkü hep lağım kokuyorlar, elektronik eşyalar da çalışmaz artık.** Şimdi ne yapacaklar yani, ya burada oturacaklar ya da başka bir yere gidip ev tutacaklar. Eğer bunu Büyükşehir Belediyesi yapacaksa hem mal sahiplerine hem de kiracılara yapar. O şekilde olursa olsun.

İK: Alibeyköy’ün girişinde temizlik ve yenileme çalışmaları başlamış. Çalışmalar buralara geçti mi?

Aydın Civelek: Ben görmedim. Alibeyköy Meydanı’nda gördüm. Ancak oraları yaparlar, başka da bir olmayı yok yani.

Fatma Dikyol: Arkadaş çağırıyor, Belediye’den “bizim işimiz bitti” demişler, “bu kadardı” demişler. **Düne kadar geldiler, bugün bitmiş işleri.** Çağırın arkadaşın çocuğu da hasta, belediyenin yardımı ile yaşıyor zaten. Bugün dönüp temizlemediler bile.

Sel; sebep olanları korkuttu!

9-11 Ağustos’ta İstanbul’daki her fakir semt gibi Bahçelievler de yağın yağmurdan nasibini aldı. 10 Ağustos gecesi aniden yoğunlaşan yağmuru Bahçelievler’deki altyapı kaldıramayınca sokakları sel bastı. Pek çok aile evlerinde ve dışarıda mağdur kalırken bodrum katta oturan bir ailenin üç çocuğu evlerinin çevresindeki duvarın yıkılıp eve ani bir şekilde su dolması sonucu boğularak öldü.

11 Ağustos günü üç çocuğun öl-

düğü evin bulunduğu sokakta **saat 14:00’da** bir araya gelen **Bahçelievler Demokrasi Platformu** basın açıklaması yapmak için eve doğru yürüyüşe geçtiler. **Tohum Kültür Merkezi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Halkevleri, DEHAP ve ESP’nin** oluşturduğu platformun yapacağı basın açıklamasında, panzerleri ve çevikleriyle olayı terörize etmeye gelen polise rağmen çevredeki halkın da katılımıyla kitlenin sayısı **200’ü** buldu.

Basın metninde bunun bir doğal afet olduğu reddedilirken “bugüne kadar tüm belediyeler biraz ilerdeki Tavukçu Deresi’ni ıslah etmeğe çalışmamıştır. Kanalların çalışmadığı bu semtte belediye, evlerin çevresindeki duvarların güçlendirileceğini söylüyor, yani makyaja ağırlık veriyor” denildi. Basın metni okunurken kitle sık sık “Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun, Doğal Afet Değil Cinayet, Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek” sloganlarını attı.

Basın açıklamasına destek amaçlı gelen **TMMOB İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Meftun Gürdallar** da kısa bir konuşma yaptı. Gürdallar semtte yaşanan geçmiş sel baskınlarının da olduğunu, her seferinde oylar kullanıldıktan sonra altyapı sözlerinin unutulduğunu belirterek “NATO sürecinde şehre makyaj için kaldırımlar yapıldı, peyzaj yenilendi ama halkın temel ihtiyaçları için çözümler yapılmadı. Her şey makyaj olarak kaldı ve o makyaj da şimdi silindi” dedi.

Meftun Gürdallar’ın konuşmasından sonra kitle sloganlar atarak dağıldı. **(İstanbul)**

İşçi-köylü'den

“DERİN DEVLET” DENİLEN
FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN KENDİSİDİR!

Son günlerde Çakıcı'nın yurtdışına çıkarılması ile gündeme oturan gelişmelere bakarak ve bu gelişmeleri doğru yorumlayarak TC'nin ne kadar değiştiğini(!) anlamak pekala mümkün. “Mülkün temeli” olduğu iddia edilen “adaletin” en başındaki kişi ve “derin devletin” kanlı kurumlarından biri olan MİT'in Dış Operasyonlar Daire Başkanı ile Alaattin Çakıcı arasındaki ilişkiler Kemalist Diktatörlüğün “demokrasi”, “hukukun bağımsızlığı” vb. konularda ne kadar “ilerlediğini”, “değiştiğini” ortaya koyar niteliktedir. Hiç şüphesiz bu tablo devrimciler ve komünistler için şartıcı değildir. Bir sınıfın bir başka sınıf üzerinde tahakküm kurma aracında başka bir şey olmayan devlet, tüm kurumlarıyla birlikte organizeli olarak hareket ediyor. Kemalist diktatörlüğün, militarist odaklarıyla, yargısıyla, hapishaneleriyle, devrimcilere ve komünistlere, yurtsever Kürt halkına karşı birbirlerini tamamlayan karşı devrimci icraatlar içinde olduğu bir sır değildir. Yine “yargının bağımsızlığı”, “demokrasi” ve “özgürlük” söylemlerinin birer aldatmacadan ibaret olduğu da pratik yaşam tarafından da her geçen gün tekrar tekrar ispatlanıyor. Tıpkı bugün ortaya çıkan ilişkiler ağı gibi Susurluk da bir istisna, münferit bir olay değildir. Tam aksine Susurluk; emperyalizme bağımlılıktan, işçilere, emekçilere, Kürt ulusuna, devrimci ve komünistlere karşı saldırmakta sınır tanımayan Faşist Kemalist Diktatörlüğün açık bir tablosu idi. Bu kanlı tabloda, temiz beyaz kareler aramak ya da böylesi bir beklenti içine girmek, ideolojik olarak durulan zeminden bağımsız ele alınamayacak bir sorundur. Ki bu yanlış değerlendirmelere kaynaklık eden temel neden de burjuva miliyetçi ideolojik bakış açıdır.

Bugün gerçekler yerine hayalleri koymaya çalışan da bu ideolojik duruşun bir yansımasıdır. Dolayısıyla tek tek pratik

olaylar üzerinde durmaktan ziyade, bu pratik olaylara kaynaklık eden ideolojik duruşu sorgulamak, bunu mahkum etmek daha doğru ve anlamlı olmalıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin burjuva ideologlarının “ideolojiler öldü” propagandaları sınıf mücadelesini, ezen-ezilenler savaşımını inkara dönük uzun sürece yayılmış geniş kapsamlı bir saldırının parçasıdır. Oysa ideolojisiz sınıf düşünülemez. İdeolojisiz sınıf tezi, ezilenleri silahsızlandırır. Zalim ile mazlumun çıkarlarının aynı sistem içinde birlikte korunabileceği propagandasını yapmaktadır.

Bu konuda yazdıklarımızı doğrulayacak önemli bir diğer örnek de yaşanan “hızlı” tren katliamının ardından gazetecilerin sorularını yanıtlayan Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın sorusuna sinirlendiği bir gazeteciye verdiği yanıtta gizlidir. Erdoğan yanıtında “olaylara ideolojik yaklaşmayın” diyerek mensup olduğu sınıfın ideolojisinin gereğini yerine getirirken tam da yukarıda dediğimiz gibi ezilenleri silahsız bırakmayı hedeflemektedir. Oysa yaşanan tren kazaları, sel felaketi ve açığa çıkan kirli ilişkilerle birlikte bu katliamların ardından egemenlerin yaptığı “yargının bağımsızlığı” açıklamaları hepsi ideolojiktir. Yani yargı bağımsız değildir; sel ve tren kazaları; Susurluk, Çakıcı- MİT görüşmeleri tesadüf değildir. Bu olayların açığa çıkması kimi zaman tesadüf, egemenler açısından da beklenmedik “kaza”larla ortaya çıksa da özü budur.

Bundan önceki dönemlerde de bu tür ilişkilerin açığa çıktığı çokça rastlanmış bir durum. Bu kez konunun farklı kılmaya çalıştıkları bölümü işin içine yargının da katılmış olması. Ancak bu tür ilişkilerde aslında yabancı olmadığı durumlar.

Susurluk “kaza”sının ardından icat edilen “derin devlet” vb. söylemlerle karıtılmak istenen de bu kazalarda ortaya çıkan

devletin faşist özüdür. Tüm kurumları ile boğazına kadar pislige batmış olan devletin sözcüsü Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın “ideolojik soru sormayın” sözleri de bu amaca hizmet etmektedir. Bu açılardan bakıldığında tamamı ile çürümüş bu ilişkiler yumağının teşhiri önemli olduğu kadar asıl sorun tüm küçük parçalarına kadar dağıtılmasıdır. Teşhir bu amaca hizmet ettiği oranda anlamlı olacaktır.

Bunların yanısıra İstanbul başta olmak üzere birçok ilde yağın yoğun yağmurların ardından yaşanan sel felaketi de devletin öncesindeki ve sonrasındaki sessizliği ve müdahalesi ile birleşince emekçi halk için bir kabaşa dönüştü. Özellikle Alibeyköy'de cafacalı seçim afişleri henüz duvardan sökülmemişken bunların yanı başında sokak ortasında sel sularına kapılan, eşyalarını sel sularından korumak isteyen insanların görüntüleri tam bir tezatlık içeriyordu. Daha tren kazasının tozu dumanı ortadan kalkmadan yaşanan sel felaketi Türkiye'deki alt yapı sorununu bir kez daha gündeme getirirken bu kez bu semtlerde yaşayan halkı evlerinin yıkılması gibi bir sorun bekliyor. Devletin sel felaketini kullanarak istimlak çalışmalarına başlaması birçok insanın evsiz kalmasını da beraberinde getirecek. Ev sahibi olanlara bina bedeli, kiracı olanlara yıkım bedeli verileceği yönlü açıklamalara en güzel yanıt sel felaketinin 17 Ağustos depreminin yıldönümüne rastlaması vesilesi ile depremzedelerin yaşadıkları sorunlar hatırlanarak verilebilir. Kaldı ki depremzedelerde kaldıkları prefabrik konutları kışın su basması sonucu aynı durumları defalarca yaşamışlardı. Hatta evsiz kalarak risk altındaki depremde zarar görmüş evlerine yerleşmek zorunda kalmalarının varlığı devletin bugün Alibeyköy'de aynı yalanları selden zarar görmüş halka söyleyeceğinin de garantisi gibidir. Her felaketten sonra göstermelik olarak afet bölgelerini gezen, halkın sorunlarını dinleyen egemen sınıfların sözcüleri, Alibeyköy ziyaretleri sırasında karşılaşmaktan korktukları halkın tepkisi ile karşılaşınca hiç çekinmeden halka hakaret etmekten de geri kalmadılar. Arnavut kökenli insanların yaşadığı mahalleyi ziyaret eden yetkililer kendilerine tepki gösterenlerin halk değil “provokatör” olduğunu iddia etti.

Bunların yanında Irak'ta yaşanan son gelişmeler ile birlikte değerlendirilmesi gereken bir diğer gelişme de ABD'nin İncirlik Üssü'nü yeniden gündeme getirmesi ve Konya'da yapılacak olan NATO tatbikatı öncesinde şehre yapılan yığınak oluşturuyor. NATO'nun yapacağı en büyük hava tatbikatı olma özelliğini taşıyan tatbikatta “akıllı” bombalar kullanılacak ve 16 ülkeden 1500 asker Konya'ya gelecek. NATO AIR MEET (NAM-04) adını taşıyan tatbikat 4-16 Eylül tarihleri arasında yapılacak. Yapılacak bu tatbikat İstanbul'da yapılan NATO Zirvesi sonrası alınan kararların hayata geçirilmesi ve Türkiye'nin artan misyonu açısından önemli bir gelişme. Bu tatbikatla birlikte değerlendirilmesi gereken bir diğer konuda uzun zamandır tartışılan ABD'nin askeri politikasındaki değişimler. Batı Avrupa ve Asya'daki 70 bine yakın askerini “onbinlerce askerimiz yurda dönecek” naraları ile hayata geçmeye çalışan ABD'nin niyetinin bu kadar basit olduğuna inanmak saflık olur. Çünkü ABD bir taraftan bu ağır birliklerinin sayısını azaltırken diğer yandan ise hafif birliklerini sağlamlaştırma yolunu seçiyor.

Bu yöntemin denenmesinin en önemli nedenlerinden biri elbetteki Irak'ta kolay bir zafer elde edeceğini düşünen ancak karşılaştığı direnişle şaşkına dönen ABD'nin yeni yöntemler bulma telaşı. Son haftalarda yaşanan gelişmeler ABD için adeta yenilginin resimini çiziyor Irak'ta. Özellikle ABD emperyalizmine kafa tutan şehir Necef'te yaşanan gelişmeler ABD açısından Irak'ta yaşadığı yenilginin yeni ve en somut örneklerinden biri.

Necef ve Felluce'de emperyalizme karşı yakılan direniş ateşi, Katmandu'da büyüyen Halk savaşının gücüyle dünya gericiğine korku, ezilenlere büyük umut oluyor. Başkan Mao'nun 28. ölüm yıldönümünde onun ortaya koyduğu devrim stratejisinin doğruluğu, gerçekliği ve geçerliliği Hindistan'da, Nepal'de, Peru'da ve ülkemiz topraklarında yaşanan gelişmelerle kendini kanıtlamıştır. Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin cüretiyle büyüyen halk savaşının gücü şimdi Irak topraklarında yanan direniş ateşiyle birleşmeyi bekliyor. Bu ateşle dünya gericiğini kuşatmak, bu ateş çemberini yaymak omuzlarımızda.

Altınbaşak işçisi direnişte

Altınbaşak Un Fabrikası'nda çalışan işçiler patronun saldırıları ve 11 işçinin işten atılması üzerine direnişe geçmişlerdi. Direnişin 45. gününde olan işçiler fabrika önündeki direnişlerini sürdürüyorlar. Bayraklı'da bulunan Altınbaşak Un Fabrikası'nın patronu Remzi Doğan'ın saldırıları ise hızını kesmiş değil.

Saldırıları kınayan işçiler 13 Ağustos 2004 tarihinde fabrika önünde basın açıklaması yaptılar. Eyleme DİSK'e bağlı sendikalar, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Belediye-İş 6 No'lu Şube ve TÜMTİS'in yanısıra siyasi partiler de destek verdiler. Fabrikadaki işçiler de eyleme katılırken eylemde “Yaşamın örgütlü mücadelemiz” sloganı haykırıldı. Gıda-İş Ege Bölgesi Temsilcisi Hakkı Tali yaptığı açıklamayla işçilere “Zorba” diyen patronu uyardı. Tali, işçileri açlığa, yoksulluğa sü-

rükleyen patron mu, yoksa işçiler mi “zorba” diyerek patronun saldırılarını kınadı. Eylemde sık sık “İş, ekmek yoksa direniş var”, “Yaşamın sendikal mücadelemiz” vb. sloganlar atıldı. Patron Remzi Doğan ise fabrika önüne çıkarak sözlü tacizde bulundu.

Bu gelişmeler yaşanırken kendini “solcu” ve “en büyük DİSK'çi” olarak adlandıran patron, fabrika duvarına “Gıda-İş'te yetkisi olmayan DİSK, devşirme adamlarla sloganlar atıp anarşik olaylar yaratmaktadır. Bu kanun dışı zorbalardan kimse korkacak değil. Bu zararları verenlerden yasal hesap sorulacaktır. Zorbalığa son!” yazılı pankart astırdı. Altınbaşak patronu fabrika satış yerine ise “Kanunsuz greve geçit yok! Çalışmayan bedavacıya iş, ekmek yok!” yazılı bir pankart daha astırdı. Patron astığı bu pan-

kartlarla saldırılarına bir yenisini daha eklerken, alnteriyile, emeğiyle ekmeğini kazanan işçilere zorba-bedavacı diyor. Ancak onların sırtından villalarda, son model arabalarda gün boyu sefa süren Doğan ise “zavallı bir masum” oluyor. İşçilerin sırtından gününü gün eden 71 yaşındaki Ziya Doğan sıkılmadan kendini “solcu” olarak da tanımlayabiliyor.

Patronun bu ifadelerine Gıda-İş Ege

Temsilcisi Hakkı Tali'den sert yanıt geldi. Tali “DİSK'i zorbalık, korsanlık, anarşizmle suçlayan patron aslında her sendikayı hedef alıyor” dedi. Herkesi dayanışmaya çağırın Tali'nin yanısıra işçiler de tepkilerini dile getiriyor. İşçiler “Hakkımızı arıyoruz diye bedavacı, hain ilan edildik. 14 yıldır bu fabrikaya emek veriyoruz, alınımızın teri, bileğimizin gücüyle çalıştık” diyorlar. (İzmir)

Karaduvar halkı kendi sorununa sahip çıkıyor...

Daha önce gazetemizin değişik sayfalarında yer verdiğimiz Karaduvar Mahallesi'nde yaşanan gelişmeler hemen hemen hergün değişiklik göstermektedir. Bu süreçte yaşanan gelişmeler şimdilik tamamen mahalle halkının aleyhine olmaktadır, bu durum artık mahalle halkında tedirginlik ve kaygı oluşturmaktadır. **Özellikle son iki haftalık süreçte önemli gelişmeler yaşanmıştır.** Mahalle halkının yoğun bir şekilde tepkisini dillendirmesiyle birlikte, mahallede kurulan **OPET, TUTA, ATAŞ** gibi petrol dolmuş tesisleri mahalle halkını sindirebilmek "ya bizimle yaşamaya alışsınız, ya da sesinizi kapatın" politikasını hayata geçirmek için bir dizi oyun oynadı. İlk olarak geceleri makinelerin sesini yükselterek mahalle halkını rahatsız etmeye çalıştılar. Yine geçtiğimiz haftalarda yaşanan ATAŞ yangınına da buna örnek olarak verebiliriz. Bu yangın büyük bir faciaya neden olmadan, içerisinde büyük şaibeler barındırarak söndürüldü ama yangın başladığında olay yerine gelen itfaiye ekiplerinin güvenlik gerekçesiyle, iki-üç saat içeri alınmaması, 102 dolmuş tesisinin (tankının) başlayan yangının geç müdahaleye rağmen şans eseri(!) diğer tanklara sıçramaması, mahalle halkının dile getirdiği "**bunlar bizi korkutarak buradan kovmak için yaptıkları oyunlar**" söylentilerini doğrular tarzındaki pratiklerdir. Mahalle halkının büyük bir bölümünün balıkçılıkla uğraştığını yazmıştık daha önce. Bu süre içerisinde balıkçılar üzerinde de birtakım oyunlar oynanmıştır. Dolmuş tesisleri tarafından denize döşenen petrol borularının bulunduğu sahada avlanmanın yasaklandığı açıklanmıştır. Bu durumda balıkçılara tek yol kalmıştır: 11 mil açıkta avlanmak. "**Bizim teknelerimiz küçük, 11 mile kadar açılmamız imkansız**" diyen balıkçılar **16 Ağustos** Salı günü 70 kişiyle Ankara'ya gittiler. "**Ya bu sorunu çözerler, ya biz çözmeyi biliriz**" diyorlar. Yine konuştuğumuz bir balıkçı "teröristler, mahallemizde olsaydı buraya petrol taşıyan gemileri havaya uçururlardı" diyor. Belki kullandığı 'terörist' kelimesi sistem tarafından kafasında oluşturulan kavramdan kaynaklı, ama terörist diye anlatmaya çalıştığı 'devrimcilerin' halkın sorunlarına sahip çıkmasından kaynaklı kendisinde yarattığı olumlu izlenimlerin yansımasıdır.

Yine bu süreçte gelişen olaylardan biri de mahallede yapılan bir toplantıydı. Bu toplantıya katılım oldukça iyiydi. Toplantıya Büyükşehir Belediye Başkanı ve Akdeniz Belediye Başkanı da geldi. Onlar açısından daha önce yaptıkları açıklamalar için bir "**günah çıkartma**" toplantısı oldu diyebiliriz. Toplantıda bir divan oluşturuldu ve bu divan mahalle halkı adına bir dizi somut önerilerde bulundu. Ankara'ya git-

me, ayda bir belediye başkanı ile görüşme ve hukuksul yollara başvurma gibi önerilerdi bunlar. Biraz daha yasal yollara (hukuksal mücadele) başvurma zemininde şekillenen toplantı bitiminde sohbet ettiğimiz insanlar "bu toplantı yeni bir sürecin başlangıcı, biraz bekleyeceğiz. Bu yolla çok birşey elde edeceğimizi düşünmüyoruz" diyerek bu sorunun ancak mahalle halkının birlikte hareket ederek çözülebileceğini söylediler. 1979 yılında yine böyle bir sorunla karşı karşıya kaldıklarını belirten bir mahalle sakini "1979 yılında su işleri mahallemizde boru hatları döşemek için bir proje getirdi. Ancak bu proje bize zarar veriyordu. Karaduvar mahallesi halkı bu sorunu o zaman birleşerek ve direnerek çözdü. Mahallemizi askerler ve polisler bastı, çatışmalar yaşadık. Yaralananlarımız oldu. Ancak o zaman direndik ve kazandık. Şimdi de öyle olacak, **direneceğiz ve kazanacağız**. Devlet Karaduvar halkını 1979 yılından iyi tanı" diyor.

Bizler de İşçi-köylü gazetesi olarak Karaduvar halkının bu sorununu sahiplendik. Partizan, İşçi-Köylü, YDG imzalı bir bildiri çıkartarak mahalle halkına bu sorunu örgütlü ve birleşik bir

meralarımızı öldürüyorlar. Bundan dolayı biz Ankara'ya gitme kararı aldık. Biz sahile indiğimizde 9-10 mil çalışabiliyorduk, şimdi bu mesafeyi 11 mile çıkardılar. Buradaki nisanlar 11 mil uzakta balık avlamaya çıkamazlar, çünkü tekneleri çok küçük. Bu da demektir ki avlanamazlar ve geçimlerini de sağlayamazlar. Bizi katlediyorlar, bize açık açık Karaduvar'ı terkedip gidin diyorlar. Burada belki açık açık söylemiyorlar ama dolaylı yoldan bunu söylemiş oluyorlar. Ankara'ya gidildi ama şu ana kadar bir sonuç alınmadı. Sonuçta bu son değil, bir daha, bir daha sürekli gidilecek. Biz burada Karaduvar halkı olarak ekmeğimizi burdan yiyoruz, biz halk olarak buna karar verdik, bu uygulamalara karşı çıkacağız. Yıllardan beri burdayım, ilk defa böyle kararlılık görüyorum ve bu böyle sürecektir. Biz halk toplantısı yaptık, burada büyük bir kitle toplandı, ki bu burada kalmayacak, yani daha fazla olaylara sebep olacak, ilerleyecek. Belediye başkanları geldi, milletvekilleri geldi, bizi ne kadar anladılar bilemeyiz. Bunların sonuç belgesi çıkacak ortaya, eğer bizi anlamışlarsa. Biz daha farklı yöntemlerle daha farklı şeyler yapabiliriz,

bu iyi birşey değil tabi ki. Ama bir daha buraya gelip oy alamaz, bu mümkün değil. Bu insan bizim sorunlarımıza sahip çıkmadığı sürece, burada çok kötü şeyler olacak. Bir daha bu mahalleye adım atamaz. Öncelikle gazetelerde Karaduvar halkının sorunlarına yer vermeniz oldukça iyi olduğunu söylemeliyim. Karaduvar'ın sorunlarını daha iyi yazarsanız, halkını daha fazla bilgilendirmiş olursunuz. Gazeteyi halka dağıttığınızda daha fazla bilinçlenmiş olacaktır. Yani bu sorun ancak Karaduvar halkının örgütlenmesiyle çözülebilecek bir sorun. Bir de bu insanları harekete geçirecek birilerine ihtiyaç var. Yani on tane bilinçli adam olsa, bu halka öncülük etse inanıyorum ki Karaduvar halkı bu sorunu çözer. Muhtarımız bu konularda oldukça fazla çaba sarfediyor. Sahilde bir eylem yapılacaktı, bir defasında Vali muhtara "sen çok konuşuyorsun, dikkat et" diyerek gözdağı vermek istedi. Yani dediğim gibi bu sorun örgütlenme ile olur, başka türlü olamaz.

Nusret İcel: Halk ayaklanacak, başka yolu yok. Karaduvar Mersin'den daha kıdemlidir. Ne OPET ne TUTA hiçbir zaman Karaduvar'ı kaldıracak

güçle çözebileceklerini anlattık. Yine Karaduvar'da yaptığımız gazete dağıtımını sırasında sesli ajitasyonlarımızla bu sorunun tüm Karaduvar halkının sorun olduğunu ve herkesin bu soruna karşı duyarlı olması gerektiği yönlü çağrı yaptık.

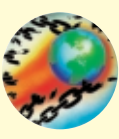
Şu an Karaduvar halkı kısa bir hukuksal sürecin bekleyişi içinde ancak hepsinin ortak bir söylemi var: Bu sorun hukuksal yollardan çözülemez, birleşip direnmeliyiz. Tıpkı 1979 yılındaki su işlerine karşı yaptığımız direniş gibi...

İsa Demir: Biz halk olarak toplandık, Ankara'ya gittik. Balıklarımızı,

yapacağız da. Şimdi ne yapılabilir? Şimdiye kadar yapılanlar gözdağıydı. Bir konuşma, bir toplantı, milletvekillerine olsun, başbakanımıza olsun bunlar bir duyuru. Bizim halimizi anlarsalardı, bir çare bulurlarsa herhangi birşey olmaz, ama bir çare bulmazlarsa tahmin ediyorum çok şeyler olacak. Birimiz kendini feda edecek. Artık anlaşılar ne diyebiliriz, başka birşey diyemeyiz...

Ahmet Akboğa: Bu bir duyurudur belediye başkanımıza, yani bizim oylarımız olmasa bu koltuğa oturamazlardı. Ama oraya oturdular, bizi unuttular. Yani bizleri Karaduvar halkını hiç sa-

güçte değildir. Biz birlik ve beraberlik içerisindeyiz. Ya canımız, ya vatanımız! **Hükümet zengin tarafından meyil verirse, fakir de bilek kuvvetinden meyil atar.** OPET, TUTA koymuş olduğu varlığını satsın, Karaduvar birlik olup bunu almaya hazır. Karaduvar halkı bunu yenebilir. Vatandaş topraklarından kazanıyor, geçimini böyle sağlıyor. Biz sahipsiz değiliz, elbette bizim de bir sahibimiz var. Zenginlere meyil vermekle iş bitmez. Ya isyan çıkarsa? Biz şimdi sabrediyoruz. Büyüklerin nabzını bekliyoruz. Herhangi bir netice alamazsak kan gövdeyi götürecektir, Karaduvar budur!

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Numan BOZER**
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR
KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEPELİ İŞHANI KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT:1 NO: 47 MERSİN
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Lel milliy Karaduvar le sorun na hiyyet med itlağ sahip!

Bil taraf fabrikayat bil bahır boru hattıyn metiltıka bıl saha e mey hallo hayya ımsik semik. Bi hed durum semikçi tek derbin mad dar. Hamis sı-naytın bil açık temey ımsiko. “Nihney tekneytne ızgar, hamis milimet e mey ığdır e ruh”. Hik meykul semikçi. 16 Ağustos yömıtıt itletiy sebin zelmi rıh-ne le Ankara. “**Ya bi çözzi hal sorun, ya da nihne bi arif min çözzüm**” mey kıl lo. Yine hel ihkeyne min semikçi “terörist harıtına ikün kenit hey inkulo petrol bil gemiyet teyruvva bil hava” hellak kalluna terörist kılımtna hel sistem min taraf minna le halo arif bil hekiy. **Ama bil terörist kal mey anlıt halo “devrimci” le miltey le soruna meyıtlaha sahip, mişen hik mey devşen.**

Yine hellak le mey sir olay bıl hara mey sır ve hara met ıltem kılleytna le hal toplantı hal toplantı le ikbir şe-hir, Akdeniz başkan belediy caiy. Mın kırmı havkiyinin seyır mın kıldem hakkiy tallah lakş aleyhın günah. Bıl toplantıy men ıstığıl yönetim bıl hara le milta le ısmal talhu. Film la kıldem. Melih ruh Ankara itrik reis belediy lazım şifo hellak itrika el mahkeme bedid suk. Toplantı bağdıl hılsıt hal ılkeyşna millit na “le hal toplantı le icdit beded suk mi baş. Benen ıntir işvey. Le hal darb me iktir beden ıssır şey. Emen devşen hellak men kul le hal sorun. Ancak hara miltna me bağıtına bedın çözne le halne. Elfu tı-sıgmıy seba tısın seni hikiy men ikşeh şahlat hal sorun, min hara boru ihtuta tey sayru. Amma hal sağley nihney mey atuna zarar. Karaduvar bi harta millitna le hal sorun. Hes sır me ba-ğıdna mey halluna. Ancak hakil şığıl hilleyneye u kazan. Hellak beddiy sır

hik. Yine men devin in kazın nihney. İl devliy le milliy Karaduvar elfu tı-sığ miy seba tısım bi seni bi yarfu. Keyyıs mey kul mın.

Nihney şığliy-daya ıl gazatey ma bağday le millet Karaduvar sorunata mey ıtlayhan sahip. Partizan, İşçi köy-lü, YDG le ısmal mın tallı bildiri le mahaleyit milli me bağda bi güç le hal sorun meniğduru min allım. Yine hel Karaduvar seyyarına gazete fırnakna bı sıraytna bi his le hal sorun mişen Karaduvar milta soruna ıl illa mişen ıl kıl le ha sorun karşı mat itlağ sahip.

Hellak bi Karaduvar milta fi mah-keme. Netrin nihni bil mahkeme An-cak kılleytna mın kılın lakşı. Hel so-run hiki a bi hal me bağıtına lazım ın im bağıtına. Elfu tıssığ miy seba tısın seni le şığıl may sıyyarna karşı le şığıl me eylem.

İsa Demir: Nihni kılleytna lım-meyna rıhna le Ankara. Semikna, bıl ard mey mut. Min hikey lımmeyna ruhna kılleytna Ankara. Nihni kinne men inzel bil bahır. Tısa, aşır mıtır ten ıstığıl. Hellak talluğna al ihdaşıl mıtır. Hellak hel ilzem emayığdur leh daşır mıtır. Emeniğdır ımsik semik, emey-niğdır nayış halna. Şu meniğdır seyyif nihni? Nihni mıl mey motunna, nihni mey kıluna ruh min honey, ırmu min honey u ruhu. Le hayav e mey kıluna açık ama merruh yani. Rıhna le Ankara ıssa le hellak me hadna ha-bar. Ama hara me le son. İtrika men ruh, itrika men ruh, kıl meşi bedi ruh ni cey. Nihni hellak men ekil Karadu-var ihbeyzi. Nihna militna etiyta ka-rar men itlağ karşıy hel sorun. Hellak bıl hara evel itrik men etiy karar kıl-leytna. Ene ıl ömür kıllo haney. Evel itrik me şuf meyhik karar. E hara hik

be suk. İkbiri iktir bedid suk. Hellak lımmeyna ıl milliy. Siyyerna toplantı. Belki ilkaytna el ayınkin, millaytna ıltımmıy iktiri. E hara hon me labıddal. Beded sir haney bağly ikbiri. Le kıldem Beddin ıyarfuna. Cıyna hellak el belediy, el vekil. Eş ka-dar ırfuna, me arufna nihney hey le kıldem bedid sayyır sır şey. Şu fitna min sayır? Hellak men sayyama le ayınna göre. Hellak vekilitne, bıl baş-kaynna bısr sir men sem-in. İza halitna bıyaruğna hali iza bi laku çara e bı-sıyr şey. İza me laku çara me lımliy bi hara iktir bıssır şey. Vehid minenna bedi ifdah halu. Baka ha-li iftuhna hellak e mın kul şey.

Ahmet Akboğa: Ha-ya min semiykin el baş-kan. Nihni reyet na me ikün hattayna me ırkan kait min kirsu. Ama kait hauniki insiytna nihney. Yeni nihhiy, Karaduvar lel zıllem na e mey iddi şey. İkuva me keyyıs ha-ya. Amma İtrika e bi ciy honey me bi ahıt rey. Hel zalımi me tılığ şığıltna sahip. Honey iktir bi sir şahil vihiş. Le hal hara e ba-ka bi dus.

Nusret İcel: İl milliy lazım beddi kum el ıdır mele çara kil hıkey. Kara-duvar iktir min Mersin min kıldem. Le hal fabrikayat mehe fıytın le Kara-duvar bış sağluyna Nihni bil bahıtına birlik çünkü. Ya ruhna, ya bıletna. **Hükümet ısa bısr mı zengin, ıl fa-kir bedi itlah kuvvetna.** Hel fabrika il hattıy halla beded Karaduvar zıl-lemna beddin haddın halin tey ahdu-va. Nihhiy honey me bahıtına. Karadu-var militna fita tığlıbin. İl milliy min dayyatna, il bahar mey kaznu. Meyn iş. Nihni me bil sahiptin. Nine fi sa-hıp. Me lazım in sır bil zengin e bey ihlas şığıltna. Nihne hellak men ısbır. Nihne mey keyıl nabız le ikbirna. Nihni men ısbır ıza em nahit netici dem bedi ahıt ıl rakbıy. Karaduvar hi-kaytna hikiy.

Ahmet Akboğa: Evel gazeteydın iktuba bil Karaduvar tetatuna şahli keysiyıza le Karaduvar sorunata bit kutbo keyyıs. Karaduvar miltiy bid sır bilgili an hik. La hal gazete lel milli dahutuna bedid il allam zelmi, bi sun-na ma bağdın birlik ve baka bısr kı-lımtın cesra bıssır. Hellak hel sorun ancak milliy Karaduvar baka bir sırna me bağdın bin hal iş şığıl. Hellak ba-dın hal izlem, zelmi tel killiyn favut-liyn şığıl. Yani me zelmi vahdui, ama aşır izlem beddi kim iftuhmi i sir Ka-raduvar beddi il halluna le hal şahli. Muhtarna iktir may avruş le hal şahli amma hel zelmi iktir mey dal vah-du. Hel zelmi el bahır mey seyyır ey-lem amma nihniy eme birlik vakkuf vahdu. Cey vali lel mıhtar kullo iktir hint met ilkiş dır belak le halek. Yani kılımtına nihney le hal milley beddu raiy. Mıtıl me kıl hal sorun ancak nihney bil bahatna mın sır birlik bin hal.

